Crime

WALTER MOSLEY

diavolul în rochie albastră

Strada Ficțiunii

Walter Mosley

Diavolul în rochie albastră

Traducere din limba engleză și note de
Ovidiu-Gheorghe Ruța

Editura ALLFA
2013

Strada Ficțiunii

EDITURA ALLFA

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

DEVIL IN A BLUE DRESS
Walter Mosley
Copyright © Walter Mosley 1990

DIAVOLUL ÎN ROCHIE ALBASTRĂ
Walter Mosley
Copyright © 2013 Editura ALLFA

ISBN ePUB: 978-973-724-709-4
ISBN PDF: 978-973-724-708-7
ISBN Print: 978-973-724-494-9

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură : Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512, București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

WALTER MOSLEY

Walter Mosley s-a născut în 1952 în Los Angeles, iar acum locuiește la New York. Este cunoscut mai ales pentru seria de romane polițiste care îl au ca protagonist pe detectivul particular Easy Rawlins. Primul din această serie, ***Diavolul în rochie albastră*** (*Devil in a Blue Dress*, 1990; Editura ALLFA, 2013), a fost distins cu Premiul Shamus pentru cel mai bun roman polițist de debut, iar *Black Betty* (1994) și *A Little Yellow Dog* (1996) au intrat în topul de bestselleruri al publicației *New York Times*. A mai scris romane științifico-fantastice, proză scurtă, piese de teatru, monografii politice și scenarii de film. Cărțile sale au fost traduse în peste douăzeci de limbi. În 2004, PEN Center USA l-a recompensat cu un Premiu pentru întreaga carieră.

Vocea autorului

„Colegii mei de breaslă nu mă consideră un autor de romane polițiste. Scriu, într-adevăr, romane polițiste, dar, în același timp, povestesc viața multor oameni din America despre care nu s-a mai scris până acum. De aceea m-am apucat de scris romane polițiste: pentru că în paginile lor pot să aduc la lumină lumi nevăzute.”

Pentru Joy Kellman, Frederic Tuten
și Leroy Mosley

1

Nu mi-a venit să cred când am văzut un alb intrând în barul lui Joppy. Nu numai că era alb, dar mai și purta un costum de in de un alb-gălbui, o cămașă de aceeași culoare, o pălărie Panama, pantofi de culoarea fildeșului și șosete de mătase strălucitor de albe. Avea tenul fin și palid, cu pistrui ici și colo. De sub pălărie îi ieșea o șuviță blond-roșcată. S-a oprit în cadrul ușii, umplându-l cu silueta lui mătăhăloasă, și a cercetat încăperea cu ochii-i spălăciți, de o culoare cum nu mai văzusem vreodată. Când m-a privit, m-a trecut un fior de spaimă, dar mi-am revenit aproape imediat, căci eram în 1948 și deja mă obișnuisem cu albii.

Petrecusem cinci ani printre albi – atât bărbați, cât și femei –, călătorind din Africa până în Italia, din Paris până în *Vaterland*[1]. Stătusem la masă cu ei, dormisem sub același acoperiș cu ei și

ucisesem destui albi cu ochi albaștri ca să știu că se tem de moarte la fel de mult ca și mine.

Albul mi-a zâmbit, apoi s-a îndreptat spre barul cu tăblie de marmură, pe care Joppy tocmai o ștergea cu o cârpă murdară. Și-au strâns mâna și s-au salutat ca niște vechi prieteni.

Al doilea lucru care m-a surprins a fost faptul că Joppy era vădit stânjenit de prezența individului. Joppy fusese boxer de categorie grea și nu avea nicio problemă să se bată în ring sau pe stradă, dar în fața acelui alb și-a plecat umil capul și a zâmbit ca un comis-voiajor urmărit de ghinion.

Am lăsat un dolar pe tejghea și am dat să plec, însă, înainte să apuc să mă ridic de pe scaun, Joppy s-a întors spre mine și mi-a făcut semn să vin mai aproape.

— Vino-ncoace, Easy, vreau să-ți fac cunoștință cu cineva.

Am simțit ochii spălăciți ațintiți asupra mea.

— Easy, dânsul e un vechi prieten de-al meu, domnu' Albright.

— Poți să-mi spui DeWitt, Easy, a zis albul.

Mi-a strâns mâna cu putere, dar cu o mișcare alunecoasă, de parcă mi s-ar fi încolăcit un șarpe în jurul palmei.

— Bună ziua! am răspuns.

— Da, Easy, a zis Joppy mai departe, ploconindu-se și rânjind. Eu și domnul Albright ne știm de multă vreme. Cred că-i cel mai vechi prieten pe care îl am în L.A. Da-da, ne știm de multă vreme.

— Da, așa e, a spus Albright zâmbind. Cred că l-am cunoscut pe Jop în 1935. Cât a trecut de atunci? Trebuie să fie deja treisprezece ani. De dinainte de război, înainte să-nceapă toți țăranii să dea năvală în L.A., cu cățel și cu purcel.

Auzind gluma, Joppy a izbucnit în hohote de râs. Eu am zâmbit politicos. Mă întrebam ce are Joppy de-a face cu albul acela și, totodată, de ce mă caută el pe mine.

— De unde ești, Easy? a întrebat domnul Albright.

— Din Houston.

— Houston! Ce oraș frumos! Mai trec pe-acolo cu treburi din când în când, a spus, apoi a rămas tăcut o vreme, zâmbind, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Și aici cu ce te ocupi?

De aproape, ochii lui aveau culoarea ouălor de măcăleandru. Șterși și mohorâți.

— Până acum două zile a lucrat la Champion Aircraft[2], a spus Joppy, văzând că nu răspund. L-au dat afară.

Domnul Albright a strâmbat din buzele lui rozalii, semn că nu-i plăcea ce aude.

— Păcat. Companiile astea mari nu dau doi bani pe oameni. Dacă nu le iese bugetul cum trebuie, dau afară și zece oameni, fără să mai stea pe gânduri. Nici nu se uită că au o familie de întreținut. Tu ai familie, Easy?

Vorbea ușor tărăgănat, ca un moșier din Sud.

— Nu, n-am pe nimeni, am spus.

— Dar ei nu știu asta. Ai putea la fel de bine să ai zece copii și să-l aștepți pe-al unsprezecelea, că tot te-ar da afară.

— Așa e! a strigat Joppy cu glas tunător. Ăi de conduc companiile mari nici măcar nu catadicsesc să vină la muncă, stau acasă bine-mersi și se mulțumesc să mai dea câte un telefon din când în când, ca să afle care mai e treaba cu banii lor. Și dacă nu le convine ce aud, cad capete.

Domnul Albright a izbucnit în râs și l-a bătut pe Joppy pe braț.

— Adu-ne ceva de băut, Joppy! Eu vreau scotch. Tu ce bei, Easy?

— Ca de obicei? a întrebat Joppy.

— Da.

Când Joppy s-a îndepărtat, domnul Albright s-a întors să arunce o privire prin încăpere. Se tot uita în jur din când în când, o dată la câteva minute, să vadă dacă se schimbase ceva. Dar nu

erau prea multe de văzut. Micuțul bar al lui Joppy era la etajul întâi al halei unor măcelari. Clienții lui fideli erau lucrătorii negri din hală, dar, cum încă era dimineață, erau cu toții la muncă.

Toată clădirea mirosea a carne râncedă. Puține persoane în afară de măcelari suportau să stea în barul lui Joppy.

Joppy i-a adus un scotch domnului Albright, iar mie, un bourbon cu gheață.

— Domnul Albright are nevoie de un om care să-i rezolve o trebușoară, Easy, a spus el, punând paharul pe tejghea. I-am zis că ai rămas fără slujbă și că ai de plătit o ipotecă.

— Nu-i lucru ușor, a spus domnul Albright. Marilor afaceriști nu le pasă. Nici măcar nu bagă de seamă când un om muncitor încearcă și el să-și facă un rost.

— Și Easy încearcă tot timpu' să fie din ce în ce mai bun. Tocmai a terminat liceul la seral și acuma umblă să se înscrie la facultate, a spus Joppy, ștergând tejgheaua. Și e și erou de război, domnule Albright. Easy a făcut parte din trupele lu' Patton. S-a oferit voluntar! A văzut ceva sânge curgând, nu glumă.

— Serios? a întrebat Albright, deloc impresionat. Ce-ar fi să mergem să luăm loc undeva, Easy? Uite-acolo, lângă fereastră.

Ferestrele lui Joppy erau atât de murdare, încât dinăuntru nici nu puteai vedea 103rd Street, care trecea prin fața barului. Însă, dacă te așezai la una dintre măsuțele din lemn de cireș din dreptul lor, măcar te bucurai de lumina slabă a zilei, care răzbătea înăuntru.

— Ziceai că trebuie să-ți plătești ipoteca, nu-i așa, Easy? Numai băncile sunt mai rele decât marile companii. La întâi ale lunii își vor banii și, dacă întârzii cu plata, îndată trimit portăreii să-ți bată la ușă.

— Ce treabă aveți cu mine, domnule Albright? Nu vreau să fiu nepoliticos, dar nu ne cunoaștem nici de cinci minute și deja vreți să știți totul despre mine.

— Așa am înțeles de la Joppy, că dacă nu-ți găsești ceva de lucru, o să-ți pierzi casa.

— Și de ce v-ar interesa treaba asta?

— S-ar putea să am nevoie de un om isteț și ager, care să-mi rezolve o problemă. Atâta tot, Easy.

— Dumneavoastră cu ce vă ocupați? l-am întrebat.

Ar fi trebuit să mă ridic și să plec, însă avea dreptate în privința ipotecii. Și avea dreptate și în privința băncilor.

— Pe vremea când stăteam în Georgia eram avocat. Acum însă sunt doar un individ care face servicii pentru prieteni și pentru prietenii prietenilor.

— Ce fel de servicii?

— Nu știu, Easy, a spus el ridicând din umerii lați, pe sub haina albă. Depinde ce le trebuie. Să zicem că ai de transmis cuiva un mesaj, dar... nu-ți convine s-o faci personal. Atunci mă suni pe mine și mă ocup eu de tot. Întotdeauna fac ce mi se cere și toată lumea știe asta, așa că mereu am mult de lucru. Iar din când în când am nevoie de o mână de ajutor. Și așa ajungem să discutăm despre rolul tău.

— Și care anume ar fi rolul meu? am întrebat.

În timp ce îl ascultam, mi-am dat seama că seamănă foarte mult cu un vechi prieten din Texas, un ins pe care îl chema Raymond Alexander, dar căruia noi îi ziceam Mouse[3]. Era de ajuns să mă gândesc la Mouse și imediat îmi sărea țandăra.

— Trebuie să găsesc pe cineva și s-ar putea să am nevoie de ajutor.

— Și pe cine vreți să...

— Easy, m-a întrerupt el, văd că ești băiat isteț și pui o mulțime de întrebări inteligente. Și aș vrea să dezvolt subiectul, dar nu aici.

A scos din buzunarul cămășii un cartonaș alb și un stilou tot alb, smălțuit. A scris ceva pe cartonaș și mi l-a dat.

— Mai vezi ce are Joppy să-ți spună despre mine și apoi, dacă vrei să vezi despre ce e vorba, treci pe la biroul meu diseară, oricând după ora șapte.

A dat băutura pe gât, mi-a zâmbit din nou și s-a ridicat, netezindu-și mânșetele. Și-a dat pe ceafă pălăria Panama și l-a salutat militărește pe Joppy, care a zâmbit și i-a făcut cu mâna din spatele tejghelei. Pe urmă, domnul DeWitt Albright a ieșit din barul lui Joppy ca un client obișnuit, care pleacă acasă după ce și-a băut păhărelul de după-amiază.

Pe cartonaș era tipărit numele lui cu litere pline de înfloriturі. Dedesubt era adresa pe care o mâzgălise cu stiloul. O adresă din centru. Era cale lungă cu mașina din Watts[4] până acolo.

Băgasem de seamă că, deși domnul Dewitt Albright nu-și plătise consumația, Joppy nu se grăbise să-i ceară banii.

1 „Patrie” (germ. în original). Termen folosit cu precădere în Al Doilea Război Mondial pentru a desemna Germania.

2 Companie americană care fabrică avioane.

3 „Șoarece.”

4 Cartier din sudul Los Angelesului.

2

— De unde-l știi pe individul ăsta? l-am întrebat pe Joppy.

— L-am cunoscut pe vremea când încă mai boxam. Cum a zis și el, înainte de război.

Joppy era tot la bar, lustruindu-l, rezemat de tejghea cu burta lui mare. Unchiul lui, care fusese și el proprietar de bar, murise la Houston cu zece ani în urmă, exact când Joppy se hotărâse să se lase de box. Joppy bătuse tot drumul până în orașul lui de baștină ca să aducă tăblia aia de marmură a barului. Măcelarii îi spuseseră deja că o să-l lase să își deschidă bar la etaj, așa că numai la tăblia de marmură îi stătea capul. Joppy era superstițios. Credea că nu o să aibă succes decât dacă o să folosească în afacerea lui ceva care îi aparținuse unchiului, un om de succes. Oricând avea o clipă liberă, curăța și lustruia tăblia barului. Nu le dădea voie clienților să se ia la harță lângă bar și, dacă

scăpai pe tejghea o halbă sau alt obiect greu, apărea îndată lângă tine, să vadă dacă nu cumva se ciobise marmura.

La cei cincizeci de ani ai săi, se ținea încă bine. Mâinile lui păreau niște mănuși negre de baseball și avea niște mușchi atât de bine lucrați, încât întotdeauna plesnea cămașa pe el. Fața îi era plină de cicatrice pe care le dobândise în ring. În jurul buzelor, carnea îi era brăzdată de răni vechi, cu margini zdrențuite, iar deasupra ochiului drept avea o umflătură care era tot timpul roșie și părea carne vie.

Ca boxer, Joppy avusese un succes moderat. Ieșise pe locul al șaptelea în 1932, dar atrăgea publicul mai ales prin violența cu care se bătea în ring. Joppy se năpustea spre adversar cu o ploaie de lovituri și respingea orice ripostă. În tinerețe nimeni nu îl putea pune la podea, iar mai târziu reușise de fiecare dată să reziste până la sfârșitul meciului.

— E amestecat în treaba cu meciurile? am întrebat.

— Când e rost de făcut bani, domnul Albright are un nas de copoi, a spus Joppy. Și nu-i pasă dacă banii ăia nu-s curați ca lacrima.

— Vrei să zici că mi-ai făcut lipeala cu un gangster?

— Nu-i gangster, Ease. Domnu' Albright e amestecat în multe treburi, atâta tot. Face afaceri, și știi tu cum e, dacă vinzi cămăși și vine la tine unu' cu un braț de cămăși și-ți zice c-au căzut dintr-un camion... Îi dai și tu omului câțiva dolari pe ele și te faci că nu știi nimic, a zis el, dând din mână a lehamite. Așa se fac afacerile.

Joppy avea obiceiul să frece fiecare colțișor al tejghelei până când totul strălucea lună și nu mai rămânea decât mizeria dintre crăpături. Crăpăturile negre care șerpuiau prin marmura albă semănau cu vinișoarele de sânge de pe creștetul unui nou-născut.

— Deci e un om de afaceri și atâta tot? am zis.

Joppy s-a oprit o clipă din frecat și m-a privit drept în ochi.

— Să nu mă-nțelegi greșit, Ease. DeWitt e un om dur și se-nvârte printre oameni periculoși. Da' chiar și așa, tot ai putea să faci rost de bani ca să-ți plătești ratele la ipotecă și, cine știe, poate înveți câte ceva de la el.

Mi-am aruncat un ochi prin încăperea cea mică. Joppy avea șase mese și șapte scaune aliniate de-a lungul barului. Nici în serile cu mulți clienți nu se ocupau toate scaunele, și totuși, succesul lui îmi trezea invidia. Avea o afacere a lui. Avea ceva al lui. Îmi spusese într-o seară că, deși încăperea e doar închiriată, ar putea vinde barul dacă ar vrea. Am crezut că minte, dar mai apoi am aflat că sunt oameni care ar cumpăra o afacere doar fiindcă știu că are clienți fideli și pe care nu i-ar deranja să plătească lunar chirie, atâta timp cât le iese profit.

Ferestrele erau jegoase și podeaua era roasă de urme de pași, dar acela era locul lui Joppy, și când șeful măcelarilor, un alb, venea după chirie, spunea de fiecare dată: „Mulțumesc, domnule Shag!" Fiindcă omul era mulțumit că își primește banii.

— Și ce zici că vrea de la mine? am întrebat.

— Vrea numa' să cauți pe cineva. Cel puțin așa mi-a zis.

— Pe cine?

— O cucoană, da' nu știu cine-i, a zis Joppy ridicând din umeri. Nu am întrebat despre ce-i vorba dacă nu-i treaba mea. Da' te plătește numa' *să o cauți*, n-a zis nimeni că e musai s-o și găsești.

— Și cât plătește?

— Destul cât să scapi de ipotecă. De-aia m-am gândit la tine pentru treaba asta, Easy. Știu că e musai să faci rost de bani iute. Altfel, nu-mi pasă

nici cât negru sub unghie de omu' ăla și nici de fata pe care o caută.

Amintindu-mi de plata ipotecii, mi-am adus aminte și de curtea din fața casei și de umbra pomilor mei în arșița verii. Nu mă simțeam cu nimic mai prejos decât albii, însă, dacă nu aveam nici măcar o casă a mea, oamenii aveau să se uite la mine ca la un pomanagiu care așteaptă mereu ceva de la alții.

— Ia-i banii, omule! Tre' să ții cu dinții de căsuța aia, a zis Joppy, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Că doar n-o să-ți cumpere casă fetele alea drăguțe cu care umbli.

— Nu-mi place treaba asta, Joppy.

— Nu-ți plac banii ăia? Ei, am trăit s-o aud și p-asta. Dă-mi-i mie să ți-i păstrez!

— Nu de bani e vorba... Problema e că... Să știi că domnul Albright îmi aduce aminte de Mouse.

— De cine?

— Nu se poate să nu ți-l amintești. Un ins mărunțel. Locuia în Houston. Însurat cu EttaMae Harris.

Joppy și-a lăsat în jos colțurile buzelor zdrențuite.

— Nu-l știu. Poate a apărut pe-acolo după ce am plecat eu.

— Ei bine, Mouse seamănă destul de mult cu domnul Albright. E șiret și spilcuit și mereu cu zâmbetul pe buze. Dar se gândește întâi de toate la interesul lui și, dacă îi stai în cale, s-ar putea s-o iei pe coajă.

Întotdeauna am încercat să vorbesc corect, așa cum te învață la școală, dar am descoperit de-a lungul vremii că nu mă pot exprima cu adevărat decât în dialectul firesc și „necultivat" pe care-l vorbeam în copilărie.

— Nu e bine deloc dacă „s-ar putea s-o iei pe coajă", Easy, da' dormitu' în stradă nu are nimic de-a face cu „s-ar putea".

— Da, așa e. Atâta doar că simt că trebuie să fiu cu băgare de seamă.

— Nu strică să fii cu băgare de seamă, Easy. Te face să stai în gardă, să fii puternic.

— Deci zici că-i doar un afacerist? am întrebat din nou.

— Chiar așa!

— Și cu ce anume se ocupă? Vinde cămăși sau ce?

— E o vorbă pentru ce face el, Ease.

— Care?

— Orice se cere pe piață, nu pielea ursului din pădure, a spus el zâmbind, și mi s-a părut că arată și el ca un urs. Orice se cere pe piață, nu pielea ursului din pădure.

— O să mă mai gândesc.

— Nu-ți face probleme, Ease, am eu grijă de tine. Tu sună-l numa' pe bătrânu' Joppy din când în când și-ți zic io dacă pare că se-mpute treaba. Ține legătura cu mine și totul o să fie-n regulă.

— Mulțumesc că te gândești la mine, Jop, am zis, însă nu eram sigur dacă aveam să-i fiu recunoscător și mai încolo.

3

Tot drumul spre casă nu m-am gândit decât la bani și la cât de mare nevoie am de ei.

Îmi plăcea foarte mult să mă întorc acasă, poate din cauză că îmi petrecusem copilăria la o fermă de arendaș sau fiindcă nu avusesem niciodată nimic al meu înainte să cumpăr casa. Nu știu prea bine de ce, dar eram înnebunit după căsuța mea. În curtea din față aveam un măr, un avocado și iarbă deasă. Într-un colț creșteau un rodiu care făcea peste treizeci de fructe în fiecare an și un banan care nu dădea niciodată rod. De-a lungul gardului aveam răsaduri de dalii și de trandafiri sălbatici, iar pe prispa din față, într-un ghiveci uriaș, țineam violete africane.

Casa era micuță. Avea doar o cameră de zi, un dormitor și o bucătărie. Baia nici măcar nu avea duș, iar curtea din spate nu era mai mare decât piscinele gonflabile pentru copii. Însă casa aceea

era mai importantă pentru mine decât orice femeie pe care o cunoscusem vreodată. O iubeam cu gelozie și, dacă banca ar fi trimis portărelul să mi-o ia, mai degrabă l-aș fi întâmpinat cu pușca încărcată decât să îl las să facă așa ceva.

Singurul mod de a o păstra era să lucrez pentru amicul lui Joppy. Altă soluție nu vedeam. Dar intuiția îmi spunea că lucrurile nu sunt tocmai în regulă. DeWitt Albright mă făcea să nu mă simt în apele mele. La fel și vorbele aspre ale lui Joppy; deși spuneau adevărul, mă nelinișteau. Îmi tot ziceam că ar fi mai bine să mă duc la culcare și să dau uitării toată povestea.

„Easy, încearcă să tragi un somn bun și mâine du-te și caută-ți de lucru!”, mi-am zis.

„Dar azi e 25 iunie, a spus o voce. Unde sunt cei șaizeci și patru de dolari pe care trebuie să-i dai în 1 iulie?”

„O să fac eu rost de ei”, am răspuns.

„Cum?”

Am ținut-o tot așa, dar era inutil încă de la început. Știam că o să accept banii lui Albright și că o să fac tot ce o să-mi ceară, atâta vreme cât e legal. La urma urmei, căsuța mea avea nevoie de mine și nu aveam de gând să o dezamăgesc.

Și mai era ceva.

DeWitt Albright mă cam intimida. Era un ins voinic și părea foarte puternic. Era de ajuns să te uiți la felul în care își mișcă umerii, și imediat îți dădeai seama că e foarte violent. Dar și eu eram voinic. Și, la fel ca toți băieții de vârsta mea, nu îmi plăcea deloc să mă las intimidat.

Nu știu dacă o făcuse intenționat, dar DeWitt Albright îmi zgândărise orgoliul. Cu cât mă temeam mai tare de el, cu atât eram mai tentat să accept propunerea lui.

La adresa pe care mi-o dăduse Albright am dat peste o clădire micuță de pe Alvarado, vopsită în bej. Clădirile din jurul ei erau mai înalte, dar nu la fel de vechi, și nici la fel de impunătoare. Am

pătruns pe poarta din fier negru forjat și am intrat în hol, pe ușa în stil spaniol. Nu era nimeni pe acolo și nici vreun tabel cu locatarii. M-am pomenit în fața unui șir de uși bej pe care nu era inscripționat niciun nume.

— Scuzați-mă...

Am tresărit.

— Ce e?

Mă bălbâiam, gâtuit de emoție. M-am întors și am zărit un ins mic de statură.

— Pe cine căutați?

Mărunțelul purta un costum care îi ținea loc și de uniformă.

— Îl caut... pe... am bâiguit eu.

Uitasem numele. A trebuit să-mi mijesc ochii ca să nu mă cuprindă vertijul.

Căpătasem obiceiul ăsta în copilărie, în Texas. Uneori, când vreun alb cu greutate mă lua pe nepregătite, îmi goleam mintea de orice gând, ca să nu mai fiu în stare să spun nimic. Cu cât știi mai puține, cu atât dai mai rar de bucluc, așa se zice. Mă uram pentru obiceiul ăsta, dar mai ales îi uram pe albi și, de altfel, și pe negri pentru că mă făcuseră să îl deprind.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat albul.

Avea părul roșcat și cârlionțat și nasul ascuțit. Văzând că tot nu mă învrednicesc să îi răspund, a zis:

— Preluăm numai ce ni se livrează între 09.00 și 18.00.

— Nu, nu, am spus, încercând să îmi amintesc numele.

— Ba da! Acum ați face bine să plecați.

— Ba nu, ce vreau să spun e că...

Bărbatul mărunțel a început să se retragă cu spatele spre un mic podium, care era lipit de perete. Mi-am zis că probabil ține un baston, acolo, în spate.

— Albright! am strigat.

— Poftim? a strigat și el.

— Albright! Îl caut pe Albright!

— Care Albright?

Mă privea cu suspiciune, ținându-și mâna pe după podium.

— Pe domnul Albright! Pe domnul DeWitt Albright!

— Pe domnul Albright?

— Da, pe dânsul.

— Ați venit să-i livrați ceva? a întrebat, întinzând spre mine o mână slăbănoagă.

— Nu. Am o întâlnire cu dânsul. Adică trebuie să mă văd cu el.

Nu puteam să-l sufăr pe individul ăla mărunțel.

— Trebuie să vă vedeți cu el? Nici măcar nu vă amintiți cum îl cheamă.

Am tras adânc aer în piept și am spus pe un ton foarte calm:

— Trebuie să mă întâlnesc cu domnul DeWitt Albright în seara asta, oricând după ora șapte.

— Trebuia să vă întâlniți la șapte? E opt și jumătate acum. Probabil a plecat deja.

— Mi-a spus să vin oricând după ora șapte.

A întins iar mâna spre mine.

— V-a dat vreun bilețel pe care să scrie că trebuie să veniți aici după program?

Am clătinat din cap. Îmi venea să-i zgârii mutra, cum îi făcusem cândva unui băiat alb.

— Atunci cum pot să știu că nu sunteți vreun hoț? Nici nu vă amintiți cum îl cheamă, dar vreți să vă las înăuntru. Cine știe, poate aveți un tovarăș care așteaptă să vă dau drumul înăuntru...

Eram dezgustat.

— Măi omule, las-o baltă. Spune-i când îl vezi că a trecut pe aici domnul Rawlins. Și zi-i să-mi lase în scris când ne mai vedem, că ’mneata nu lași negroteii de pe stradă să intre acilea la ’mneata fără să aibă bilețel la mână.

Eram gata să plec. Mărunțelul mă convinsese că nu sunt în locul potrivit. Eram gata să mă duc

înapoi acasă. Puteam să fac rost de bani și altfel.

— Stați puțin, a spus el. Așteptați aici. Mă întorc într-un minut.

S-a strecurat printr-una dintre ușile acelea bej și a închis-o după el. Imediat după aceea am auzit cum o încuie.

După un minut, a crăpat ușa și mi-a făcut semn să îl urmez. Când mi-a dat drumul să intru, s-a uitat cu atenție și la stânga, și la dreapta. Probabil se uita după complicele meu.

Ușa dădea spre o curte interioară neacoperită, pavată cu cărămidă de un roșu-închis, umbrită de trei palmieri mari, ale căror coroane depășeau acoperișul clădirii cu trei etaje. Ușile interioare de la cele două etaje de sus erau încadrate de niște spaliere pe care cădeau în cascade vițe de trandafiri sălbatici galbeni și roșii. Zilele erau lungi în acea perioadă a anului, așa că încă nu se întunecase, dar zăream deja luna nouă deasupra acoperișului.

Omul cel mărunțel a mai deschis o ușă în capătul celălalt al curții. Ușa dădea spre o scară urâtă de metal, care cobora în adâncul clădirii. Am trecut printr-o cameră plină de cazane prăfuite și am pătruns într-un coridor pustiu, zugrăvit într-un verde mohorât și acoperit cu pânze cenușii de păianjen.

La capătul coridorului era o ușă vopsită în același verde mohorât. Și ea era plină de praf, iar vopseaua se scorojise.

— Pe aici, a spus omul cel mărunțel.

I-am mulțumit, după care a plecat. De atunci nu l-am mai văzut. Adesea îmi spun că mulți oameni au pătruns în viața mea vreme de doar câteva minute, au stârnit nițel praf în trecere și pe urmă au dispărut. Așa se întâmplase și cu tatăl meu. Nici cu mama nu stătuseră lucrurile mult mai bine.

Am bătut la ușa aceea oribilă. Mă așteptam să îl văd pe Albright, însă ușa dădea spre o încăpere

mică, în care se găseau doi bărbați cu înfățișare stranie.

Cel care stătea cu mâna pe clanța ușii era înalt și subțire, avea părul castaniu și cârlionțat, pielea măslinie ca a băștinașilor din India, și ochii de un cafeniu atât de deschis, încât păreau aproape aurii. Amicul lui, care stătea rezemat de o ușă în capătul celălalt al încăperii, era scund și, după ochii mijiți, aș fi putut să jur că e chinez, dar când l-am privit cu mai multă atenție, nu am mai fost așa de sigur.

Bărbatul cu ten măsliniu a zâmbit și mi-a întins mâna. Am crezut că vrea să dea noroc cu mine, dar a început să mă bată ușor pe umăr.

— Hei, ce te-a apucat? am zis eu împingându-l înapoi.

Celălalt, cel care arăta ca un chinez, și-a vârât mâna în buzunar.

— Domnule Rawlins, a spus omul cu ten măsliniu, cu un accent pe care nu-l cunoșteam, continuând să zâmbească, depărtează puțin mâinile de corp. Doar verific.

Zâmbetul i s-a lățit într-un rânjet.

— Ai face bine să-ți ții mâinile acasă. Nu las pe nimeni să mă pipăie în felul ăsta.

Individul mărunțel a dat să scoată ceva din buzunar. Nu îmi dădeam seama ce e. Pe urmă a făcut un pas spre noi. Celălalt, continuând să rânjească, a încercat să-mi pună palma pe piept, dar l-am apucat de încheietură.

Ochii i-au sclipit și mi-a zâmbit scurt, apoi i-a zis tovarășului său:

— Nu-ți face griji, Manny. E-n regulă.

— Ești sigur, Shariff?

— Da. E puțin agitat, atâta tot.

Lui Shariff i-au strălucit dinții printre buzele întunecate. Îl țineam în continuare de încheietură.

— Spune-i, Manny, a zis Shariff.

Manny și-a băgat mâna la loc în buzunar, apoi a scos-o și a bătut la ușa din spatele lui.

O clipă mai târziu, DeWitt Albright era în cameră.

— Easy! m-a întâmpinat el zâmbind.

— Nu ne lasă deloc să ne atingem de el, a spus Shariff, iar eu i-am dat drumul din strânsoare.

— Las-o baltă, a zis Albright. Voiam doar să mă asigur că a venit singur.

— Tu ești șeful, a spus Shariff foarte sigur pe el, ba chiar ușor arogant.

— Voi doi puteți să plecați, a spus Albright zâmbind. Eu și Easy avem de discutat o treabă.

Domnul Albright a trecut în spatele unui birou mare, de lemn deschis la culoare, și și-a pus picioarele pe masă – alături de o sticlă de Wild Turkey pe jumătate goală, pantofii aceia de culoarea fildeșului. În spatele lui spânzura pe perete un calendar de hârtie, pe care era tipărită o imagine cu un coș plin de mure. În rest, peretele era gol. Nici măcar podeaua nu era acoperită, se vedea doar linoleumul galben și pătat.

— Ia loc, domnule Rawlins, a spus domnul Albright, făcându-mi semn către scaunul din fața biroului.

Avea capul descoperit și haina nu i se zărea nicăieri. Sub brațul lui stâng se vedea un toc alb de pistol. Țeava pistolului îi ajungea aproape până la brâu.

— Drăguți prieteni mai aveți! am spus, studiindu-i pistolul din priviri.

— Sunt și ei la fel ca tine, Easy. Ori de câte ori am nevoie de cineva să-mi rezolve o treabă, dau un telefon. Sunt atâția și atâția oameni care sunt gata de orice, numai să-i plătești bine.

— Pirpiriul e chinez?

Albright a ridicat din umeri.

— Nu știe nimeni. A crescut într-un orfelinat din Jersey City. Bei ceva?

— Da.

— Așa e când ești propriul tău șef. Poți să ai mereu o sticlă pe masă. Toți ceilalți, chiar și

președinții marilor companii, țin sticla cu băutură în sertarul de jos, dar eu o țin la vedere. Vrei să guști? N-am nimic împotrivă. Nu-ți place? Atunci nu te oprește nimeni să pleci.

În timp ce vorbea, a scos dintr-un sertar două pahare și le-a umplut.

Nu puteam să-mi iau ochii de la pistolul lui. Tocul și țeava erau negre. Din tot ce purta DeWitt, erau singurele lucruri care nu erau albe.

Mi-a întins paharul și când m-am aplecat să-l iau, m-a întrebat:

— Ia spune, Easy, vrei să te ocupi de treaba aia?

— Depinde ce fel de treabă.

— Un prieten m-a rugat să caut pe cineva.

A scos o fotografie din buzunarul cămășii și a pus-o ″pe birou. Era portretul unei femei albe. Tânără și frumoasă. Fusese în alb-negru inițial, dar pe urmă fusese pictată, ca acele fotografii cu muzicieni de jazz pe care le vezi la intrările în baruri. Părul blond i se revărsa pe umerii goi. Avea pomeții înalți și ochii i-ar fi fost ″albaștri dacă fotograful ar fi nimerit culoarea potrivită. După ce am privit lung poza vreme de un minut, mi-am spus că într-adevăr merită să o cauți, fie și numai ca să o convingi să îți zâmbească și ție la fel.

— Daphne Monet, a spus domnul Albright. E o plăcere să te uiți la ea, dar e foarte greu de găsit.

— Tot nu văd ce legătură are asta cu mine. N-am văzut-o în viața mea.

— Păcat, Easy, a spus el zâmbindu-mi. Totuși, cred că o să poți să mă ajuți.

— Nu văd cum. Femeile ca ea n-au de-a face cu tipi ca mine. Ar trebui să sunați la poliție.

— Nu sun pe nimeni care nu mi-e prieten sau măcar prieten cu vreun prieten de-al meu. Și nu cunosc niciun polițist. Nici prietenii mei nu cunosc vreunul.

— Atunci faceți rost de un...

— Vezi tu, Easy, m-a întrerupt el, Daphne se simte mai bine în compania negrilor. Îi plac jazzul, pulpele de porc și carnea în sânge, înțelegi?

Înțelegeam, dar nu îmi plăcea ce auzeam.

— Și credeți că umblă pe-aici, prin Watts?

— Nu am nicio îndoială. Dar, vezi tu, nu pot să merg eu s-o caut, fiindcă nu-s omul potrivit pentru locurile alea. Joppy mă cunoaște destul de bine ca să-mi spună tot ce știe, dar deja l-am întrebat și tot ce-a putut să facă pentru mine a fost să-mi dea numele tău.

— Și ce vreți de la ea?

— Am un prieten care vrea să-i ceară scuze, Easy. Omul e iute la mânie și de-aia l-a lăsat baltă.

— Și acum o vrea înapoi? am întrebat. Domnul Albright a zâmbit. Nu știu dacă pot să vă ajut, domnule Albright. Cum a zis și Joppy, mi-am pierdut slujba acum câteva zile și trebuie să-mi găsesc ceva de lucru înainte să vină rata la plată.

— O sută de dolari pentru o săptămână de muncă, domnule Rawlins. Și plătesc în avans. Dacă o găsești mâine, păstrezi oricum toți banii.

— Nu știu ce să zic, domnule Albright. De unde știu eu în ce mă bag? Ce...

Și-a dus degetul la buze, făcându-mi semn să tac, apoi a spus:

— Easy, în fiecare dimineață, când ieși din casă, te-ai și băgat în ceva. Trebuie doar să ai grijă să nu te bagi în treburile celor puternici, atâta tot.

— Ce vreau să zic e că nu vreau să am probleme cu poliția.

— De-asta vreau să lucrezi pentru mine. Nici mie nu-mi plac polițiștii. Lua-i-ar naiba să-i ia! Polițiștii nu știu decât să te oblige să respecți legea, și știi prea bine cum e legea.

Aveam și eu ideile mele despre lege, dar mi-am zis că e mai bine să le țin pentru mine.

— Legea, a continuat el, e făcută de bogați ca să-i împiedice pe săraci să prindă cheag. Nu vrei să ai de-a face cu legea și nici eu nu vreau.

A ridicat paharul și s-a uitat la el îndelung, de parcă ar fi încercat să vadă dacă nu sunt purici pe el, apoi l-a lăsat la loc pe birou. Și-a pus mâinile, cu palmele în jos, de o parte și de alta a paharului.

— Îți cer doar s-o găsești pe fata asta, a spus. Și să-mi zici unde e. Atâta tot. Află unde e și șoptește-mi totul la ureche. Atâta tot. Găsește-o și-o să-ți dau ceva în plus ca să-ți plătești ratele la ipotecă, iar prietenul meu o să-ți găsească ceva de lucru. Cine știe? Poate reușește chiar să te ajute să-ți recapeți slujba de la Champion.

— Cine o caută pe fată?

— Fără nume, Easy, e mai bine așa.

— Treaba e că nu mi-ar plăcea s-o găsesc și pe urmă să mă caute un polițai să-mi spună că sunt ultima persoană cu care a fost văzută înainte să dispară.

Albul a dat din cap râzând, de parcă i-aș fi spus o glumă bună.

— În fiecare zi se întâmplă tot felul de lucruri, Easy, a zis el. În fiecare zi se întâmplă tot felul de lucruri. Ești un om școlit, nu-i așa?

— Da.

— Atunci citești ziarul. Azi l-ai citit?

— Da.

— Trei crime. Trei! Doar azi-noapte. În fiecare zi″ se întâmplă tot felul de lucruri. E vorba de oameni care aveau pentru ce să trăiască, ba poate aveau și ceva bani la bancă. Probabil își făcuseră deja planuri pentru weekend, dar asta nu i-a împiedicat să moară. Planurile lor n-au fost bune de nimic când le-a sunat ceasul. Când oamenii au pentru ce trăi devin cam neglijenți. Uită că singurul lucru de care trebuie să te îngrijești pe lumea asta e să nu ți se întâmple nimic rău.

Felul în care a zâmbit când s-a lăsat pe spătarul fotoliului mi-a amintit iar de Mouse. Mi-am amintit că și Mouse zâmbește tot timpul, mai ales când altcuiva i se întâmplă ceva rău.

— Găsește fata și zi-mi unde e, atâta tot. N-o să-i fac niciun rău. Nici prietenul meu n-o să-i facă nimic. N-ai de ce să-ți faci griji.

A scos dintr-un sertar un portofel alb și a luat din el un teanc de bancnote. A numărat zece, muindu-și în gură degetul butucănos la fiecare a doua bancnotă, și le-a pus, aranjate frumos, lângă paharul cu whisky.

— O sută de dolari, a spus.

Nu vedeam niciun motiv pentru care banii ăia să nu fie ai mei.

Când eram sărac și nu aveam o casă a mea, singura mea grijă era unde o să dorm la noapte și ce o să mănânc. Pentru lucrurile astea nu ai nevoie de cine știe ce. Se găsea de fiecare dată câte un prieten care să-mi dea ceva de mâncare și erau destule femei dispuse să mă lase să dorm la ele. Însă după ce am contractat ipoteca mi-am dat seama că prietenii nu sunt de ajuns. Domnul Albright nu îmi era prieten, dar avea ce îmi trebuia.

Era și o gazdă bună. Băutura lui era excelentă, iar el era destul de amabil. Mi-a spus câteva povești din acelea pe care în Texas le numeam „vânătorești”.

Una dintre ele era de pe vremea când era avocat în Georgia.

— Apăram un nenorocit acuzat că dăduse foc casei unui bancher, a spus DeWitt cu privirea pierdută. Bancherul îi declarase prescrisă ipoteca de-ndată ce-l prinsese că întârziase cu plata. Nici măcar nu-i dăduse răgazul să-și pună treburile în ordine. Băiatul ăla nu era cu nimic mai vinovat decât bancherul.

— L-ați scos basma curată?

DeWitt mi-a zâmbit.

— Da. Procurorul avea dovezi solide împotriva lui Leon. Așa-l chema pe băiat. Da, onorabilul Randolph Corey avea dovezi solide că focul fusese pus de clientul meu. Dar eu m-am dus

acasă la Randy, m-am așezat la masă și am scos pistolul ăsta. N-am făcut nimic altceva decât să vorbesc despre vreme și să-mi curăț pistolul.

— Era chiar atât de important pentru dumneavoastră să vă scăpați clientul de acuzații?

— Pe dracu'! Leon era un nenorocit. Dar prea îi mergea bine lui Randy în ultimul timp și mi-am zis că a venit vremea să piardă și el un caz, a continuat Albright, îndreptându-și umerii. Când e vorba de lege, trebuie să ai un anumit simț al echilibrului, Easy. Toate trebuie să iasă cum se cuvine.

După alte câteva pahare, am început să vorbesc despre război, așa cum vorbesc bărbații când sunt între ei. Jumătate din ce ziceam era adevărat, cealaltă jumătate era doar pentru amuzament. Vorbeam de mai bine de o oră, când deodată m-a întrebat:

— Ai omorât vreodată pe cineva cu mâinile goale, Easy?

— Poftim?

— Ai omorât pe cineva în luptă corp la corp?

— De ce?

— Întreb doar așa, fiindcă știu că ai avut parte de niscaiva lupte.

— Da, așa e.

— Ai omorât vreodată pe cineva de aproape? De la o distanță așa de mică, încât să vezi când i se tulbură privirea și-și dă sufletul? Când omori un om, cel mai rău e cu pișatul și căcatul. Voi ați făcut-o în război și pun pariu că n-a fost deloc plăcut. Pun pariu că nu mai puteai să ai vise frumoase, cu mama sau altceva. Dar ai îndurat totul fără să crâcnești, pentru că știai că e război și n-ai încotro.

Privirea lui spălăcită îmi amintea de cadavrele cu ochi bulbucați ale soldaților germani pe care le văzusem cândva îngrămădite unul peste altul pe marginea drumului, pe când ne îndreptam spre Berlin.

— Dar singurul lucru pe care nu trebuie să-l uiți, Easy, a spus el în vreme ce lua teancul de bancnote și mi-l întindea peste masă, e că unii dintre noi pot să ia viața unui om cu aceeași ușurință cu care beau un pahar de bourbon.

A dat pe gât ce mai avea în pahar și a zâmbit. Apoi a spus:

— Joppy zice că umblai într-o vreme într-un club ilegal de pe 89th Street, colț cu Central. Cineva a văzut-o de curând pe Daphne în barul ăla. Nu știu cum se numește, dar în weekend cântă acolo lume bună, iar pe tipul care se ocupă de club îl cheamă John. Ai putea să te apuci de treabă chiar din seara asta.

Văzându-i sclipirea din ochii morți cu care mă fixa, mi-am dat seama că întrevederea luase sfârșit. N-am găsit nimic de adăugat, așa că am încuviințat din cap, am pus banii în buzunar și m-am ridicat să plec.

Când am ajuns la ușă, m-am întors să îmi iau la revedere, însă DeWitt Albright își umpluse din nou paharul și privea pierdut spre peretele din partea opusă a încăperii. Privea în zare și părea să fie cu gândurile foarte departe de subsolul acela murdar.

4

În clubul lui John se vindeau băuturi ilegale pe timpul Prohibiției. Între timp, în L.A. se deschiseseră deja o mulțime de baruri care funcționau legal. Numai că lui John îi plăcea să vândă băuturi pe sub mână și avusese atâtea probleme cu legea, încât primăria nu i-ar fi dat nici permis de conducere, darămite aprobare să vândă alcool. Așa că John îi mituia mai departe pe polițiști și ținea barul acela ilegal de pe 89th colț cu Central Avenue, în care intrai pe ușa din spate a unui mic magazin. Magazinul era deschis în fiecare seară și până pe la trei dimineața o găseai acolo pe Hattie Parsons, în spatele tejghelei din dreptul rafturilor cu dulciuri. Nu vindeau prea multe alimente, și nici fructe și legume sau lactate, dar femeia îți dădea ce se găsea pe acolo și, dacă știai ce să spui sau erai client fidel, îți dădea drumul în club pe ușa din fundul magazinului. Însă

dacă îți imaginai că poți să intri doar pe baza numelui tău sau a felului în care erai îmbrăcat sau poate a mărimii contului din bancă, era bine să știi că Hattie ține un brici în buzunarul șorțului, iar nepotul ei, Junior Fornay, pândește tot timpul de după ușă.

Deschizând ușa magazinului, am dat peste al treilea alb pe ziua aceea. Ăsta era cam de înălțimea mea, cu păr castaniu-deschis și purta un costum scump, bleumarin. Avea hainele răvășite și mirosea a gin.

— Salut, frate! a zis el făcându-mi cu mâna.

Venea drept spre mine, și a trebuit să ies cu spatele din magazin ca să nu mă doboare.

— N-ai vrea să faci repede douăzeci de dolari? a întrebat el după ce ușa s-a închis în urma lui.

Deodată toată lumea voia să-mi dea bani.

— Cum anume? l-am întrebat pe bețiv.

— Trebuie să ajung înăuntru... Caut pe cineva. Tipa aia nu mă lasă să intru, a spus el, clătinându-se așa de tare, că îmi era frică să nu cadă. Zi-le că-s în regulă.

— Îmi pare rău, dar nu pot să fac așa ceva.

— De ce?

— Aici, la localul lui John, dacă au apucat să te refuze o dată, nu se mai răzgândesc.

L-am ocolit ca să intru iar în magazin. A încercat să se întoarcă și să mă prindă de braț, dar a reușit doar să se învârtă pe loc de două ori și să cadă în fund, lovindu-se cu spatele de zid. A ridicat mâna, de parcă ar fi vrut să-mi facă semn să mă aplec spre el ca să îmi șoptească ceva la ureche, dar nu credeam că ce are el să-mi propună mi-ar fi putut îmbunătăți cumva traiul.

— Bună, Hattie! am spus. Cred că ai un mușteriu la ușă.

— Albul ăla matosit?

— Da.

— Am să-l pun mai târziu pe Junior să arunce o privire afară. Să-i facă vânt dacă n-o să plece până atunci.

Atât am zis, și apoi am uitat complet de bețiv.

— Cine cântă în seara asta?

— Unii de pe la voi, Easy. Lips și trioul lui. Da' marțea trecută a cântat Holiday[5].

— Serios?

— A apărut din senin, a spus Hattie, dezvelindu-și dinții ca niște pietricele gri. Să fi fost cam pe la miezul″ nopții, cred, da' cântau și păsările cu ea când s-a făcut ora închiderii.

— Of, ce rău îmi pare că n-am fost și eu!

— Te costă șaptezeci și cinci de cenți, scumpule.

— De ce?

— John a pus o taxă de intrare. Prețurile cresc și încearcă să nu mai lase înăuntru toți neaveniții.

— Cum adică?

S-a aplecat spre mine, privindu-mă cu ochii ei căprui, sticloși. Hattie avea pielea ca nisipul și, la cei șaizeci și ceva de ani ai ei, câți avea atunci, nu cred că trecea de patruzeci și cinci de kilograme; niciodată nu cred că a avut mai mult.

— Ai auzit de Howard? m-a întrebat.

— Care Howard?

— Howard Green, șoferul.

— Nu. Nu l-am mai văzut pe Howard Green de la Crăciun.

— Nici n-o să-l mai vezi pe lumea asta.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A ieșit de-aici pe la trei dimineața, în ziua în care a fost Lady Day[6] la noi, și buf! a zis ea, lovind cu pumnul osos în palma mâinii stângi.

— Chiar așa?

— Când au terminat cu el nici nu-l mai recunoșteai. I-am zis eu că-i neghiob că pleacă atunci când cântă Holiday, da' nu i-a păsat. A zis că are de rezolvat „niște treburi". Hm! I-am zis eu să nu plece.

— L-au omorât?

— Chiar acolo, pe loc, lângă mașina lui. L-au bătut așa de rău, că nevastă-sa, Esther, a zis că numai după inel a putut să identifice cadavrul. Cu o țeavă de plumb cred că l-au bătut. Își băgase nasul în treburile cuiva.

— Lui Howard îi plăcea să riște, am întărit eu.

I-am dat trei monede de câte douăzeci și cinci de cenți.

— Intră, scumpule! mi-a spus ea zâmbind.

Când am deschis ușa, cornul alto al lui Lips se auzea așa de tare, că m-a surzit. Îi ascultam pe Lips, pe Willie și pe Flattop încă de pe vremea când eram copil și locuiam în Houston. Ei trei, John și mai bine de jumătate dintre cei care formau publicul se mutaseră aici din Houston după război, ba unii chiar înainte de război. California era un paradis pentru negrii din Sud. Lumea povestea că poți să culegi fructe din pomi fără să te întrebe nimeni nimic și că găsești destul de lucru ca să îți permiți, într-o bună zi, să ieși la pensie. În cea mai mare parte, poveștile erau adevărate, dar realitatea nu era pe măsura visului. Viața era grea și în L.A. Și, chiar dacă munceai din greu zi de zi, tot nu reușeai să te îmbogățești.

Dar nu era chiar atât de rău să fii sărac câtă vreme puteai să vii la localul lui John din când în când și să îți aduci aminte cum era acasă, în Texas, pe vremea când visai la California. Stând acolo și bând scotch-ul lui John, puteai să-ți amintești visurile de odinioară și, pentru o vreme, ți se părea că într-adevăr s-au împlinit.

— Salut, Ease! s-a auzit o voce hârâită din spatele ușii.

Era Junior Fornay. Și pe el îl știam de acasă, din Houston. Un pălmaș mătăhălos și voinic, care putea să culeagă bumbac o zi întreagă și după aia să o ducă toată noaptea din petrecere în petrecere, până se făcea vremea să iasă iar pe câmp. Ne

încăieraserăm o dată, pe vremuri, când eram amândoi mult mai tineri, și mi-am zis că probabil acum aș fi fost mort dacă nu s-ar fi băgat Mouse să mă salveze.

— Junior! l-am strigat. Ce se-ntâmplă pe aici?

— Nu prea multe, da' mai așteaptă.

Stătea pe un taburet, cu spatele rezemat de perete. Era cu cinci ani mai mare decât mine, avea cam treizeci și trei de ani. Burta i se revărsa peste blugi, dar Junior părea la fel de puternic ca atunci când, cu mulți ani în urmă, măturase podeaua cu mine.

Junior avea o țigară între buze. Fuma cele mai ieftine și mai împuțite țigări din Mexic: Zapata. Săturându-se probabil să tragă din ea, a azvârlit-o pe jos. Țigara zăcea pe podea fumegând și făcea o pată neagră în lemn. Pe jos, în jurul lui Junior, erau zeci de astfel de pete negre. Era un tip jegos, care nu se sinchisea de absolut nimic.

— Nu te-am mai văzut pe-aici în ultima vreme, Ease. Pe unde-ai umblat?

— Am lucrat. De dimineață până seara am lucrat la Champion și după aia m-au dat afară.

— Te-au dat afară? a întrebat el, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Cum mă vezi și cum te văd.

— Îmi pare rău. Au dat mulți oameni afară?

— Nu, frate. Atâta doar că șefu' nu-i fericit dacă doar îți faci treaba. Vrea să-l și pupi în fund toată ziua.

— Da, știu ce zici.

— Lunea trecută tocmai ieșeam din tură și eram frânt de oboseală, de-abia mă țineam pe picioare...

— Aha, a făcut Junior, ca să mă încurajeze să povestesc mai departe.

— Și apare șefu' și zice că mai are nevoie de mine cam o oră. I-am zis că-mi pare rău, da' am o întâlnire. Și chiar aveam – o întâlnire cu patul.

Pe Junior îl amuza foarte mult ce-i spuneam.

— Și a avut obrăznicia să-mi spună că *ai mei* trebuie să învețe să muncească în plus dacă vor să avanseze.

— Chiar așa a zis?

— Da.

Am simțit că mă cuprinde iar furia de atunci.

— Da' el ce e?

— Italian. Cred că părinții lui au fost ăia care au emigrat.

— Frate! Și tu ce-ai zis?

— I-am zis că ai mei muncesc peste program încă de pe vremea când Italia nici măcar nu exista. Că doar știi că Italia nu există de foarte multă vreme.

— Da, a spus Junior, dar vedeam prea bine că habar n-are despre ce vorbesc. Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Mi-a zis să merg acasă și să nu mă mai deranjez să trec pe-acolo. A zis că are nevoie de oameni care nu strâmbă din nas când aud de muncă. Așa că am plecat.

— Frate! a zis Junior dând din cap. Ăștia ți-o fac de fiecare dată.

— Așa-i. Vrei o bere, Junior?

— Da, a zis, apoi s-a încruntat. Da' poți să cumperi bere dacă te-au dat afară?

— Pot oricând să cumpăr câteva beri.

— Atunci pot și io oricând să le beau.

Ne-am dus la bar și am cerut două beri blonde. Ai fi zis că jumătate din Houston ere acolo. La cele mai multe mese erau îngrămădite câte cinci sau șase persoane. Oamenii sporovăiau cu glas tare, se pupau și râdeau. Te simțeai bine în localul lui John după o zi grea de muncă. Nu funcționa chiar legal, dar nici nu erau probleme. Nume mari din muzica negrilor veneau acolo fiindcă îl știau pe John din vremurile de demult, când le dăduse de lucru și nu se zgârcise la bani când trebuise să plătească. Probabil eram peste două sute de clienți fideli și ne cunoșteam între

noi, așa că locul era foarte potrivit și ca să faci afaceri, și ca să te distrezi.

Alphonso Jenkins era acolo, cu cămașa aia a lui de mătase neagră și cu frizura lui Pompadour, cu creastă de treizeci de centimetri. Era acolo și Jockamo Johanas. Purta un costum maro de lână și pantofi albaștri-deschis. Și slăbănoaga de Rita Cook era acolo, cu cinci bărbați roind în jurul ei. Niciodată n-am reușit să înțeleg cum de o femeie urâtă și slăbănoagă ca ea poate să atragă atâția bărbați. Am întrebat-o cândva cum reușește și mi-a răspuns, cu vocea ei ascuțită și afectată: „Să știi, Easy, că nu pe toți bărbații îi interesează cum arată o femeie. Cei mai mulți dintre voi, negrii, căutați o femeie care să vă iubească așa de tare, încât să uitați cât de greu e traiul de zi cu zi.”

La bar l-am zărit pe Frank Green. I se zicea Cuțitarul, fiindcă scotea atât de iute cuțitul, încât ți se părea că mereu are unul în mână, pregătit. Încercam să nu am de-a face cu Frank, fiindcă era gangster. Jefuia camioane cu băutură și transporturi de țigări peste tot prin California și în Nevada. Lua totul în serios și era gata să taie cu cuțitul pe oricine întâlnea în cale.

Am observat că poartă haine închise la culoare. În domeniul lui, asta însemna că se pregătește să meargă la muncă, adică să comită un jaf sau chiar ceva mult mai grav.

Era atâta lume, încât abia aveai loc să dansezi, dar tot se găsiseră vreo douăsprezece perechi care se chinuiau să facă niște mișcări printre mese.

M-am întors la Junior cu cele două halbe de bere și i-am dat-o pe a lui. Nu știu prea multe feluri de a potoli un pălmaș iute la mânie, dar unul dintre ele e să-i dai o bere și să-l lași să îți spună câteva povești trase de păr. Așa că m-am așezat în tihnă și am început să sorb din bere, în vreme ce Junior îmi povestea ce se petrecuse în localul lui John în săptămâna aceea. Mi-a povestit iar

tărășenia aceea cu Howard Green. A adăugat că Howard învârtea ceva treburi ilegale pentru oamenii pentru care lucra și că el, Junior, crede că „albii ăia i-au făcut de petrecanie”.

Știam că lui Junior îi plăcea să le mai înflorească, dar prea îmi ieșeau în cale numai albi și prea auzeam numai de albi ca să mă simt în largul meu.

— Pentru cine lucra? am întrebat.

— Îl știi pe individu’ ăla care candida la primărie și și-a retras candidatura?

— Cine, Matthew Teran?

Teran avea șanse mari să câștige postul de primar al Los Angelesului, însă se retrăsese din cursă doar cu câteva săptămâni în urmă. Nimeni nu știa de ce.

— Da, el. Știi bine că toți politicienii-s niște hoți. Îmi aduc aminte când l-au ales prima dată pe Huey Long în Louisiana...

— Cât stă Lips pe-aici? am întrebat, ca să-l întrerup.

— Cam o săptămână, a răspuns el, lăsându-mă să schimb subiectul, căci nu prea îi păsa despre ce vorbește. Muzica asta îți trezește multe amintiri, nu-i așa? Măi să fie, tot ei cântau și în noaptea aia în care nu m-a lăsat Mouse să te caftesc.

— Așa-i, am spus.

Și acum, când fac anumite mișcări, încă mă mai dor rinichii de la lovitura de picior pe care mi-o dăduse Junior atunci.

— Ar fi trebuit să-i mulțumesc. Eram așa de beat și de furios, că puteam să te omor, Easy. Și-acum aș fi la pușcărie.

Pentru prima dată de când stăteam de vorbă, a zâmbit sincer. Îi lipseau doi dinți de sus și unul de jos.

— Oare ce s-a ales de Mouse? a întrebat el aproape nostalgic.

— Nu știu. Abia azi, după mulți ani, mi-am adus aminte de el.

— Tot în Houston e?

— Da, din câte știu. E însurat cu EttaMae.

— Ce făcea ultima dată când l-ai văzut?

— A trecut atâta vreme, că nu-mi mai aduc aminte, am mințit eu.

Junior a rânjit.

— Îmi aduc aminte când l-a omorât pe Joe T. – pe peștele ăla, îl știi doar. Joe era plin de sânge, iar Mouse era în costumul lui albastru-deschis. Nicio pată n-a avut pe el! De-aia nu l-au arestat polițaii, că nu credeau că el a făcut-o dacă era atâta de curat.

Mi-am adus aminte de ultima împrejurare în care îl văzusem pe Raymond Alexander, și nu prea îmi ardea să râd.

Când dădusem nas în nas cu Mouse în Houston, în fața crâșmei lui Myrtle, în Fifth Ward, nu-l mai văzusem de ani de zile. Purta un costum vișiniu și un ″melon cafeniu, de fetru. Eu încă eram în kakiul uniformei militare.

— Ce mai faci, Easy? a întrebat ridicând privirea spre mine.

Mouse era un ins mic și avea o figură de rozătoare.

— Nu cine știe ce, am zis. Arăți ca de obicei.

Mouse și-a arătat dinții de aur.

— Nu-i chiar așa de rău. Deja știu străzile astea ca-n palmă.

Ne-am zâmbit și ne-am bătut pe umăr. Am intrat la Myrtle. Mouse mi-a făcut cinste cu ceva de băut, apoi i-am oferit și eu lui un pahar. Am ținut-o tot așa până când Myrtle ne-a închis înăuntru și s-a dus să se culce. Ne-a zis:

— Lăsați-mi sub tejghea banii pentru tot ce beți, ne-a zis. Ușa se încuie singură când ieșiți.

— Ți-aduci aminte de treaba aia cu tatăl meu vitreg, Ease? m-a întrebat Mouse când am rămas singuri.

— Da, am răspuns eu în șoaptă.

Era târziu, spre dimineață, și barul era pustiu, dar tot m-am uitat în jur, prin încăpere. Despre crime n-ar trebui să se vorbească decât în șoaptă, însă Mouse nu știa asta. Cu cinci ani în urmă, își ucisese tatăl vitreg și dăduse vina pe altcineva. Dacă s-ar fi aflat adevărul, ar fi fost spânzurat într-o săptămână.

— Fiul lui natural, Navrochet, a venit să mă caute anu' trecut. Nu credea că băiatu' ăla, Clifton, o făcuse, cu toate că legea așa spusese, a zis Mouse, după care și-a turnat un pahar, l-a dat peste cap și și-a mai turnat unul. I-ai tras-o vreunei albe în vremea războiului? m-a întrebat.

— Numa' albe au. Ce-ți închipui?

Mouse a rânjit, s-a lăsat pe spătarul scaunului și a început să se scarpine între picioare.

— Fir-ar să fie! Merita să încerci, nu?

Și m-a plesnit peste genunchi ca pe vremuri, înainte de război, când eram tovarăși.

Am mai băut cam vreo oră înainte să aducă iar vorba despre Navrochet.

— Omu' a intrat chiar aici, în crâșma asta, și a venit la mine, încălțat cu cizme din alea cu toc înalt. Trebuia să-mi sucesc gâtul ca să pot să-l văd. Își asortase un costum fain la cizmele alea, așa că mi-am deschis șlițul când a intrat. A zis că vrea să stea de vorbă cu mine. A zis să ieșim afară. Și am ieșit. Poate o să zici c-am fost nesăbuit, da' m-am dus. Și, cum ajung afară și mă întorc spre el, văd că ține un pistol îndreptat spre fruntea mea. Poți să-ți închipui așa ceva? Eu mă prefac că-s speriat. Și după aia bătrânu' Navro vrea să afle unde poate să dea de tine...

— De mine? am întrebat.

— Da, Easy. Auzise că ești în cârdășie cu mine, așa că voia să te omoare și pe tine. Da' eu mă tot apăsam pe burtă, că luasem câteva beri la bord. Mă prefăceam că mi-e frică și l-am făcut pe Navro să creadă că-i un dur, că mă face să tremur tot... Apoi am scos cârnatu' și am dat drumu' la

apă. Ha, ha. M-am pișat pe cizmele lui. Navrochet a sărit de trei coți, a zis Mouse, iar rânjetul i-a dispărut de pe buze. Am băgat patru gloanțe în el înainte să atingă pământu'. Tot atâtea câte băgasem și în ticălosu' ăla de tac-su.

Văzusem mulți oameni murind în război, dar moartea lui Navrochet părea mai reală și mai îngrozitoare. Fusese inutilă. În Texas, în Fifth Ward din Houston, oamenii se omorau între ei pentru pariuri pe zece cenți sau pentru o vorbă spusă la supărare. Și întotdeauna cei răi îi ucideau pe cei buni sau pe neghiobi. Dacă tot era să moară cineva în barul acela, atunci Mouse ar fi trebuit să moară. Dacă există dreptate pe lumea asta, el ar fi trebuit să dea ortul popii.

— Da' a apucat și el să-mi tragă un glonț în piept, Ease, a spus Mouse, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Stăteam rezemat de zid și nu-mi mai simțeam mâinile și picioarele. Vedeam totu' ca-n ceață. Până la urmă, am auzit o voce și am văzut deasupra mea fața unui alb. Mouse rostea cuvintele de parcă ar fi spus o rugăciune. Și mutra aia albă mi-a zis că-i Moartea și m-a-ntrebat dacă mi-e frică. Și știi ce i-am zis?

— Ce? am întrebat și în clipa aia m-am hotărât să plec pentru totdeauna din Texas.

— I-am zis că de mic mă tot cotonogea un individ și că l-am trimis în iad. I-am zis că după aia l-am trimis după el și pe fi-su, așa că stai colea, dracule, să vezi cum îți tăbăcesc și ție fundu'!

Mouse a râs încet, și-a lăsat capul pe tejghea și s-a pus pe sforăit. Mi-am scos portofelul încet, ca și cum m-aș fi temut să nu trezesc morții, am pus două bancnote pe bar și m-am dus la hotel. Până să răsară soarele, mă suisem deja într-un autobuz spre Los Angeles.

Însă părea că de atunci trecuse o viață de om. De data aceasta eram proprietar de casă și lucram să îmi plătesc ipoteca.

— Junior, am întrebat, au fost multe fete albe pe-aici în ultima vreme?

— De ce? Cauți vreuna?

Junior era suspicios din fire.

— Într-un fel.

— Cauți una într-un fel? Și când ai să fii sigur că o cauți?

— Vezi tu, am auzit de o fată... Delia sau Dahlia o cheamă, așa ceva. Știu că începe cu D. E blondă și are ochi albaștri și mi s-a zis că merită s-o vezi.

— Nu-mi aduc aminte de una ca ea, frate. Unele fete albe vin în weekend, da' nu vin niciodată singure. Și mi-aș pierde slujba dacă m-aș uita lung după fata vreunui frate de-al nostru.

Aveam impresia că Junior mă minte. Chiar dacă ar fi știut răspunsul la întrebarea mea, tot nu ar fi zis nimic. Junior nu putea să-i sufere pe cei despre care credea că o duc mai bine decât el. Junior ura pe toată lumea.

— Ei bine, dacă o să apară pe-aici, o s-o văd, am spus, cercetând încăperea. E un loc liber lângă trupă. Cred c-o să merg să stau acolo.

Știam că Junior se uită urât după mine fiindcă îl lăsasem baltă, dar nici că-mi păsa. Nu voia să mă ajute și oricum nu dădeam nici doi bani pe el.[7]

5 Billie Holiday (1915-1959), cântăreață și compozitoare americană de jazz.

6 Porecla lui Billie Holiday.

7 Huey Pierce Long, Jr. (1893-1935), politician democrat, al patruzecilea guvernator al statului Louisiana în perioada 1928-1932 și senator al Statelor Unite în perioada 1932-1935.

5

Am găsit un scaun liber lângă prietenul meu, Odell Jones.

Odell era tăcut și foarte credincios. Avea capul ca o nucă – aceeași formă și aceeași culoare. Și, cu toate că era un om cu frica lui Dumnezeu, venea la localul lui John de trei sau patru ori pe săptămână. Stătea acolo până la miezul nopții, sorbind alene dintr-o sticlă de bere, și nu scotea o vorbă până i se adresa cineva.

Odell se bucura din plin de atmosfera antrenantă, ca și cum ar fi vrut să o ia cu el la muncă – lucra ca om ″de serviciu la școala de pe Pleasant Street. Mereu îl vedeai într-o haină de tweed veche și cenușie și niște pantaloni de lână maro, ponosiți.

— Bună seara, Odell! l-am salutat eu.

— Salut, Easy!

— Cum merge treaba în seara asta?

— Ei bine, a spus el tărăgănat, gândindu-se cum să răspundă, merge. Chiar merge.

Am izbucnit în râs și l-am bătut pe umăr. Era așa de firav, că forța palmei mele l-a făcut să se încline, dar a zâmbit și s-a îndreptat de spinare. Odell era mai mare cu cel puțin douăzeci de ani decât cei mai mulți dintre prietenii mei. Cred că pe vremea aceea avea aproape cincizeci de ani. Mai trăiește și azi, după ce i-au murit două neveste și trei dintre cei patru copii.

— Ce s-a petrecut pe-aici în seara asta?

— Acum vreo două ore, a spus el, scărpinându-și urechea stângă, grăsana de Wilma Johnson a apărut aici cu Toupelo și a dansat de n-a mai putut. Sărea în sus și, când ateriza la loc pe podea, parcă se scutura toată încăperea.

— Tare îi mai place Wilmei să danseze, am zis.

— Nu știu cum de e așa de grasă, la cât de mult muncește și se zbenguie.

— Probabil și mănâncă mult.

Odell a început să râdă.

L-am rugat să-mi țină locul ocupat cât mă duc să salut lumea.

Am făcut turul barului, strângându-le cunoscuților mâna și întrebându-i dacă nu văzuseră pe acolo o fată albă pe nume Delia sau Dahlia. Nu-i foloseam numele adevărat fiindcă nu voiam să se facă legătura între ea și mine dacă, în ciuda garanțiilor pe care mi le dăduse domnul Albright, apăreau totuși probleme. Însă nu o văzuse nimeni. L-aș fi întrebat până și pe Frank Green, dar când m-am întors la bar dispăruse.

Când m-am așezat iar la masă, Odell era tot acolo și zâmbea.

— A sosit Hilda Red, mi-a zis.

— Da?

— Lloyd a încercat să se dea la ea, dar Hilda i-a tras una în burta aia umflată, de nu s-a văzut!

Odell a început să pufăie, belindu-și ochii ca să îl maimuțărească pe Lloyd.

Încă râdeam când am auzit un strigăt atât de puternic, încât până și Lips și-a întors privirea de la cornul lui.

— Easy!

Odell și-a ridicat privirea.

— Easy Rawlins, tu ești?

În încăpere intrase un ins mătăhălos, care purta un costum alb cu dungi albastre și o pălărie de cowboy – un negru uriaș, cu un zâmbet larg, care-i etala dinții de un alb strălucitor. Înainta prin încăpere ca un nor de furtună, aruncând asupra tuturor, în stânga și în dreapta, o ploaie de salutări, în vreme ce se apropia de masa noastră.

— Easy! a spus el râzând. Încă n-ai sărit pe vreo fereastră?

— Încă nu, Dupree.

— O știi pe Coretta, nu-i așa?

Am văzut-o în spatele lui Dupree. O remorca de parcă ar fi fost un copil care trage după el o mașină de jucărie.

— Bună, Easy! a spus ea în șoaptă.

— Bună, Coretta! Ce mai faci?

— Bine, a răspuns ea încet.

Vorbea atât de încet, încât mă miram că pot să o aud pe fondul muzicii și al rumorii din bar. Poate că de fapt nu o auzeam, doar înțelegeam ce vrea să spună din felul în care mă privea și îmi zâmbea.

Dupree și Coretta nu semănau absolut deloc. El era un tip musculos și mai înalt cu aproape cinci centimetri decât mine – avea probabil cam un metru și optzeci și șapte –, și era gălăgios și prietenos, ca un dulău uriaș. Îl ducea mintea dacă era vorba despre cifre și contabilitate, însă era mereu falit, fiindcă arunca banii pe femei și băutură și, dacă îi mai rămâneau ceva parale, îl puteai convinge să ți le dea dacă îi povesteai că te lovise cine știe ce ghinion.

Însă Coretta era cu totul altfel. Era mică și plinuță, avea pielea de un cafeniu-roșcat, acoperită de pistrui mari. Purta întotdeauna rochii care îi scoteau în evidență sânii, iar ochii ei erau căprui, adânci. Își plimba privirea distrată prin încăpere, dar simțeai că e cu ochii pe tine. Era visul oricărui bărbat orgolios.

— Ți-am dus dorul la uzină, Ease, m-a căinat Dupree. Nu mai e la fel dacă nu ești tu acolo să mă ții în frâu. Ăilalți negri nu fac față.

— Cred că de acum încolo o să trebuiască să te descurci fără mine, Dupree.

— Nu. Nu pot așa. Benny vrea să vii înapoi, Easy. Îi pare rău că te-a dat afară.

— E prima dată că aud așa ceva.

— Știi cum sunt italienii, Ease. Nu pot să spună că le pare rău, pentru ei e o rușine să recunoască asta. Dar vrea să vii înapoi. Știu sigur.

— Putem să stăm și noi cu tine și cu Odell? a întrebat Coretta cu un glas dulce.

— Sigur că da. Dupree, adu-i un scaun! Hai, Coretta, ia loc aici, între noi!

L-am strigat pe barman să aducă o sticlă de whisky și niște gheață.

— Și zici că vrea să vin înapoi? l-am întrebat pe Dupree după ce ne umpluserăm paharele.

— Da! Mi-a zis chiar azi că, dacă ai intra pe ușă, te-ar lua imediat înapoi.

— Vrea să-l pup în fund mai întâi, am zis, apoi am băgat de seamă că paharul Corettei e deja gol. Vrei să-ți mai torn, Coretta? am întrebat.

— Aș mai bea un pic, dacă-mi mai torni.

Zâmbetul ei mi-a dat fiori pe șira spinării.

— La naiba, Easy, i-am zis că-ți pare rău de ce s-a întâmplat și e dispus să treacă totul cu vederea, a insistat Dupree.

— Bineînțeles că-mi pare rău! Cum să nu-ți pară rău când rămâi fără salariu?

Dupree a hohotit atât de tare, că era să-l facă pe Odell să cadă de pe scaun.

— Vezi? Așa! a mugit Dupree. Treci pe-acolo vineri și sigur o să-ți capeți slujba înapoi.

I-am întrebat și de fată, dar fără niciun rezultat.

Fix la miezul nopții, Odell s-a ridicat să plece. Și-a luat la revedere de la Dupree și de la mine, apoi i-a pupat mâna Corettei. Fata aia reușea să-l pună pe jar până și pe omulețul acela liniștit.

Pe urmă, eu și Dupree ne-am apucat să spunem minciuni despre război. Coretta râdea întruna, bând pahar după pahar. Lips și trioul lui cântau mai departe. Lumea tot intra și ieșea din bar, dar eu deja nu mai speram să dau de domnișoara Daphne Monet în seara aceea. Mă gândeam că, dacă îmi recapăt slujba de la uzină, pot să îi înapoiez banii domnului Albright. În plus, whisky-ul mă făcea leneș. Tot ce îmi doream era să râd cu poftă.

Dupree a adormit înainte să dăm gata a doua sticlă de whisky. Era ora trei dimineața.

În spatele lui, Coretta a strâmbat din nas.

— Înainte rezista până cânta cocoșul, dar cocoșul acela bătrân nu mai cântă ca pe vremuri.

6

— L-au dat afară fiindcă n-a plătit chiria la timp, a spus Coretta.

Îl trăgeam pe Dupree după noi de la mașină spre ușa apartamentului ei. Picioarele lui săpau două brazde adânci în peluza proprietarului.

— E mecanic și câștigă aproape cinci dolari pe oră, a zis ea mai departe, da' nu e-n stare nici măcar să-și plătească datoriile.

Mi-am zis că poate nu ar fi fost atât de furioasă dacă Dupree ar fi rezistat ceva mai bine la băutură.

— Trântește-l acolo pe pat, Easy, a spus ea după ce l-am băgat pe ușă.

Dupree era imens, și mare minune a fost că am reușit să-l urc în pat. Când am terminat de tras de el, eram deja frânt de oboseală. Mi-am târșâit picioarele din micul dormitor al Corettei în camera ei de zi, care era încă și mai micuță.

Mi-a turnat un păhărel și ne-am așezat pe canapea. Camera nu era mai mare decât o debara, așa că ședeam foarte aproape unul de celălalt. Dacă spuneam ceva cât de cât amuzant, se zguduia de râs până când se apleca destul ca să mă apuce de genunchi o clipă, după care se uita în sus la mine cu ochii ei căprui, sclipitori. Vorbeam în șoaptă și sforăitul puternic al lui Dupree acoperea mai bine de jumătate din ce ziceam. Ori de câte ori Coretta spunea ceva, o făcea în șoaptă, confidențial, și se muta mai aproape de mine, să fie sigură că aud ce zice.

Când eram deja atât de aproape, încât respiram același aer, am zis:

— Ar fi mai bine să plec, Coretta. Dacă mă prinde dimineața aici ieșind pe furiș din apartamentul tău, nu se știe ce-o să zică vecinii.

— Hm! Dupree a adormit și m-a lăsat baltă, iar tu îmi întorci spatele și pleci de parcă aș avea râie.

— Bărbatul tău e în odaia de alături, scumpo. Dacă aude ceva?

— Tu n-auzi cum sforăie?

Și-a strecurat mâna sub bluză și și-a îndepărtat sutienul ca să-și aerisească sânii.

M-am ridicat în picioare, nesigur, și am făcut cei doi pași care mă despărțeau de ușă.

— O să-ți pară rău dacă pleci, Ease.

— O să-mi pară și mai rău dacă rămân, i-am întors vorba.

Nu mi-a răspuns. S-a mulțumit să se întindă pe canapea, rezemată de spătar, și să-și facă vânt la sâni.

— Trebuie să plec, am zis și am reușit chiar și să deschid ușa.

— Daphne sigur doarme la ora asta, a râs Coretta, descheindu-și un nasture. Nu ajungi tu la ea acum.

— Cum i-ai zis?

— Daphne. Nu așa o cheamă? Ai zis Delia, dar nu ăsta e numele ei adevărat. Ne-am împrietenit săptămâna trecută, când omu' ei și cu al meu au fost la The Playroom.

— Cine, Dupree?

— Nu, Ease, altcineva. Știi bine că n-am niciodată un singur iubit.

Coretta s-a ridicat și s-a oprit drept în brațele mele. Simțeam miros proaspăt și răcoros de iasomie venind dinspre ușa acoperită cu perdea, în timp ce dintre sânii ei se ridica tot miros de iasomie, dar fierbinte.

Eram îndeajuns de hârșit ca să iau vieți în război, dar încă nu eram bărbat, cel puțin nu în aceeași măsură în care Coretta era femeie. M-a trântit pe canapea, m-a încălecat și mi-a șoptit:

— Da, tăticule, exact unde trebuie! Da, da!

Abia mă puteam stăpâni să nu țip. Apoi a sărit jos de pe mine și a zis stânjenită:

— Easy, e chiar *prea* bine.

Am încercat s-o trag la loc, dar Coretta nu făcea niciodată ce nu voia să facă. S-a răsucit, s-a culcat pe podea și a zis:

— Nu pot să fac față la atâta dragoste, tăticule, la cum stau lucrurile.

— Care lucruri? am strigat eu.

— Știi tu, a spus ea, făcându-mi semn cu o mișcare a capului. Dupree e în odaia de alături.

— Lasă-l! M-ai stârnit, Coretta!

— Nu-i bine deloc, Easy. Uite, eu fac treaba asta aici, când Dupree e chiar alături, iar tu nu faci decât să umbli după Daphne, prietena mea.

— Nu umblu după ea, scumpo. M-a angajat cineva s-o fac, atâta tot.

— Cum?

— Un bărbat vrea s-o găsesc.

— Cine?

— Cui îi pasă cine? Nu umblu după altcineva, numai pe tine te vreau.

— Dar Daphne e prietena mea...

— E vorba de-un iubit de-al ei, Coretta, nimic mai mult.

Când am început să-mi pierd pofta, s-a urcat iar pe mine. Uite-așa m-a făcut să vorbesc până s-a luminat de ziuă. Dar până la urmă tot mi-a zis cine e iubitul lui Daphne. Nu m-am bucurat să aflu, dar oricum, măcar aflasem ceva în plus.

Când Dupree a început să tușească, dând semne că e pe cale să se trezească, mi-am tras pantalonii pe mine și am dat să plec. Coretta s-a lipit de pieptul meu, oftând.

— Nu primește și Coretta zece dolari dacă o găsești pe fata aia? Că doar eu ți-am zis de ea.

— Sigur, scumpo. De-ndată ce văd banii.

Când m-a sărutat la despărțire, mi-a fost clar că noaptea luase sfârșit. Sărutul ei era rece ca al unui mort.

7

Când am ajuns în sfârșit acasă, pe 116th Street, tocmai se crăpa de zi. Era o dimineață superbă în California. Nori mari și albi fugeau către est, spre munții San Bernadino. Pe culmile lor încă se mai zăreau petice de zăpadă, iar în aer se simțea un miros pătrunzător de gunoi ars.

Canapeaua mea era în aceeași poziție în care o lăsasem cu o dimineață înainte. Ziarul pe care îl citisem în dimineața aceea era tot acolo, împăturit cu grijă, pe scaunul tapițat. Farfuriile în care mâncasem la micul dejun erau în chiuvetă.

Am deschis obloanele și am ridicat de pe jos corespondența, pe care poștașul o vârâse prin fanta din ușă. De când aveam casa mea, primeam zilnic scrisori, și tare îmi mai plăcea. Ba mai mult, îmi plăcea să primesc până și prospectele publicitare.

O scrisoare îmi promitea o asigurare gratuită vreme de un an, iar alta mă anunța că am șansa de

a câștiga o mie de dolari. O scrisoare îmi profețea moartea în caz că nu trimiteam șase copii identice unor cunoscuți de-ai mei și douăzeci de cenți pe adresa unei cutii poștale din Illinois. Mi-am zis că sigur e vorba de niște escroci albi care profită de credulitatea negrilor veniți din Sud. Am aruncat scrisoarea la gunoi.

Una peste alta, îmi plăcea foarte mult să stau acolo, în lumina dimineții care pătrundea prin oblon, și să-mi parcurg în tihnă corespondența. Din bucătărie se auzea huruitul râșniței electrice, iar afară păsările ciripeau.

Am dat la o parte un teanc mare de cupoane roșii, ca să găsesc sub el un pliculeț albastru, parfumat. Purta ștampila unui oficiu poștal din Houston, iar la destinatar o mână de femeie scrisese cu litere elegante: „Domnul Ezekiel Rawlins", ceea ce mi-a stârnit interesul și m-a făcut să mă trag mai aproape de fereastra bucătăriei, unde era mai multă lumină. Nu primeam în fiecare zi o scrisoare de acasă, de la cineva care îmi știa numele de botez.

Înainte să încep să citesc, am aruncat o privire pe fereastră. O gaiță stătea pe gard și se uita la câinele din curtea vecină, care făcea ca toți dracii, mârâia și dădea să sară la pasăre. De fiecare dată când potaia se izbea de gardul de sârmă, gaița tresărea, ca și cum ar fi vrut să-și ia zborul, dar rămânea pe loc. Privea în jos, spre fălcile acelea letale, fascinată.

„Salut, Easy!

De mult nu ne-am mai văzut, frate. Sophie mi-a dat adresa ta. S-a întors la Houston, că cică Hollywood e prea mult pentru ea. Am întrebat-o, frate, ce înseamnă «prea mult» și mi-a zis: «Uite așa, prea mult!» Și să știi că de câte ori aud asta mă trece un fior, de parcă prea mult ar fi exact ce-mi trebuie mie.

Pe-aici lumea e așa cum o știi. Au dărâmat hanul de pe Claxton Street. Să fi văzut câți

șobolani erau sub el!

Etta e bine, da' m-a dat afară. Într-o noapte m-am întors atât de beat de la Lucinda, că nici nu m-am mai spălat. Tare rău îmi pare. Ce-i drept, trebuie să-ți respecți femeia, și un duș nu-i un capăt de țară. Da' cred că o să mă lase să mă întorc la ea până la urmă.

Să-l vezi pe băiatul nostru, Easy! LaMarque e foarte frumușel. Să vezi ce mare s-a făcut! Etta zice că-i norocos că nu seamănă cu mine, că eu prea am mutră de șoarece. Da' să știi că parcă-parcă văd o sclipire în ochii lui. Oricum, are picioare mari și gura mare, așa că știu că totu' e în regulă cu el.

M-am gândit că poate a trecut cam prea multă vreme de când nu ne-am văzut, Ease. M-am gândit că poate acu', că-s iar burlac, poate aș putea să vin să te vizitez, să ne facem de cap.

Ce-ar fi să-mi scrii și să-mi zici când ar fi mai bine să trec pe la tine? Scrisoarea poți să i-o trimiți lui Etta, are ea grijă să ajungă la mine.

Pe curând.

P.S. Am pus-o pe Lucinda să scrie scrisoarea asta pentru mine și i-am zis că, dacă nu scrie fiecare vorbuliță exact așa cum i-o zic eu, îi tăbăcesc fundu', așa că să păstrezi scrisoarea, bine?"

Nici nu am citit bine primele cuvinte, că m-am și dus repede în debara. Nu știu ce căutam acolo, poate voiam să îmi fac bagajele și să plec din oraș. Poate căutam doar un loc în care să mă ascund. Nu știu.

Pe când eram tineri și locuiam în Texas, eram cei mai buni prieteni. Dacă ne încăieram cu cineva pe stradă, ne băteam întotdeauna cot la cot. Ne culcam cu aceleași femei fără să ne sară țandăra pentru atâta lucru. Cum să strice o femeie prietenia dintre noi? Dar când a venit vremea ca Mouse să

se însoare cu EttaMae Harris, lucrurile au început să se schimbe.

A venit odată la mine acasă în toiul nopții și m-a rugat să-l duc, cu o mașină furată, până într-un orășel de provincie numit Pariah. A zis că vrea să-i ceară tatălui său vitreg o moștenire pe care i-o promisese mama lui înainte să moară.

Înainte să plecăm din orășel, tatăl vitreg al lui Mouse și un tânăr pe nume Clifton au fost împușcați. Când l-am dus pe Mouse cu mașina înapoi la Houston, avea peste o mie de dolari în buzunar.

N-am avut nimic de-a face cu cele două crime. Dar, pe drumul de întoarcere, Mouse mi-a povestit ce făcuse. Mi-a zis că el și Clifton îl jefuiseră pe tataia Reese pentru că bătrânul nu voise să facă ce îi ceruse Mouse. Reese reușise să pună mâna pe o armă și îl împușcase pe Clifton, după care Mouse îl omorâse pe Reese. Povestea cu toată candoarea, în vreme ce număra trei sute de dolari, bani mânjiți de sânge, ca să mi-i dea mie.

Mouse nu avea niciodată remușcări pentru vreuna dintre faptele lui. Așa era el. În clipele acelea nu îmi făcea vreo mărturisire apăsătoare, ci doar îmi povestea ce se petrecuse. Orice ar fi făcut, întotdeauna povestea măcar unei persoane. Și în ziua aceea mi-a zis că îmi dă cele trei sute de dolari ca să fie sigur că sunt de acord cu ce a făcut.

Cea mai mare greșeală a vieții mele e că am luat banii. Dar cel mai bun prieten al meu mi-ar fi tras un glonț în cap dacă ar fi avut impresia că am îndoieli în privința lui. M-ar fi considerat dușman și m-ar fi omorât fiindcă nu aveam încredere în el.

Am fugit din Texas și de Mouse și m-am înrolat în armată, după care am venit în L.A. Mă disprețuiam. Am mers la război ca să îmi dovedesc că sunt bărbat. În Ziua Z, cu toate că mi-era frică, am mers la luptă. Mi-am înfrânat frica și am luptat. Prima dată când m-am bătut corp la corp cu un neamț am strigat întruna după ajutor până l-am

omorât. M-a privit cinci minute cu ochi goi, înainte să îmi descleștez mâinile de pe beregata lui.

Singurele clipe din viața mea în care nu am simțit niciun strop de frică au fost cele petrecute în tovărășia lui Mouse. Era atât de sigur pe el, încât nici nu mai putea fi vorba de frică. Mouse nu avea mai mult de un metru șaizeci, dar era în stare să se pună cu un ins de talia lui Dupree și, dacă o făcea, eram gata să pariez că Mouse e cel care la sfârșit o să scape nevătămat. Era în stare să înjunghie un om în burtă și după zece minute să mănânce spaghete într-un restaurant, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu voiam să-i scriu lui Mouse, dar nici nu voiam să las lucrurile așa. Avea o putere așa de mare asupra mea, încât trebuia să fac orice dorește. Dar acum aveam visuri care nu mi-ar mai fi permis să bat străzile. Mă așezasem la casa mea și voiam să las în urmă zilele în care trăisem nebunește.

Am mers cu mașina până la magazinul de băuturi alcoolice și am cumpărat o sticlă mică de vodcă și patru litri de suc de grepfrut. Apoi m-am așezat pe un scaun de lângă fereastra dinspre stradă, așteptând să treacă timpul.

Privitul pe fereastră în Los Angeles nu e la fel ca în Houston. Oriunde ai locui într-un oraș din Sud, fie și în violentul Fifth Ward din Houston, e de ajuns să te uiți pe fereastră și îi vezi aproape pe toți cei pe care îi cunoști. În fiecare zi prin fața casei tale defilează rude, prieteni vechi și femeile care ți-au fost cândva iubite și poate o să-ți fie din nou, într-o bună zi.

Presupun că de aceea se întorsese acasă Sophie Anderson. Îi plăcea viața mai molcomă din Sud. Voia ca atunci când se uită pe fereastră să-și vadă prietenii și rudele. Și voia să știe că, dacă salută pe cineva, omul o să aibă vreme să se oprească să dea bună ziua.

Sophie era până-ntr-atâta o femeie din Sud, încât nu avea cum să reziste traiului cenușiu din Los Angeles.

Fiindcă în L.A. oamenii nu au vreme să se oprească. Dacă au de mers undeva, merg cu mașina. În Los Angeles, până și ultimul sărăntoc are mașină. Poate nu are un acoperiș deasupra capului, dar mașină sigur are. Și știe și încotro se îndreaptă. În schimb, în Houston, în Galveston și în inima Louisianei, viața era mai lipsită de ținte precise. Munceau oamenii, dar nu puteau să câștige prea mult, indiferent ce făceau. În schimb, în Los Angeles, dacă trăgeai tare, puteai câștiga și o sută de dolari pe săptămână. Șansa de a se îmbogăți îi făcea pe oameni să își ia două slujbe în timpul săptămânii și să se mai transforme și în tinichigii amatori în weekend. N-ai vreme să te plimbi pe stradă sau să stai la petreceri cu grătare când cineva îți oferă bani buni ca să cari un frigider de ici până dincolo.

Așa că, în ziua aceea, pe fereastră n-am văzut decât străzi pustii. Din când în când, treceau câțiva copii pe bicicletă sau niște fete care se duceau împreună la magazin să-și ia bomboane și suc. Am băut vodcă, am moțăit și am recitit scrisoarea lui Mouse. În cele din urmă, am înțeles că nu am ce face. M-am hotărât să nu o iau în seamă și, dacă o să mă întrebe vreodată de ea, să fac pe prostul și să mă prefac că nici nu o am primit-o.

Seara deja mă simțeam împăcat. Aveam un nume, o adresă, o sută de dolari, iar a doua zi urma să merg să îmi cer slujba înapoi. Aveam casa mea și băusem o sticlă de vodcă și mă simțeam bine.

Ștampila de pe scrisoare purta o dată din urmă cu două săptămâni. Dacă aveam noroc, Etta deja îl reprimise pe Mouse.

Când m-a trezit telefonul, afară era deja întuneric.

— Alo?

— Domnule Rawlins? Așteptam să mă suni.

Am rămas interzis.

— Poftim?

— Sper că ai vești bune pentru mine.

— Domnule Albright, dumneavoastră sunteți?

— Sigur că da, Easy. Cum o mai duci?

A mai durat o secundă până mi-am venit în fire. Avusesem de gând să-l sun peste câteva zile, ca să pară că lucrasem pentru banii pe care mi-i dăduse.

— Am aflat ce vă trebuie, am spus, uitând parcă de planurile mele. Tipa e cu...

— Așteaptă, Easy. Îmi place să privesc oamenii în ochi atunci când fac afaceri cu ei. Afacerile nu se fac la telefon. Și-apoi, nu pot să-ți dau prima la telefon.

— Pot să vin la dumneavoastră la birou mâine-dimineață.

— Ce-ar fi să ne vedem chiar acum? Știi unde sunt călușeii de pe cheiul din Santa Monica?

— Da, dar...

— Locul e cam la aceeași distanță și de mine, și de tine. Hai să ne-ntâlnim acolo.

— Dar cât e ceasul?

— În jur de nouă. Peste o oră se închid călușeii, așa că n-o să ne deranjeze nimeni.

— Știu și eu? De-abia m-am trezit...

— *Eu* te plătesc.

— Bine. Vin cu mașina, cât se poate de repede.

A închis, lăsând tonul să îmi răsune în ureche.

8

Pe vremea aceea, încă exista o zonă întinsă cu terenuri agricole între Los Angeles și Santa Monica. Fermierii japonezi cultivau anghinare, salată și căpșuni de o parte și de alta a șoselei. În noaptea aceea, la lumina slabă a lunii, câmpurile de răsaduri erau întunecate, iar aerul era răcoros, dar nu foarte rece.

Nu prea mă bucuram că trebuie să merg să mă văd cu domnul Albright, pentru că nu eram obișnuit să merg cu treburi în comunități de albi, așa cum era Santa Monica. Uzina la care lucram, Champion Aircraft, se afla în Santa Monica, însă mergeam acolo cu mașina, la lumina zilei, îmi făceam treaba și apoi mă întorceam acasă. Nu mă plimbam niciodată decât în cartierul meu, printre oameni de-ai mei.

Însă gândul că o să îi dau informațiile pe care le voia și că, drept recompensă, el o să mă

plătească suficient de bine ca să îmi pot plăti rata pentru luna următoare mă bucura foarte tare. Visam la ziua în care aveam să pot să mai cumpăr niște case, poate chiar un duplex. Visul meu dintotdeauna era să am atât de multe proprietăți, încât să le pot plăti din chiria încasată pe ele.

Când am ajuns în locul cu pricina, călușeii și celelalte standuri cu jocuri tocmai se închideau. Părinții plecau împreună cu cei mici. Mai erau niște tineri care pierdeau vremea pe acolo, fumând și dându-se în spectacol, așa cum fac tinerii de obicei.

Am traversat cheiul și am mers până la balustrada dinspre plajă. M-am gândit că domnul Albright poate să mă vadă foarte bine și acolo și că sunt suficient de departe de tinerii aceia albi ca să evit orice incident neplăcut.

Dar se vede că nu era săptămâna mea norocoasă.

O tânără plinuță, cu fustă strâmtă, s-a îndepărtat de prietenii ei. Era mai tânără decât ceilalți, avea cam șaptesprezece ani și părea să fie singura din grup care nu era însoțită de un băiat. Când m-a văzut, a zâmbit și m-a salutat. I-am răspuns, apoi m-am întors să mă uit în zare, spre nord, plimbându-mi privirea de-a lungul țărmului scăldat în lumină. Speram să plece fata, să vină Albright și să ajung înapoi acasă înainte de miezul nopții.

— E frumos aici, nu-i așa? s-a auzit vocea ei din spatele meu.

— Da. E-n regulă.

— Sunt din Des Moines, din Iowa. Acolo nu avem ieșire la ocean. Ești din L.A.?

— Nu, din Texas.

Începeam să simt mâncărimi la ceafă.

— Texasul are ieșire la ocean?

— Golful. Are golful.

— Deci ești obișnuit să vezi oceanul, a spus, rezemându-se de balustradă lângă mine. Pe mine

încă mă dă gata de câte ori îl văd. Mă cheamă Barbara. Barbara Moskowitz. E un nume evreiesc.

— Ezekiel Rawlins, am șoptit eu.

Nu voiam să înceapă să-mi folosească porecla. Am aruncat o privire peste umăr și am băgat de seamă că doi dintre tineri priveau în jur, de parcă pierduseră pe cineva.

— Cred că te caută, am spus.

— Cui îi pasă? Soră-mea m-a luat cu ea doar fiindcă au obligat-o părinții. Da' ea nu vrea decât să se pupe cu Herman toată ziua și să fumeze.

— Totuși, e periculos ca o tânără să fie singură pe aici. Părinții tăi au dreptate, e bine să te însoțească cineva.

— O să-mi faci rău?

Mă privea drept în ochi, cu insistență. Îmi aduc aminte că am apucat să mă întreb ce culoare au ochii ei, după care am auzit strigăte.

— Hei! Negrule! Ce se petrece aici?

Era un băiat cu fața plină de coșuri. Sigur nu avea mai mult de douăzeci de ani și mai era și scund pe deasupra, dar s-a apropiat de mine cu aerul unui soldat călit în luptă. Nu-i era deloc frică. Un prostovan, cum sunt atâția.

— Ce dorești? l-am întrebat eu cât mai politicos.

— Știi ce vreau să zic, a spus el, venind atât de aproape de mine, încât puteam să-l ating.

— Lasă-l în pace, Herman! a strigat Barbara. Stăteam de vorbă, atâta tot!

— Serios? m-a întrebat el. Nu vrem să stați de vorbă cu femeile noastre.

Aș fi putut să-i rup gâtul. Aș fi putut să-i scot ochii sau să-i rup toate degetele. În loc să o fac, mi-am ținut respirația.

Cinci dintre amicii lui porniseră deja spre noi. În vreme ce se apropiau, împrăștiați și dezorganizați, aș ″fi putut să-i ucid și pe ei. Habar n-aveau ei ce-i aia violență. Aș fi putut să-i iau unul câte unul și să le frâng gâtul, și niciunul nu ar

fi fost în stare să mă oprească. Nici măcar nu ar fi putut să fugă destul de iute ca să-mi scape. Încă eram o mașină de ucis.

— Hei! a strigat cel mai înalt dintre ei. Care-i treaba?

— Cioara asta încearcă s-o agațe pe Barbara.

— Da, și ea încă-i minoră.

— Lăsați-l în pace! a strigat Barbara. Îmi spunea doar de unde e.

Presupun că încerca să mă ajute, așa cum face o mamă când își îmbrățișează copilul care și-a rupt coastele.

— Barbara! a strigat una dintre fete.

— Omule, care-i problema ta? a întrebat cel mai voinic dintre ei, apropiindu-și mutra de fața mea.

Era lat în umeri și ceva mai înalt decât mine. Avea constituția unui jucător de fotbal. Fața îi era lată și buhăită, iar ochii, nasul și gura îi erau ca niște insule minuscule presărate pe o mare de piele.

Am băgat de seamă că vreo doi dintre ei luaseră niște bețe de pe jos. Strângeau rândurile în jurul meu, așa că nu-mi rămânea decât să mă lipesc de balustradă.

— Nu vreau probleme, omule, am spus.

Răsuflarea tânărului înalt mirosea a alcool.

— Ai deja o problemă, băiete.

— Uite ce e, doar m-a salutat. Și am salutat-o și eu, atâta tot.

Însă în sinea mea mă întrebam de ce naiba trebuie să-i dau eu lui socoteală.

— Tocmai îi spunea unde stă, se băgă Herman în vorbă. Chiar ea a zis asta.

Încercam să îmi amintesc la ce înălțime ne aflăm față de plajă. Știam deja că trebuie să o șterg de acolo cât mai repede, înainte să moară doi sau trei inși, dintre care unul aș fi fost eu.

— Scuzați-mă! s-a auzit o voce de bărbat.

S-a produs puțină agitație în spatele jucătorului de fotbal, apoi lângă el s-a ivit o pălărie Panama.

— Scuzați-mă! a mai spus o dată domnul DeWitt Albright, zâmbind.

— Ce vrei? l-a întrebat jucătorul de fotbal.

Cu zâmbetul lui imperturbabil, DeWitt a scos din haină pistolul ăla al lui, care semăna mai degrabă cu o pușcă. A îndreptat țeava spre ochiul drept al tânărului înalt și a spus:

— Vreau să-ți văd creierii împrăștiați pe hainele amicilor tăi, băiete. Vreau să mori.

Băiatul cel înalt, care nu avea pe el decât un slip roșu de baie, a scos un sunet de parcă și-ar fi înghițit limba. De-abia și-a mișcat umărul, că DeWitt a și armat pistolul, cu un sunet ca de os frânt în două.

— Dacă aș fi în locul tău, aș rămâne pe loc, băiete. Te omor și dacă respiri prea repede. Cât despre voi, ceilalți, dacă faceți vreo mișcare, îl împușc pe el și după aia vă zbor tuturor boașele.

Oceanul vuia și se lăsase frigul. Singurul sunet omenesc se auzea dinspre Barbara, care suspina în brațele surorii ei.

— Băieți, a spus domnul DeWitt, faceți cunoștință cu prietenul meu, domnul Jones.

Nu știam ce să fac, așa că am încuviințat din cap.

— Un prieten, a continuat Albright. Și aș fi mândru și fericit dacă s-ar coborî până-ntr-atât încât să le-o tragă surorii mele *și mamei mele*.

Replica asta i-a lăsat cu gura căscată.

— Și-acum, domnule Jones, vreau să te rog ceva.

— Da, domnule... Smith.

— Crezi c-ar trebui să-i trag un glonț în ochi obrăznicăturii ăsteia?

Am întârziat puțin cu răspunsul. Doi dintre băieții mai mici plângeau deja, dar așteptarea l-a

făcut și pe jucătorul de fotbal să izbucnească în lacrimi.

— Ei bine, am zis după vreo cincisprezece secunde, dacă nu-i pare rău că s-a luat de mine, ar trebui să-l împuști.

— Îmi pare rău, a spus băiatul.

— Îți pare rău? a întrebat domnul Albright.

— D-d-da!

— Cât de rău îți pare? Rău de tot?

— Da, domnule.

— Rău de tot? a întrebat el din nou, lipind țeava de pleoapa tremurândă a băiatului. Nu te mișca, vreau să vezi glonțul când vine. Deci îți pare rău de tot?

— Da, domnule!

— Atunci dovedește-o! Vreau să-i arăți cât de rău îți pare. În genunchi! Suge-i-o! Da' să i-o sugi cum trebuie...

Auzind acestea, băiatul a izbucnit pe loc în plâns. Eram sigur că Albright face doar o glumă deplasată, dar am tresărit odată cu jucătorul de fotbal.

— În genunchi, băiete! Altfel ești mort!

Ceilalți băieți se uitau la el cu ochii cât cepele. Jucătorul de fotbal a îngenuncheat. Când Albright l-a lovit pe tânăr cu țeava peste tâmplă, băieții au fugit mâncând pământul.

— Valea! a strigat Albright. Și dacă ciripiți la poliție, o să vă găsesc pe toți!

În mai puțin de o jumătate de minut, nu mai era nimeni în preajmă. De pe stradă și din parcare se auzeau portiere trântite și motoare de rable tușind, ambalate la maximum.

— Le-am dat nițel de gândit, a spus Albright.

Și-a vârât pistolul de calibru 44, cu țeavă lungă, la loc în tocul de la subsuoară. Cheiul era pustiu. Era întuneric și domnea liniștea.

— Nu cred că îndrăznesc ei să cheme poliția după așa ceva, dar ar trebui să plecăm de-aici, nu se știe niciodată, a spus el.

Cadillacul alb al lui Albright era în parcarea de la capătul cheiului. Ne-am suit în mașină și am pornit spre sud, de-a lungul țărmului. Puține lumini erau aprinse pe coastă, iar luna de-abia se zărea, însă în ocean se răsfrângeau milioane de luminițe. Ai fi zis că ″toți peștii sclipitori au ieșit la suprafață, să imite stelele care luceau pe cer. Peste tot era în același timp și lumină, și întuneric.

Albright a pornit radioul și a dat pe un post de jazz. În mașină a început să răsune melodia lui Fats Waller[8], *Two Lonely People*. Îmi aduc aminte foarte bine pentru că, de îndată ce a început muzica, am început să tremur. Nu îmi era frică. Eram furios, mă revolta felul în care îl umilise pe băiatul acela. Nu îmi păsa câtuși de puțin de sentimentele băiatului, dar mă gândeam că dacă Albright e în stare să îi facă așa ceva unui alb de-al lui, atunci cu siguranță îmi poate face și mie ceva asemănător sau chiar mai grav. La urma urmei, dacă voia să mă împuște, foarte bine. Eu unul nu aveam de gând să mă pun în genunchi nici în fața lui, nici a altcuiva.

Nu mă îndoisem nicio clipă că Albright l-ar fi ucis pe băiat fără să clipească.

— Ce-ai aflat, Easy? a întrebat el după o vreme.

— Un nume și o adresă. Am aflat când a fost văzută ultima dată și cu cine. Îl știu pe cel cu care a fost văzută și știu cu ce se ocupă.

Când eram tânăr, mereu mă mândream cu lucrurile pe care le știam. Joppy mă sfătuise să iau banii și numai să mă prefac că o caut pe femeie, dar cum aflam o informație, nu mă puteam abține să mă dau mare.

— Informațiile astea fac toți banii.

— Dar mai întâi vreau să-mi spuneți ceva.

— Ce anume? a întrebat domnul Albright.

A tras pe dreapta, la marginea șoselei, dincolo de care se vedeau apele strălucitoare ale Pacificului. Valurile erau înalte în noaptea aceea.

Vuietul lor se auzea chiar și prin geamurile închise ale mașinii.

— Vreau să-mi spuneți că fata aia n-o să pățească nimic, că nimeni n-o să pățească nimic.

— Ce-s eu, Dumnezeu? Pot eu să-ți spun ce-o să se-ntâmple mâine? N-am de gând să-i fac vreun rău fetei. Prietenul meu crede că e îndrăgostit de ea. Vrea să-i pună o verighetă pe deget și să trăiască amândoi fericiți până la adânci bătrânețe. Dar s-ar putea ca săptămâna viitoare fata să uite să-și încheie cataramele pantofilor și să cadă și să-și rupă gâtul. Și dacă o să se-ntâmple așa, n-o să poți să zici că e vina mea. Dar să lăsăm asta.

Știam că mai mult de atât nu o să scot de la el. DeWitt nu făcea promisiuni, însă îl credeam când zicea că nu vrea să-i facă niciun rău fetei din fotografie.

— A fost văzută joia trecută cu un individ pe nume Frank Green. Erau într-un bar care se cheamă The Playroom.

— Și acum unde e?

— Femeia care mi-a spus asta crede că tipa și Green sunt împreună, deci probabil acum e unde e și el.

— Adică unde? a întrebat Albright.

Zâmbetul și bunele maniere îi dispăruseră. Acum era vorba strict despre afaceri.

— Are un apartament pe Skyler, colț cu 83rd Street. Clădirea se numește Skyler Arms.

Și-a scos portofelul alb și stiloul și a mâzgălit ceva într-un carnețel. Apoi s-a uitat fix la mine cu ochii aceia morți, în vreme ce bătea cu stiloul în volan.

— Altceva?

— Frank e gangster, am spus, iar cuvintele mele l-au făcut pe DeWitt să zâmbească din nou. E în cârdășie cu niște contrabandiști. Fură alcool și țigări și le vând în tot sudul Californiei.

— E un om rău? a întrebat DeWitt, neputând să-și rețină un zâmbet.

— Da, destul de rău. Mânuiește cuțitul ca nimeni altul.

— L-ai văzut vreodată în acțiune? Adică l-ai văzut vreodată omorând pe cineva?

— Am văzut cum l-a tăiat pe unul într-un bar o dată. Omul avea gura mare și nu știa cu cine se pune.

Ochii lui DeWitt au scânteiat o clipă. S-a aplecat spre mine atât de mult, încât îi simțeam pe gât răsuflarea uscată.

— Vreau să încerci să-ți amintești ceva, Easy. Vreau să te gândești la momentul în care Frank și-a scos cuțitul și l-a înjunghiat pe omul ăla.

M-am gândit o secundă, apoi am dat din cap, să îi dau de înțeles că sunt gata.

— Înainte să-l atace, a ezitat? Fie și doar o secundă?

M-am gândit la barul plin de lume de pe Figueroa. Zdrahonul ăla vorbea cu femeia lui Frank și, când Frank se apropiase de el, omul îi pusese mâna în piept. Cred că voia să-l îmbrâncească. Frank căscase ochii mari și făcuse un semn cu capul, ca și cum le-ar fi spus celor de față: „Uitați-vă ce face neghiobul ăsta! Merită să moară, la cât de prostește se poartă!” După care scosese cuțitul la el, și tipul se lipise de tejghea, încercând să oprească lama cu mâinile lui mari și groase.

— Poate doar o secundă sau nici atât, am spus.

Domnul DeWitt Albright a râs încet.

— Ei bine, a zis el, rămâne de văzut.

— Poate ajungeți să stați de vorbă cu fata cât e el plecat. Frank petrece multă vreme pe drumuri. L-am văzut aseară la John. Era îmbrăcat cum se îmbracă ei când merg să fure din camioane, așa că s-ar putea să lipsească din oraș încă vreo câteva zile.

— Așa ar fi cel mai bine, a spus Albright, apoi s-a aplecat iar spre mine. N-avem de ce să

facem mai mult tărăboi decât trebuie. Ai fotografia?

— Nu, am mințit eu. N-o am la mine. O am acasă.

M-a privit doar o secundă, dar mi-am dat seama că nu mă crede. Nu știu de ce voiam să păstrez poza. Doar că felul în care mă privea fata din fotografie mă făcea să mă simt bine.

— Ei bine, poate o să iau fotografia după ce o găsesc pe ea. Nu-mi place să las mizerie după ce termin o treabă... Uite încă o sută de dolari. Și ia și cartea asta de vizită. Trebuie doar să mergi la adresa asta și o să capeți o slujbă care să te țină pe linia de plutire până găsești altceva de făcut.

Mi-a dat un sul de bancnote și o carte de vizită. N-am putut citi ce scria pe ea la lumina aceea slabă, așa că am băgat-o în buzunar, împreună cu banii.

— Cred c-o să-mi recapăt slujba de la uzină, așa că n-o să am nevoie de adresă.

— Păstreaz-o, a spus el în vreme ce răsucea cheia în contact. Ai făcut treabă bună pentru mine cu informațiile astea, așa că mă revanșez. Așa fac eu afaceri, Easy. Întotdeauna îmi plătesc datoriile.

Am făcut drumul înapoi în tăcere, în vreme ce afară sclipeau luminile nopții. La radio cânta Benny Goodman[9], iar DeWitt Albright îngâna melodia odată cu el, de parcă ar fi crescut cu muzica de jazz.

Când am oprit lângă mașina mea, la capătul cheiului, toate erau cum le lăsaserăm. Am deschis portiera să cobor, iar Albright a spus:

— Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, Easy. Apoi mi-a strâns mâna, m-a privit întrebător și a spus: Știi, am o singură nelămurire.

— Care anume?

— Cum se face că i-ai lăsat pe băieții ăia să te împresoare așa? Ai fi putut să-i iei unul câte unul

și să-i strivești ca pe muște, înainte să te facă să te lipești de balustradă.

— Nu omor copii, am spus.

Albright a izbucnit în râs. O făcea a doua oară în seara aceea.

Apoi mi-a eliberat mâna din strânsoare și a plecat.

8 Fats Waller (1904-1943), pianist de jazz, compozitor și cântăreț american.

9 Benjamin David „Benny” Goodman (1909-1986), muzician american de jazz și swing.

9

Echipa noastră lucra într-un hangar mare din aripa sudică a uzinei din Santa Monica. Am ajuns acolo devreme, pe la ora șase dimineața, înainte să înceapă schimbul de zi. Voiam să apuc să stau de vorbă cu Benny, Benito Giacomo, înainte să înceapă munca.

De fiecare dată când Champion proiecta un nou model de avion, fie pentru forțele aeriene, fie pentru vreuna dintre liniile comerciale, punea câteva echipe să construiască mai multe exemplare ca să elimine viciile de producție. De pildă, echipa lui Benito asambla aripa stângă și o transfera altei echipe, care avea în sarcină asamblarea întregului avion. Dar înainte ca echipa să asambleze avionul, un grup de experți cerceta în amănunțime ce lucraserăm noi ca să se asigure că procedurile pe care le concepuseră pentru producție sunt bune.

Toți erau mândri că se ocupă de un lucru așa de important, dar Benito era atât de încordat, încât devenea foarte acru ori de câte ori începea un nou proiect.

Ăsta era de fapt motivul pentru care mă dăduse afară.

Ieșisem dintr-un schimb foarte greu. Lipseau doi oameni, care aveau gripă, și eram foarte obosit. Benny voia să stăm peste program, să verificăm dacă am făcut bine treaba, dar nici nu am vrut să aud de așa ceva. Eram obosit și știam că orice aș fi analizat ar fi primit notă de trecere. Ca atare, i-am zis că ar fi mai bine să așteptăm până a doua zi dimineață. Oamenii mă ascultau. Nu eram șef de echipă, dar Benny conta pe mine să fiu un exemplu pentru ceilalți, pentru că eram un muncitor foarte bun. Numai că de data aceea pur ″și simplu aveam o zi proastă. Trebuia să apuc să dorm ca să pot să îmi fac treaba cum se cuvine, dar Benny nu avea atâta încredere în mine încât să mă asculte.

Mi-a zis că trebuie să lucrez din răsputeri dacă vreau să fiu avansat, așa cum am discutat. Avansarea avea să îmi asigure un post care, ierarhic, era exact sub cel al lui Dupree.

I-am zis că muncesc pe brânci în fiecare zi.

Să lucrezi în fabrică e cam cum ai lucra pe o plantație în Sud. Șefii îi tratează pe toți muncitorii ca pe niște copii, și toată lumea știe cât de leneși sunt copiii. Așa că Benny și-a pus în gând să-mi dea o lecție de responsabilitate, el fiind șeful, iar eu, copilul.

Muncitorii albi nu erau tratați așa, fiindcă nu veneau din locuri în care bărbaților li se spunea tot timpul „băiete”. Un muncitor alb ar fi spus: „Sigur, Benny, ai dreptate, dar sunt așa de obosit, că nici nu mai văd bine.” Și Benny ar fi înțeles. Ar fi râs, și-ar fi dat seama că le cere oamenilor prea mult și s-ar fi oferit să-i facă albului cinste cu o bere. Însă muncitorii negri nu ieșeau la băute cu Benny. Nu

mergeam la aceleași baruri ca ei și nu le făceam ochi dulci acelorași fete.

Dacă voiam să-mi păstrez slujba, ar fi trebuit să rămân peste program, cum îmi ceruse, iar a doua zi dimineață să vin mai devreme, ca să fac încă o dată ″verificările. Dacă i-aș fi zis lui Benny că nici măcar nu mai văd bine, m-ar fi trimis să îmi cumpăr ochelari.

Așadar, în fața mea se căsca uriaș, ca intrarea într-o cavernă, un hangar pentru avioane. Soarele încă nu răsărise, dar totul era scăldat în lumină. Pe podeaua nesfârșită de beton nu se afla nimic, în afară de două camioane și o parte din fuzelaj, acoperit cu o prelată. Mă găseam din nou în locul acela care îmi era atât de cunoscut, și asta mă făcea să mă simt bine. Nu se vedeau nicăieri fotografii cu fete albe în culori strălucitoare, și nici albi ciudați, cu ochi albaștri și goi. Aici lucrau numai familiști harnici, care seara se întorceau la casele lor, citeau ziarul și se uitau la Milton Berle[10].

— Easy!

Când Dupree te striga, o făcea totdeauna pe același ton, fie că se bucura să te vadă, fie că era gata să scoată pistolul din buzunar.

— Salutare, Dupree! i-am răspuns eu.

— Ce naiba i-ai zis Corettei? a spus el venind spre mine.

— Absolut nimic. Ce vrei să zici?

— Păi ori ai zis tu ceva, ori îmi pute mie respirația, că a șters-o ieri-dimineață, și nici c-am mai văzut-o de-atunci.

— Poftim?

— Da. Mi-a făcut micul dejun și după aia a zis că are niște treburi și că ne vedem la cină. Și n-a mai apărut.

— Nu s-a întors acasă?

— Nu. Am ajuns acasă și am prăjit niște cotlete de porc, să îmi iau revanșa pentru seara de

dinainte, da' ea nu s-a mai întors.

Dupree era mai înalt decât mine cu un cap și arăta ca Joppy pe vremea când Joppy era încă boxer profesionist. Îi simțeam răsuflarea pe chipul meu. Emana violență prin toți porii.

— Nu, frate, nu i-am zis absolut nimic. Te-am pus în pat. După aia mi-a dat ceva de băut și m-am dus acasă. Asta-i tot.

— Atunci unde e? a întrebat el.

— De unde vrei să știu? Doar o știi pe Coretta. Îi place să fie secretoasă. Poate e la mătușa ei din Compton. Ar putea la fel de bine să fie în Reno.

Dupree s-a mai destins puțin și a izbucnit în râs.

— Poate că ai dreptate, Easy. Când aude zdrăngănitul aparatelor de jocuri de noroc, ar fi în stare s-o lase și pe mă-sa.

M-a bătut cu palma pe spate și a izbucnit iar în râs.

Mi-am jurat să nu mă mai uit niciodată la femeia altuia. Am făcut jurământul ăsta de nenumărate ori de atunci încoace.

— Rawlins! s-a auzit o voce dintr-un birou mic, din fundul hangarului.

— Du-te! a zis Dupree.

Am pornit spre cel care mă strigase. Camera verde în care stătea era construită din prefabricate și semăna mai degrabă cu un cort decât cu o încăpere. Acolo își ținea Benny biroul, și intra doar ca să stea de vorbă cu șefii sau să concedieze pe cineva. Mă chemase acolo în urmă cu patru zile, să îmi spună că la Champion nu e nevoie de oameni care „nu dau mai mult decât alții".

— Domnule Giacomo! am spus.

Ne-am dat mâna, dar fără prea multă tragere de inimă.

Benny era mai scund decât mine, dar avea umeri largi și mâini mari. Părul grizonat îi fusese odinioară negru ca tăciunele. Avea tenul mai închis

decât mulți dintre mulatrii pe care îi cunoșteam. Însă Benny era alb, iar eu eram negru. Voia să muncesc din răsputeri pentru el și tot eu să îi mulțumesc că măcar îmi dă de lucru. Avea ochii mijiți, așa că părea foarte concentrat. Avea umerii ușor aduși în față, așa că arăta ca un boxer care vine în întâmpinarea adversarului.

— Easy! a zis el.

Am intrat în birou și mi-a făcut semn să iau loc. S-a așezat și el, și-a pus un picior pe masă și și-a aprins o țigară.

— Dupree zice că-ți vrei slujba înapoi, Easy.

Mi-am zis că probabil are o sticlă de rachiu de secară în sertarul de jos al biroului.

— Sigur că da, domnule Giacomo. Știți că fără slujba asta n-aș avea din ce trăi.

Aveam grijă să stau cu fruntea sus. Nu aveam de gând să mă plec în fața lui.

— Știi bine că atunci când dai afară pe cineva trebuie să rămâi ferm pe poziție. Dacă te iau înapoi, oamenii ar putea să înceapă să creadă că-s un om slab.

— Și atunci de ce am mai venit până aici? l-am întrebat fără ocolișuri.

S-a lăsat și mai mult pe spătarul scaunului și și-a adus umerii în față.

— Tu să-mi spui asta.

— Dupree a zis că mă angajați la loc.

— Nu știu cine i-a spus că poate să-ți zică asta. Tot ce am spus a fost că m-aș bucura să stau de vorbă cu tine dacă ai ceva de zis. Ai ceva de zis?

Am încercat să pricep ce voia Benny. Am încercat să mă gândesc ce aș fi putut să zic ca să rămân cu onoarea nepătată, dar să îl și pup în fund. Însă în minte aveam doar imaginea celuilalt birou și a celuilalt alb. DeWitt Albright își ținea sticla cu băutură și pistolul la vedere. Când mă întrebase ce am de zis, îi spusesem ″ce aveam de zis. Mi-o fi fost mie frică, dar tot îi spusesem. Benny nu dădea

doi bani pe ce aveam eu de zis. El voia ca toți copiii lui să stea în genunchi și să îl lase pe el să fie șef. El nu făcea afaceri, el era stăpânul unei plantații. Era proprietar de sclavi.

— Ei bine, Easy?

— Îmi vreau slujba înapoi, domnule Giacomo. Trebuie să muncesc. Și fac treabă bună.

— Asta-i tot?

— Nu. Am nevoie de bani, ca să-mi pot plăti ratele la ipotecă și să am ce mânca. Îmi trebuie o casă în care să trăiesc și în care să-mi cresc copiii. Îmi trebuie haine, ca să pot să mă duc la biliard și la biserică.

Benny și-a coborât piciorul de pe birou și a dat să se ridice.

— Trebuie să mă-ntorc la treabă, Easy...

— Să îmi ziceți „domnule Rawlins”! am spus, ridicându-mă să-l înfrunt. Nu vă cer să-mi dați slujba înapoi, dar trebuie să mă tratați cu respect.

— Dă-mi voie, a spus și a încercat să treacă pe lângă mine, dar nu m-am dat la o parte.

— Am zis că trebuie să mă tratați cu respect. Eu vă spun „domnule Giacomo” fiindcă așa vă cheamă. Nu îmi sunteți prieten și n-am niciun motiv să fiu nerespectuos cu dumneavoastră și să vă strig pe numele mic, am zis, apoi mi-am înfipt arătătorul în piept. Pe mine mă cheamă „domnul Rawlins”.

A strâns pumnii și a privit spre pieptul meu, așa cum fac boxerii. Dar cred că îmi auzise tremurul din glas. Știa că unul dintre noi sau poate chiar amândoi o să sfârșim schilodiți dacă încearcă să mă dea la o parte. Și, cine știe, poate își dădea seama că greșise.

— Îmi cer scuze, domnule Rawlins, a spus zâmbind, însă acum nu avem niciun post disponibil. Poate reveniți peste câteva luni, când începem să fabricăm noul avion de luptă.

Apoi mi-a făcut semn să ies din birou. Am plecat fără să spun o vorbă.

L-am căutat pe Dupree din priviri, dar nu l-am zărit nicăieri, nici măcar la postul lui de lucru. Asta m-a surprins, dar eram prea fericit ca să îmi mai fac griji în privința lui. Simțeam că dau pe dinafară de mândrie și îmi venea să izbucnesc în hohote de râs. Datoriile îmi erau plătite și faptul că îmi apărasem onoarea mă făcea să mă simt foarte bine. Am pornit spre mașină. Mă simțeam liber.

10 Milton Berle (1908-2002), actor american.

10

Am ajuns acasă înainte de prânz. Strada era pustie și în cartier era liniște. Peste drum de casa mea era parcat un Ford închis la culoare. Îmi aduc aminte că mi-am zis că probabil un încasator de facturi își făcea tura prin cartier. Apoi am râs în sinea mea, fiindcă eu îmi plătisem facturile în avans. Eram mândru de mine în ziua aceea. Dar, după mândrie, mă aștepta decăderea.

Pe când închideam poarta curții din față, am văzut că din Ford coboară doi albi. Unul era înalt și uscățiv și purta un costum bleumarin. Celălalt era de înălțimea mea, dar de trei ori mai zdravăn. Purta un costum maro-deschis, pătat ici și colo de grăsime.

Cei doi au pornit spre mine cu pas grăbit, dar le-am întors spatele și m-am îndreptat spre ușă.

— Domnule Rawlins! a strigat unul dintre ei din spatele meu.

M-am întors.

— Da?

Se apropiau iute, dar cu grijă. Grasul își ținea o mână în buzunar.

— Domnule Rawlins, eu sunt Miller, iar el e colegul meu, Mason.

Au scos amândoi niște insigne de poliție.

— Și?

— Vrem să veniți cu noi.

— Unde?

— O să vedeți, a spus Mason, grasul, apucându-mă de braț.

— Mă arestați?

— O să vedeți, a spus din nou Mason, trăgându-mă spre poartă.

— Am dreptul să știu de ce mă arestați.

— Ai dreptul să cazi și să-ți spargi fața, negrule. Ai dreptul să mori, a spus el.

Apoi mi-a tras un pumn în stomac. Când m-am îndoit în două de durere, mi-a prins mâinile la spate, mi-a pus cătușe și m-au tras amândoi spre mașină. M-au azvârlit pe bancheta din spate. Am rămas acolo zăcând și de-abia mai puteam să respir de durere.

— Dacă borăști pe jos, te pun să lingi, a spus Mason întorcându-se spre mine.

M-au dus până la secția de pe 77th Street și m-au târât înăuntru pe ușa din față.

— Văd că ai pus mâna pe el, Miller, a spus cineva.

Mă țineau de brațe, iar eu atârnam moale, cu capul căzut în piept. Îmi revenisem după pumnul încasat în stomac, dar nu voiam ca ei să-și dea seama.

— Da, am pus mâna pe el când se întorcea acasă. N-am găsit nimic asupra lui.

Au deschis ușa unei încăperi mici, în care mirosea vag a urină. Pereții erau tencuiți, dar nu erau zugrăviți și înăuntru se găsea doar un scaun. Nu m-au poftit să mă așez. M-au lăsat să cad pe

podea, în genunchi, au ieșit din încăpere și au închis ușa în urma lor.

Ușa avea un mic vizor.

M-am ridicat încet, sprijinindu-mă cu umărul de perete. Încăperea nu arăta mai bine nici din poziția aceea. Niște țevi din care picura apă traversau încăperea de-a lungul tavanului. Pe lângă pereți, linoleumul de pe podea era mâncat și scorojit din cauza umezelii. Camera nu avea decât o singură fereastră. Fără geam, doar două bare verticale de grosimea degetului, care se întretăiau cu două bare orizontale. Prin fereastră pătrundea foarte puțină lumină, fiindcă printre gratii se încurcaseră niște crengi înfrunzite. Încăperea era mică, de vreo trei metri pe șase. Mi-era teamă că o să fie ultima încăpere în care o să mai locuiesc vreodată.

Mă îngrijora faptul că nu procedau ca de obicei. Mă mai jucasem de-a „negrii și vardiștii". Polițiștii te ridică, îți notează numele, îți iau amprentele și apoi te aruncă într-o celulă, alături de alți „suspecți" și de niște bețivani. După ce ți se face rău de la mirosul de vomă și te saturi de înjurături, te duc în altă încăpere și te întreabă de ce ai jefuit cine știe ce magazin de băuturi și ce ai făcut cu banii.

Eu încerc întotdeauna să par nevinovat și să neg tot ce spun ei. E greu să pari nevinovat când chiar ești, dar polițiștii cred că nu ești. Își închipuie că sigur ai făcut tu ceva, fiindcă așa gândesc polițiștii, iar faptul că le spui că ești nevinovat nu face decât să arate că ai ceva de ascuns. Dar în ziua aia nu jucau jocul ăsta cu mine. Îmi știau numele și nu era nevoie să mă sperie aruncându-mă într-o celulă unde mai erau și alții. Nu era nevoie să-mi ia amprentele. Nu știam de ce mă ridicaseră, dar știam că nu contează de ce, atâta vreme cât ei cred că au dreptate.

M-am așezat pe scaun, uitându-mă la frunzele care intrau pe fereastră. Am numărat treizeci și

două de frunze de leandru de un verde sclipitor. Pe fereastră intra și un șir furnici, care coborau pe perete și se îndreptau spre cealaltă parte a încăperii, unde, într-un colț, zăcea mort un șoarece micuț. Mi-am zis că l-o fi omorât vreun alt deținut strivindu-l sub talpă. Probabil încercase întâi să-l calce în mijlocul încăperii, dar rozătoarea era iute și se ferise de două, ba poate chiar de trei ori. Însă, în cele din urmă, șoarecele făcuse greșeala fatală de a căuta o crăpătură în perete și deținutul reușise, folosindu-și ambele picioare, să-l împiedice să mai scape. Șoarecele era uscat ca hârtia, așa că am presupus că fusese omorât la începutul săptămânii, cam pe când fusesem eu concediat.

În vreme ce mă gândeam la soarta șoarecelui, ușa s-a deschis din nou și au intrat cei doi polițiști. Mi-a fost ciudă că nu încercasem să verific dacă e încuiată. Polițiștii ăia mă aduseseră exact unde voiau.

— Ezekiel Rawlins, a spus Miller.

— Da, domnule.

— Vrem să-ți punem câteva întrebări. Dacă ai de gând să cooperezi de data asta, putem să-ți dăm jos și cătușele.

— Dar cooperez.

— Ți-am spus eu, Bill, a zis Mason. E isteț cioroiul ăsta.

— Dă-i jos cătușele, Charlie, a spus Miller, iar grasul s-a executat.

— Unde erai ieri-dimineață pe la ora cinci?

— La care dimineață vă referiți? am tras eu de timp.

— Se referă, a spus grasul, după care și-a plantat talpa în pieptul meu și m-a dărâmat la podea, la dimineața de joi.

— În picioare! a spus Miller.

M-am ridicat în picioare și am ridicat și scaunul.

— E greu de spus, am zis, așezându-mă la loc. Am ieșit să beau ceva și apoi am ajutat pe

cineva să-l ducă acasă pe un prieten care se îmbătase. Puteam să fiu în drum spre casă sau la fel de bine să fiu deja în pat. Nu m-am uitat la ceas.

— Ce prieten?

— Pete. Prietenul meu, Pete.

— Pete, da? a spus Mason chicotind.

S-a dus undeva în stânga mea și, înainte să apuc să mă întorc spre el, am simțit cum mă izbește în tâmplă cu pumnul.

Am căzut iar la podea.

— În picioare! a spus Miller.

M-am ridicat din nou.

— Și unde zici că ai băut cu amicul tău? a întrebat Mason rânjind disprețuitor.

— La un prieten de pe 89th Street.

Mason s-a apropiat din nou, dar de data asta m-am întors spre el. Mi-a aruncat o privire nevinovată și a ridicat mâinile.

— Nu cumva într-un bar ilegal numit „clubul lui John”? a întrebat Miller.

Nu am răspuns.

— Dacă ți-e teamă să-l dai în gât pe amicul tău, să știi că asta e cea mai mică dintre problemele tale. Ai probleme mult mai mari, Ezekiel.

— Ce fel de probleme?

— Probleme grave.

— Adică?

— Adică atât de grave, că am putea să te târâm în spatele secției și să-ți tragem un glonț în cap, a spus Mason.

— Unde ai fost joi dimineața la ora cinci, domnule Rawlins? a întrebat Miller.

— Nu mai știu exact.

Mason își dăduse jos pantoful și își lovea palma grăsuță cu tocul.

— La ora cinci, a spus Miller.

Am mai ținut-o așa o vreme, până când în cele din urmă am spus:

— Nu-i nevoie să vă găuriți palma din cauza mea. O să vă spun tot ce știu.

— Ești gata să cooperezi? a întrebat Miller.

— Da, domnule.

— Unde ai fost joi dimineața după ce ai plecat de la Coretta James?

— M-am dus acasă.

Mason a încercat să îmi dărâme scaunul cu o lovitură de picior, dar m-am ridicat înainte să apuce să o facă.

— M-am săturat de porcăria asta! am strigat, dar niciunul dintre cei doi polițiști nu a părut foarte impresionat. V-am zis că m-am dus acasă și asta-i tot.

— Ia loc, domnule Rawlins, a spus Miller cu mult calm.

— De ce să mă așez dacă tot încercați să mă trântiți la podea? am strigat.

Însă m-am așezat.

— Ți-am zis eu că-i nebun, Bill, a spus Mason. Ți-am zis că trebuie să se ocupe alții de el.

— Domnule Rawlins, a spus Miller, unde te-ai dus după ce-ai plecat de la domnișoara James?

— Acasă.

De data asta nu m-au lovit și nici nu au încercat să îmi zboare scaunul de sub mine.

— Ai mai văzut-o pe domnișoara James în ziua aceea?

— Nu, domnule.

— Ai avut o altercație cu domnul Bouchard?

Înțelesesem întrebarea, dar am spus:

— Poftim?

— Te-ai certat cu Dupree Bouchard în legătură cu domnișoara James?

— Știi tu, s-a băgat și Mason. Pete.

— Așa îi zic uneori, am spus.

— Ai avut o altercație cu domnul Bouchard? a repetat Miller.

— N-am avut nimic de-a face cu Dupree. Dormea.

— Pe unde-ai umblat joi?

— M-am dus acasă. Eram mahmur. Am stat în casă toată ziua și toată noaptea, iar azi m-am dus la muncă. Ei bine, am zis eu mai departe ca să-i țin de vorbă și ca Mason să nu-și descarce iar furia asupra obiectelor de mobilier, nu ca să muncesc, fiindcă am fost concediat luni. M-am dus să-mi recapăt slujba.

— Pe unde-ai umblat joi?

— M-am dus acasă. Eram mahmur…

— Băi cioară!

Mason m-a luat la pumni. M-a trântit la podea, dar l-am prins de încheietură. M-am răsucit și am ajuns deasupra lui, călare pe fundul lui umflat. Nu mi-ar fi fost greu să-l omor, mai omorâsem albi în uniformă, dar știam că e Miller în spatele meu, așa că m-am ridicat și m-am dus în colțul încăperii.

Miller avea un pistol în mână.

Mason a încercat să se repeadă iar la mine, însă căzătura pe burtă îl istovise. Din genunchi, a spus:

— Lasă-mă singur cu el un mint...

Miller s-a gândit o clipă dacă să-l asculte pe grăsan sau nu. Se uita când la mine, când la el. Poate se temea să nu-i ucid tovarășul sau poate voia doar să evite hârțogăria și explicațiile pe care ar fi trebuit să le dea după aceea. Poate că, în secret, Miller iubea oamenii și nu voia să aibă mâinile pătate de sânge. În cele din urmă, a spus în șoaptă:

— Nu.

— Dar... a îngăimat Mason.

— Am zis „nu”. Să mergem.

Miller l-a luat pe umflat de braț și l-a ajutat să se ridice în picioare. Apoi și-a pus pistolul în toc și și-a netezit cutele de pe haină. Mason a rânjit spre mine și apoi l-a urmat pe Miller afară din celulă. Începea să mi se pară că seamănă cu o javră dresată. Zăvorul a răsunat puternic în urma lor.

M-am așezat pe scaun și am reînceput să număr frunzele. M-am uitat din nou la furnici și la șoarecele mort. Numai că de data asta mi-am imaginat că sunt un deținut și că șoarecele e polițistul Mason. L-am strivit până când costumul i-a devenit o masă informă și murdară, îngrămădită în colț. Ochii i-au ieșit din cap.

Un bec atârna de tavan, prins cu două sârme, dar nu vedeam niciun întrerupător. Razele de soare care pătrundeau printre frunze erau tot mai slabe și în încăpere se făcuse întuneric. Stând pe scaun, am început să îmi apăs vânătăile, să văd dacă m-a mai lăsat durerea.

Nu mă gândeam la nimic. Nu m-am întrebat care era treaba cu Dupree și Coretta sau cum se face că poliția știe atâte de multe despre ce făcusem miercuri seara. Pur și simplu ședeam acolo, pe întuneric, încercând să devin una cu întunericul. Eram treaz, dar gândurile mi se perindau prin minte ca într-un vis. În stare de trezie, visam că pot deveni una cu întunericul și că pot să mă strecor afară din celulă printre crăpăturile pereților. Dacă eram întunericul, nimeni nu avea cum să mă găsească, nimeni nu avea să știe măcar că dispărusem.

În întuneric am văzut chipuri, femei frumoase și plăcinte cu carne din belșug. Abia acum îmi dau seama cât de singur mă simțeam atunci și cât de foame îmi era.

Era deja beznă în celulă când s-a aprins lumina. Încă încercam, clipind, să-mi obișnuiesc ochii, când deodată au intrat Miller și Mason. Miller a închis ușa.

— Te-ai gândit dacă mai ai ceva de spus? a întrebat Miller, dar eu îl priveam fără să scot o vorbă. Poți să pleci, a spus el.

— N-ai auzit, cioară? a strigat Mason, în vreme ce, cu mișcări nesigure, verifica dacă și-a tras fermoarul de la pantaloni. Șterge-o de aici!

M-au dus dincolo, în încăperea mai mare, pe lângă biroul santinelei. Toți cei pe lângă care treceam se întorceau și se uitau lung la mine. Unii râdeau, alții erau șocați.

M-au dus până la sergentul care stătea de pază, care mi-a dat înapoi portofelul și briceagul.

— S-ar putea să luăm legătura cu tine mai încolo, domnule Rawlins, a spus Miller. Dacă mai avem întrebări, știm unde locuiești.

— Întrebări în legătură cu ce? am întrebat, încercând să par un om cinstit care pune o întrebare cinstită.

— Aia e treaba poliției.

— Nu-i și treaba mea, de vreme ce mă luați din curtea mea, mă aduceți aici și mă bruscați?

— Vrei un formular, să faci plângere? a întrebat Miller, fără ca expresia de pe fața lui osoasă și cenușie să se schimbe.

Arăta ca un cunoscut de-al meu, Orrin Clay. Orrin avea ulcer gastric și felul în care își ținea buzele îți dădea impresia că mereu e gata să scuipe.

— Vreau să știu ce se-ntâmplă, am spus.

— Trecem pe la tine dacă avem nevoie de tine.

— Și cum ajung acasă de aici? Autobuzele nu mai circulă după ora șase.

Miller mi-a întors spatele. Mason dispăruse deja.

11

Am ieșit din secția de poliție în pas grăbit, dar îmi venea să o iau de-a dreptul la fugă.

Mă despărțeau cincisprezece străzi de barul lui John și trebuia să-mi tot repet în minte să merg mai încet. Știam că patrulele de poliție ar fi arestat orice negru pe care l-ar fi văzut că aleargă.

Străzile pustii erau cufundate în beznă. Întunecoasa Central Avenue părea să se întindă la nesfârșit și mă făcea să mă simt mic cât un șobolan. Înaintam lipit de ziduri și mă uitam pe după colțuri, să văd dacă nu e vreo pisică prin preajmă.

Din când în când, câte o mașină trecea în viteză pe lângă mine. Auzeam râsete sau vreo frântură dintr-o melodie, apoi mașina dispărea. Nimeni nu umbla pe stradă în afară de mine.

Eram deja la trei străzi de secția de poliție când am auzit pe cineva strigând:

— Hei! Easy Rawlins!

Un Cadillac negru trăsese lângă bordura trotuarului și mă urmărea, înaintând pe lângă mine. Era foarte lung, cât două mașini obișnuite. Pe geamul din față și-a scos capul un alb cu o pălărie neagră.

— Hai, Easy, vino-ncoace, a spus el.

— Cine ești? am întrebat eu peste umăr, după care mi-am văzut de drum.

— Haide, Easy, a spus el din nou. În spate e cineva care vrea să stea de vorbă cu tine.

— N-am vreme acum, omule. Trebuie să ajung undeva.

Mărisem pasul, așa că mai aveam puțin și alergam.

— Urcă. Te ducem noi unde ai de mers, a spus el. Apoi, întorcându-se către pasagerul din spate: Poftim? După care din nou către mine: Easy! Șeful meu îți dă cincizeci de dolari să faci o plimbare cu noi.

Nu pot să sufăr când un necunoscut îmi știe numele.

— Până unde? am întrebat, fără să încetinesc pasul.

— Până unde ai de mers.

N-am mai zis nimic și mi-am văzut de drum.

Cadillacul a luat-o înainte și a oprit lângă bordură, vreo zece metri mai în față. Portiera din stânga s-a deschis și șoferul a coborât. A trebuit să-și scoată încet picioarele lungi din mașină ca să poată să se ridice de pe scaun. Când și-a îndreptat spinarea, am văzut că e foarte înalt și are o față lungă, aproape ca o semilună, și păr de culoare deschisă, fie blond, fie cărunt, nu-mi dădeam bine seama la lumina felinarelor.

Și-a întins mâinile spre mine, ridicându-le cam la înălțimea umărului. Era un gest straniu, fiindcă părea că îmi cere să facem pace, dar știam că și din acea poziție ar fi putut foarte bine să mă înhațe de rever.

— Ascultă, omule, am spus, încovoindu-mă nițel, pentru că știam că e mai ușor să dobori un ins înalt dacă i te repezi la genunchi. Sunt în drum spre acasă. Atâta tot. Dacă amicul tău vrea să stea de vorbă cu mine, spune-i să mă sune.

Șoferul cel înalt a arătat cu degetul în spate și a spus:

— Easy, omul mi-a zis să-ți spun că știe de ce te-a ridicat poliția. Zice că vrea să discutați despre asta.

Șoferul îmi zâmbea și parcă privea undeva, în depărtare. Am obosit tot uitându-mă la el. Eram sigur că, dacă mă reped să îl apuc de genunchi, o să cad la pământ. Și oricum, voiam să aflu de ce mă ridicase poliția.

— Doar stăm de vorbă, da? am întrebat.

— Dacă ar fi vrut să-ți facă vreun rău, erai deja mort până acum.

Șoferul a deschis portiera din spate și am urcat. În clipa în care portiera s-a închis, mirosul din mașină mi-a întors stomacul pe dos. Era ceva dulceag, un fel de parfum, amestecat cu ceva acru, mirosul unui trup, un miros care îmi părea cunoscut, dar pe care nu îl puteam identifica.

Mașina a pornit în marșarier și am fost aruncat pe banchetă, cu spatele la șofer. Dinaintea mea era un alb gras. La lumina felinarelor pe lângă care treceam, fața lui părea ca o lună plină. Îmi zâmbea. În spatele banchetei pe care stătea era un loc strâmt, pentru depozitare. Preț de o clipă, mi s-a părut că văd ceva mișcându-se acolo, însă, înainte să apuc să mă uit mai atent, grasul a început să-mi vorbească.

— Unde e, domnule Rawlins?

— Poftim?

— Daphne Monet. Unde e?

— Cine? N-o cunosc.

Niciodată nu m-am putut obișnui să văd albi cu buze groase – cu atât mai puțin bărbați. Albul

acela avea buze cărnoase și roșii. Semănau cu niște răni tumefiate.

— Știu de ce te-au ridicat, domnule Rawlins.

A făcut semn din cap spre secția de poliție, pe lângă care tocmai trecuserăm. Am profitat de ocazie ca să mă uit din nou la locșorul acela de depozitare din spatele scaunului. Omul părea mulțumit și a spus:

— Ieși de acolo, scumpule.

Un trup mărunțel s-a cățărat pe banchetă. Pantalonii scurți îi erau murdari, la fel și șosetele albe. Avea pielea închisă la culoare, iar părul des și drept îi era negru. Ochii oblici păreau ai unui chinez, însă băiatul era mexican.

S-a dat jos de pe banchetă și s-a încolăcit în jurul piciorului albului.

— Ăsta e micuțul meu, a spus grasul. Numai pentru el trăiesc.

M-am înfiorat văzându-l pe copilul acela și simțind iar mirosurile din mașină. Am încercat să nu mă gândesc la ce vedeam, fiindcă nu puteam interveni în niciun fel, cel puțin nu în clipa aia.

— Nu știu ce vreți de la mine, domnule Teran, am spus. Nu știu de ce m-a arestat poliția și nu cunosc nicio Daphne. Nu vreau decât să ajung acasă și să uit de noaptea asta.

— Deci știi cine sunt.

— Citesc și eu ziarele. Ați candidat la primărie.

— S-ar putea s-o mai fac, a spus el. S-ar putea s-o mai fac. Cine știe? Poate chiar cu ajutorul tău.

S-a aplecat și l-a scărpinat pe băiețel pe după ureche.

— Nu știu ce vreți să spuneți. Nu știu nimic.

— Poliția a vrut să afle ce ai făcut după ce ai băut cu Coretta James și Dupree Bouchard.

— Și?

— Pe mine nu mă interesează asta, Easy. Tot ce vreau e să știu dacă a pomenit cineva de

Daphne Monet.

Am dat din cap în semn că nu.

— A vrut cineva... a început el ezitând puțin, apoi a continuat: A vrut cineva mai neobișnuit să stea de vorbă cu Coretta?

— Cum adică neobișnuit?

Matthew Teran mi-a zâmbit o clipă, apoi a spus:

— Daphne e albă, Easy. E tânără și drăguță. E foarte important pentru mine s-o găsesc.

— Nu vă pot ajuta. Nici măcar nu știu de ce m-au dus la secție. Dumneavoastră știți?

În loc să răspundă, m-a întrebat:

— Îl cunoști pe Howard Green?

— M-am întâlnit cu el o dată sau de două ori.

— A pomenit Coretta ceva de el în noaptea aia?

— Nicio vorbuliță.

Faptul că spuneam adevărul mă făcea să mă simt bine.

— Dar amicul tău, Dupree? El a zis ceva?

— Dupree bea. Cu asta se ocupă. Și după ce termină de băut se culcă. Asta a făcut și atunci. Atât și nimic altceva.

— Să știi că sunt un om foarte influent, domnule Rawlins, mi-a spus el, deși nu era nevoie. Și n-aș vrea să aflu că m-ai mințit.

— Știți de ce m-au dus polițiștii la secție?

Matthew Teran l-a ridicat de jos pe băiețelul mexican și l-a strâns la piept.

— Tu ce crezi, scumpule? l-a întrebat el pe băiețel.

Băiatului îi curgea nasul. Se uita lung la mine, cu ″gura căscată, de parcă aș fi fost cine știe ce animal ciudat. Nu unul periculos, poate doar un câine sau un arici care, călcat de o mașină, zace pe șosea, plin de sânge.

Domnul Teran a apucat un corn de fildeș care atârna lângă capul lui și a vorbit în el.

— Norman, du-l pe domnul Rawlins unde are de mers. Deocamdată am terminat.

Apoi mi-a întins cornul. Mirosea puternic a uleiuri aromate și sudoare acră. Am încercat să ignor mirosurile și i-am dat lui Norman adresa barului lui John.

— Iată banii dumitale, domnule Rawlins, a spus Teran.

Avea în mână câteva bancnote fleșcăite.

— Nu, mulțumesc.

Nu voiam să ating niciun lucru pe care îl atinsese omul acela.

— Adresa mea de la birou e în cartea de telefoane, domnule Rawlins. Dacă afli ceva, o să vezi că pot să-ți fiu de mare folos.

Când mașina a oprit în fața barului, am coborât cât de iute am putut.

— Easy! a strigat Hattie. Ce-ai pățit, scumpule?

A ieșit de după tejghea și și-a pus mâna pe umărul meu.

— Poliția, am spus.

— Vai, scumpule! Ceva legat de Coretta?

Toată lumea părea să știe ce mi se întâmplă.

— Ce-i cu ea?

— N-ai auzit?

Am privit-o lung, fără să zic nimic.

— Coretta a fost omorâtă, a spus ea. Am auzit că poliția l-a luat pe Dupree de la muncă fiindcă fusese cu ea în noaptea aia. Și știu că ai fost cu ei miercuri, așa că m-am gândit că poate ești pe lista suspecților.

— Omorâtă.

— Da, exact cum a pățit și Howard Green. Au bătut-o atât de rău, că numai mă-sa a putut s-o identifice.

— E moartă?

— Ce ți-au făcut, Easy?

— Odell e aici, Hattie?

— A venit pe la șapte.

— Cât e ceasul?

— Zece.

— Îl cauți, te rog?

— Sigur că da, Easy. Îl pun le Junior să-l caute.

A scos capul pe ușă, apoi s-a întors iar spre mine. Câteva minute mai târziu a apărut și Odell. După expresia de pe fața lui, mi-am dat seama că arăt rău de tot. Rar se citea vreo emoție pe chipul lui, dar acum ai fi zis că a văzut o fantomă.

— Mă poți duce până acasă, Odell? Nu am mașina aici.

— Sigur că da, Easy.

Odell a tăcut tot drumul și doar când mai aveam puțin până în fața casei a zis:

— Ai face bine să te odihnești, Easy.

— Chiar asta o să-ncerc să fac, Odell.

— Nu, nu numai să te culci acum. Voiam să spun că ar trebui să te odihnești cum se cuvine, adică să îți iei concediu sau așa ceva.

Am izbucnit în râs.

— O femeie mi-a zis cândva că oamenii săraci nu-și permit să-și ia concediu. A zis că trebuie să muncim fără încetare, că altfel groapa ne mănâncă.

— Nu zic să nu mai muncești. Zic să schimbi ceva. Poate ar trebui să te duci la Houston sau chiar la Galveston, unde nu te cunoaște lumea foarte bine.

— De ce zici asta, Odell?

Am oprit în dreptul casei mele. Mi-a făcut bine să văd că Pontiacul meu e parcat acolo și mă așteaptă. Banii pe care mi-i dăduse Albright mi-ar fi ajuns să străbat cu el toată țara.

— Întâi o încasează Howard Green, după aia Coretta pățește același lucru. Pe tine te ridică poliția și cică Dupree încă nu a ieșit de la pârnaie. Ar cam fi vremea s-o ștergi.

— Nu pot să plec, Odell.

— De ce nu?

Mi-am privit casa, minunatul meu cămin.

— Pur și simplu nu pot, am spus. Dar cred că ai dreptate.

— Dacă nu pleci, Easy, ai face bine să cauți pe cineva care să te ajute.

— Să mă ajute cum?

— Nu știu. Poate ar trebui să vii duminică pe la biserică. Poate stai de vorbă cu reverendul Towne.

— Nu are Dumnezeu cum să mă scoată din încurcătura asta. Va trebui să caut ajutor altundeva.

Am coborât din mașină și i-am făcut semn cu mâna, luându-mi la revedere. Însă Odell îmi era un prieten de nădejde: a așteptat acolo până am ajuns la ușă și am intrat, împleticindu-mă, în casă.

12

Am băut cam trei sferturi de litru de bourbon înainte să pot adormi. Cearceafurile erau apretate și uscate, iar frica mi-o înecasem bine de tot în alcool. Și totuși, ″cum închideam ochii, o și vedeam pe Coretta aplecându-se deasupra mea și sărutându-mă pe piept.

Eram încă prea tânăr ca să îmi pot imagina că vreun cunoscut de-al meu ar putea muri. Până și când fusesem în război, mă așteptasem să îmi revăd prietenii, chiar și pe cei despre care știam sigur că muriseră.

Așa mi-am petrecut toată noaptea. Adormeam câteva minute, după care mă trezeam strigând-o pe Coretta sau răspunzând la chemarea ei. Dacă nu puteam adormi, întindeam mâna după sticla de whisky de lângă pat.

Târziu în noapte a sunat telefonul.

— Da? am spus eu buimac.

— Easy? Easy, tu ești? s-a auzit o voce aspră.

— Da. Cât e ceasul?

— Cam trei. Dormi, frate?

— Tu cam ce crezi? Cine ești?

— Junior. Nu mă recunoști?

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama cine e. Nu fusesem niciodată prieten cu Junior și nu îmi puteam imagina de unde făcuse rost de numărul meu de telefon.

— Easy? Easy! Ce faci, adormi iar?

— Ce vrei de la mine în toiul nopții, Junior?

— Nimica. Chiar nimicuța.

— Nimicuța? Mă scoli din pat la trei noaptea fără să vrei nimicuța?

— Nu-ți descărca nervii pe mine, frate. Am vrut doar să-ți zic ce-ai vrea să știi.

— Ce vrei, Junior?

— Să-ți zic de fata aia, atâta tot, a spus, iar în glas i se citea încordarea; vorbea repede și îmi dădea impresia că se tot uită peste umăr. De ce-o căutai?

— Pe fata aia albă?

— Da. Tocmai mi-am adus aminte că am văzut-o săptămâna trecută. A venit pe aici cu Frank Green.

— Cum o cheamă?

— Cred că el îi zicea Daphne. Așa cred.

— Și de ce-mi spui abia acum? De că mă suni la ora asta?

— Am ieșit de la muncă abia la două și jumătate, Easy. M-am gândit că ai vrea să afli, așa că te-am sunat.

— Te-ai gândit să mă suni în toiul nopții ca să-mi îndrugi nu știu ce despre cine știe ce fată? Frate, vorbești prostii. Ce naiba vrei?

Junior a tras niște înjurături și a închis.

Am luat sticla și mi-am umplut paharul. Apoi mi-am aprins o țigară, tot încercând să-mi dau seama de ce mă sunase Junior. Nu avea nicio noimă să mă sune în toiul nopții ca să îmi

vorbească despre o fată cu care avusesem eu o treabă. Sigur știa el ceva. Însă ce putea ști un țăran nătâng ca Junior despre treburile de care mă ocupam eu? M-am tot gândit cât am golit paharul și mi-am fumat țigara, dar nu am reușit să îmi dau seama de ce mă sunase.

Whisky-ul a reușit până la urmă să mă calmeze și am căzut într-o stare de semitrezie. Am visat că eram copil și pescuiam somn la sud de Houston. Erau somni uriași în râul Gatlin. Mama îmi spunea că unii sunt atât de mari, că nici aligatorii nu se încumetau să-i atace.

Unul dintre uriașii aceia mușcase momeala și îi zăream capul imens chiar la suprafața apei. Botul îi era cât jumătate de om.

Apoi a sunat telefonul.

Nu puteam să răspund fără să scap peștele, așa că am strigat-o pe mama să vină și să țină undița, dar probabil nu m-a auzit. Telefonul suna întruna, iar somnul uriaș se tot zbătea, încercând să se lase la fund. În cele din urmă a trebuit să-i dau drumul și aproape plângeam când am ridicat receptorul.

— Alo?

— Alo? Sunteți domnul Rawlins? Da?

Accentul era ca al unei franțuzoaice, dar nu era chiar franțuzesc.

— Da, am spus eu. Cine sunteți?

— Vă sun pentru o problemă legată de o prietenă de-a dumneavoastră.

— Cine anume?

— Coretta James, a spus femeia, pronunțând clar fiecare silabă.

De îndată ce am auzit numele, am și țâșnit în picioare.

— Cine ești?

— Sunt Daphne, Daphne Monet, a spus femeia. Prietena ta – Coretta, nu-i așa? – a venit la mine și mi-a cerut bani. A zis că mă cauți și că,

dacă nu îi dau bani, vine și îți spune totul. Easy, da?

— Când ți-a zis asta?

— Nu ieri, alaltăieri.

— Și ce ai făcut?

— I-am dat ultimii douăzeci de dolari pe care îi aveam. Nu te cunosc, nu-i așa, domnule Rawlins?

— Și ea ce a făcut pe urmă?

— A plecat și eu am început să-mi fac griji și prietenul meu era plecat și n-a mai venit acasă, așa că până la urmă mi-am zis să te caut ca să mă lămurești tu, înțelegi? De ce vrei să dai de mine?

— Nu știu la ce te referi, am spus. Și cine e prietenul tău?

— Frank. Frank Green.

Din reflex, am întins mâna să îmi caut pantalonii. Erau pe jos, lângă pat.

— De ce mă cauți, domnule Rawlins? Te cunosc?

— Sigur te înșeli, scumpo. Habar n-am despre ce vorbea ea... Crezi că Frank s-a dus după ea?

— Nu i-am zis lui Frank că a trecut ea pe-aici. Frank nu era aici, dar pe urmă nu s-a mai întors acasă.

— Habar n-am unde e Frank, iar Coretta e moartă.

— Moartă?

Părea într-adevăr surprinsă.

— Da. Se pare că totul s-a petrecut joi seara.

— Ce îngrozitor! Crezi că Frank a pățit ceva?

— Ia ascultă, cucoană, nu știu ce e cu Frank sau cu mai știu eu cine. Tot ce știu e că nu-i treaba mea și sper că ești bine. Acum trebuie să închid...

— Dar nu se poate să nu mă ajuți!

— Nu, mulțumesc, scumpo. E prea mult pentru mine.

— Dar dacă nu mă ajuți, o să trebuiască să merg la poliție să-mi găsească prietenul. O să

trebuiască să le spun de tine și femeia asta, Coretta.

— Vezi că probabil prietenul tău e cel care a omorât-o.

— A fost înjunghiată?

— Nu, am spus, înțelegând la ce se referă. A fost omorâtă în bătaie.

— Atunci n-a fost Frank. El are cuțit. Nu se bate cu pumnii. Mă ajuți?

— Să te ajut să ce? am întrebat.

Am ridicat mâinile, să se vadă cât de neajutorat sunt, dar nu mă vedea nimeni.

— Am un prieten, da? El s-ar putea să știe unde e Frank.

— Numai asta-mi lipsește, să mă apuc să-l caut pe Frank Green, dar, dacă vrei să dai de el, de ce nu-l suni pe prietenul ăsta de care zici?

— Trebuie să mă duc până la el. Are ceva pentru mine și...

— Atunci de ce ai nevoie de mine? Dacă ți-e prieten, du-te la el acasă. Ia un taxi.

— N-am bani și mașina mi-a luat-o Frank. Casa prietenului meu e departe, dar aș putea să-ți spun cum să ajungi acolo.

— Nu, mulțumesc, cucoană.

— Te rog, ajută-mă! Nu vreau să sun la poliție, dar n-am încotro dacă nu mă ajuți!

Și mie îmi era frică de poliție. Mă temeam că dacă ajung iar la secție, nu mai ies de acolo. Îmi era din ce în ce mai dor de somnul acela pe care îl pescuiam în vis. Aproape că simțeam miros de somn prăjit. Aproape că îi simțeam gustul pe limbă.

— Unde ești? am întrebat.

— La mine acasă, pe Dinker Street. Treizeci și patru cincizeci și unu B.

— Frank nu acolo locuiește.

— Am casa mea, înțelegi? Nu e iubitul meu.

— Pot să vin să-ți aduc niște bani și să te urc într-un taxi pe bulevard. Atâta tot.

— Da, da! Ar fi perfect.

13

La ora patru dimineața, toate cartierele din Los Angeles sunt cufundate în somn. Pe Dinker Street nu se zărea nici măcar vreun câine care să caute prin gunoi. Peste peluzele întunecate, printre florile nemișcate, albe, care abia se vedeau în lumina felinarelor, domnea liniștea.

Franțuzoaica locuia într-un duplex cu un singur cat. Jumătatea ei de verandă era luminată de becul care ardea deasupra ușii.

Am rămas în mașină cât să-mi aprind o țigară. În casă părea să fie liniște. În curtea din față se ridica un palmier gros. Peluza era împrejmuită cu un gard ornamental, făcut din șipci vopsite în alb. Nu se zărea niciun cadavru și nici vreun criminal înfricoșător, care să stea pe verandă cu briceagul în mână. A fi trebuit să urmez fără întârziere sfatul lui Odell și să plec pentru totdeauna din California.

Mă aștepta ascunsă după ușă.

— Domnul Rawlins?

— Easy. Spune-mi Easy.

— Da, așa îți spunea Coretta. Da?

— Da.

— Eu sunt Daphne. Te rog intri.

Era una dintre acele case care fusese construită pentru o singură familie, dar apoi se petrecuse ceva. Poate o moșteniseră un frate și o soră și nu reușiseră să ajungă la o înțelegere, așa că ridicaseră un zid pe la mijloc și transformaseră casa într-un duplex.

Femeia m-a condus până în jumătatea ei de sufragerie. Pe jos erau covoare cafenii. Un scaun cafeniu se asorta cu divanul cafeniu. Pereții erau cafenii. Lângă draperia cafenie care acoperea tot peretele din fund era un ghiveci în care trona o ferigă stufoasă. Doar măsuța pentru cafea nu era cafenie. Avea picioarele și cadrul aurite, iar tăblia era din sticlă.

— Vreți ceva de băut, domnule Rawlins?

Rochia ei era albastră și modestă, cum purtau fetele la Paris în vremea războiului. Nu avea niciun imprimeu și îi ajungea până sub genunchi. Nu purta bijuterii, doar o mică broșă de ceramică, prinsă la piept, în partea stângă.

— Nu, mulțumesc!

Avea un chip frumos, mai frumos decât în fotografie. Părul ondulat îi era de un șaten foarte deschis, încât de la distanță ai fi zis că e blond, iar ochii îi erau când verzi, când albaștri, după cum își înclina capul. Avea pomeții foarte înalți, dar fața îi era îndeajuns de plinuță încât să nu aibă un aer sever. Ochii îi erau o idee mai apropiați unul de celălalt decât la majoritatea femeilor, lucru care pe ea o făcea să pară vulnerabilă, iar pe mine mă făcea să îmi vină s-o iau în brațe ca s-o apăr.

Ne-am privit în tăcere câteva clipe, apoi mi-a vorbit din nou.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc, am spus, apoi, dându-mi seama că amândoi vorbim în șoaptă, am întrebat: Mai e cineva aici?

— Nu, a spus ea în șoaptă și s-a apropiat atât de mult de mine, încât deja simțeam mirosul săpunului pe care îl folosea. Era Ivory. Locuiesc singură, a spus, întinzând spre mine degetele ei lungi și delicate și atingându-mi fața. Te-ai bătut?

— Poftim?

— Vânătăile astea de pe fața ta...

— Nu-i nimic.

Nu și-a retras degetele.

— Aș putea să ți le curăț?

Am întins și eu mâna să-i ating fața, gândindu-mă că tot ce se petrece e o nebunie.

— Nu, lasă, am zis. Ți-am adus douăzeci și cinci de dolari.

Mi-a zâmbit ca un copil. Numai un copil poate să se entuziasmeze atât de ușor.

— Mulțumesc!

S-a întors cu spatele și s-a dus să se așeze pe scaunul cafeniu. Și-a pus mâinile în poală. Mi-a făcut semn cu capul înspre canapea. M-am așezat.

— Am banii la mine.

Am dat să vâr mâna în buzunar, dar m-a oprit cu un gest.

— N-ai putea să mă duci tu până la el? Eu sunt o biată fată. Ai putea să stai în mașină. Nu durează mult, poate cinci minute.

— Ascultă, scumpo, nici măcar nu te cunosc...

— Dar am nevoie de ajutor, a spus, privindu-și mâinile pe care le ținea încleștate în poală. Nu vrei să vină poliția să te caute. Nici eu nu vreau să mă caute...

Mai auzisem replica asta.

— De ce nu iei un taxi?

— Mi-e frică.

— Dar de ce ai încredere în mine?

— N-am de ales. Sunt străină de locul ăsta și prietenul mi-a dispărut. Când Coretta zice că mă cauți, eu o întreb dacă ești om rău și îmi zice nu. Zice că ești om de treabă și că pari... Cum se zice? Inocent.

— Am auzit de tine, atâta tot, am spus eu. Un paznic de la barul lui John a zis că arăți tare bine.

Mi-a zâmbit.

— O să mă ajuți, nu-i așa?

Deja nu mai puteam să refuz. Dacă tot era să refuz pe cineva, pe DeWitt Albright ar fi trebuit să-l refuz. Sau pe Coretta. Dar mai aveam o întrebare.

— De unde ai știut la ce număr să mă suni?

Daphne și-a privit mâinile vreme de vreo trei secunde, timp în care oricine ar fi putut să inventeze o minciună.

— I l-am cerut Corettei înainte să-i dau banii, ca să pot vorbi cu tine. Am vrut să știu de ce mă cauți.

Era doar o copilă. Nu avea mai mult de douăzeci și doi de ani.

— Unde zici că locuiește prietenul tău?

— Pe o stradă mai sus de Hollywood, Laurel Canyon Road.

— Știi cum se ajunge acolo?

A încuviințat din cap nerăbdătoare, apoi a sărit în picioare și a spus:

— Așteaptă să iau ceva.

A ieșit în fugă din sufragerie, intrând într-o încăpere întunecată, și a revenit după un minut. Ținea în mână o valiză veche și ponosită.

— E a lui Richard, prietenul meu, a spus zâmbind timid.

Am traversat orașul până în La Brea, apoi am luat-o spre nord, către Hollywood. Canyon Road era îngust și întortocheat, dar nu circula nicio mașină pe acolo la ora aceea. Nici măcar mașini de poliție nu am văzut, ceea ce îmi convenea de minune, fiindcă de îndată ce văd un negru și o

femeie albă împreună, polițiștii se gândesc imediat la sclavie sexuală.

Pe măsură ce ne apropiam de vârful pantei, la fiecare a doua curbă zăream luminile nocturne din L.A. Încă de atunci orașul era scăldat în lumină. Strălucitor și plin de viață. Îmi era de ajuns să-l privesc noaptea, că mă și cuprindea o senzație de putere.

— E următoarea, Easy. Cea cu garaj.

Era tot o casă micuță. În comparație cu unele dintre vilele pe care le văzuserăm pe drum, ai fi zis că e o casă pentru servitori. Construcția era șubredă, în formă de „A”, cu două ferestre și o ușă căscată.

— Prietenul tău întotdeauna își lasă ușa deschisă, ca acum? am întrebat.

— Nu știu.

Am parcat și m-am dat jos din mașină să o însoțesc.

— Stau numai o clipă.

M-a mângâiat pe braț și a pornit spre casă.

— Poate ar fi mai bine să te însoțesc.

— Nu, a spus Daphne cu o dârzenie pe care nu o mai văzusem până atunci la ea.

— Uite ce e: e târziu și suntem într-un cartier pustiu dintr-un oraș foarte mare. Ușa e deschisă, ceea ce înseamnă că ceva nu e în regulă. Și, dacă i se întâmplă ceva rău încă uneia dintre cunoștințele mele, nu mai scap de poliție cât oi trăi.

— Bine. Dar numai ca să vezi dacă e în regulă. Apoi mergi înapoi la mașină.

Am închis ușa de la intrare, după care am aprins lumina.

— Richard! a strigat Daphne.

Casa era construită ca o cabană de munte. Ușa de la intrare dădea spre o încăpere mare, care servea în același timp drept sufragerie, sală de mese și bucătărie. Bucătăria era separată de locul unde se lua masa printr-un bar lung. În fundul încăperii, în partea stângă, era o bancă de lemn

acoperită cu un covor mexican. Lângă ea se afla un scaun de metal cu perne cenușii pentru șezut și spate. Peretele opus ușii de la intrare era în întregime din sticlă. În apele lui se oglindea încăperea, împreună cu siluetele noastre, iar prin sticlă sclipeau luminile orașului.

În capătul peretelui din stânga era o ușă.

— Dormitorul lui, a spus ea.

Și dormitorul era simplu. Avea podeaua de scândură, un perete de sticlă și un pat mare, pe care zăcea un bărbat mort.

Purta același costum albastru. Zăcea pe pat, cu brațele desfăcute, precum Isus, însă degetele îi erau chircite, nu întinse frumos, ca pe crucifixul mamei mele. Acum nu îmi mai spunea „fratele meu negru", dar tot l-am recunoscut în el pe bețivul care mă abordase în fața barului.

Daphne a icnit și m-a prins de mânecă.

— E Richard!

Un cuțit de măcelar îi era înfipt adânc în piept. Mânerul cafeniu și neted al cuțitului stătea drept ca papura pe marginea lacului. Se prăbușise cu spatele pe un maldăr de pături, așa că sângele i se prelinsese pe gât și pe față. Ochii îi erau bulbucați și injectați. Ochi albaștri, păr castaniu și sânge atât de gros, încât părea jeleu. Mi s-a făcut imediat greață.

Mi s-au tăiat picioarele și m-am lăsat într-un genunchi, încercând să îmi stăpânesc greața. Stăteam îngenuncheat în fața mortului ca un preot binecuvântând un cadavru care i-a fost adus de rudele îndurerate. Nu-i știam numele de familie și nici ce făcuse. Știam doar că e mort.

În clipa aceea mi-am adus aminte de toți morții pe care îi văzusem până atunci. Bernard Hooks, Addison Sherry, Alphonso Jones, Marcel Montague. Și o mie de nemți care se numeau Heinz. Și femei și copii. Unii erau mutilați, alții, arși. Ucisesem și eu destui la viața mea și, în iureșul războiului, făcusem lucruri și mai rele

decât atât. Mai văzusem cadavre cu ochii căscați, exact ca al lui Richard, ba chiar și cadavre fără cap. Moartea nu era ceva nou pentru mine și nu aveam de gând să mă las copleșit doar pentru că acum vedeam încă un alb mort.

Cât stăteam în genunchi, am zărit un obiect. M-am aplecat, l-am mirosit, l-am luat de jos și l-am învelit în batistă.

Când m-am ridicat, am văzut că Daphne dispăruse. M-am dus la bucătărie, am dat drumul la robinet și m-am spălat pe față. Mi-am zis că probabil Daphne fugise la toaletă. Însă nu s-a întors nici după ce am oprit apa. M-am uitat în baie. Nu era acolo. Am fugit afară, la mașină, dar Daphne nu era nicăieri.

Deodată am auzit zgomot dinspre garaj.

Daphne îndesa valiza veche în portbagajul unui Studebaker roz.

— Ce se petrece? am întrebat.

— Cam ce crezi că se petrece? Trebuie să plecăm de aici și e mai bine să ne despărțim.

Nu am avut vreme să mă mir că își pierduse accentul.

— Ce s-a-ntâmplat aici?

— Ajută-mă să bag valiza asta înăuntru!

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat din nou.

— De unde naiba să știu? Richard e mort, Frank a dispărut. Tot ce știu e că trebuie s-o șterg de-aici, și ai face bine s-o ștergi și tu dacă nu vrei să dovedească poliția că tu ai făcut-o.

— Cine a făcut-o?

Am apucat-o de mână și am întors-o spre mine.

— Nu știu, a spus ea cu mult calm, în șoaptă, cu fața la cinci centimetri de a mea.

— Nu pot să las lucrurile așa.

— N-ai ce să faci, Easy. Am să iau lucrurile astea, ca să nu știe nimeni că am fost pe aici. Tu du-te acasă. Culcă-te și spune-ți că totul a fost doar un vis.

— Și cu el cum rămâne? am strigat arătând cu degetul spre casă.

— Acolo e un bărbat mort, domnule Rawlins. E mort și nu mai învie. Du-te acasă și uită ce-ai văzut. Poliția nu știe că ai fost aici și nici n-o să știe vreodată dacă n-o să te apuci să strigi atât de tare, încât să vadă cineva că mașina ți-e parcată aici.

— Tu ce-o să faci?

— O să-i duc mașina într-un loc pe care-l cunosc bine și o s-o las acolo. Apoi o să mă sui într-un autobuz și o să mă duc unde văd cu ochii.

— Și cum rămâne cu cei care te caută?

— Cine, Carter? El nu vrea să-mi facă niciun rău. Când o să vadă că nu-s de găsit o să se lase păgubaș.

A zâmbit. Apoi m-a sărutat.

A fost un sărut lent, calculat. Prima mea reacție a fost să mă retrag, dar se ținea strâns de mine. Își mișca limba pe sub a mea și printre gingiile și buzele mele, făcând gustul amărui pe care-l aveam în gură să devină aproape dulce. S-a lăsat puțin pe spate și mi-a zâmbit o clipă, apoi m-a sărutat din nou. De data asta, sărutul a fost violent. S-a repezit atât de tare asupra mea, că dinții ni s-au ciocnit și mi s-a ciobit un canin.

— Păcat că n-o să avem ocazia să ne cunoaștem mai bine, Easy. Altfel te-aș lăsa să faci ce vrei cu fetița asta albă.

— Nu se poate să pleci așa, m-am bâlbâit eu. A fost o crimă aici.

A închis portbagajul și a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre locul șoferului. A urcat în mașină și a coborât geamul.

— Adio, Easy, a spus, apoi a răsucit cheia în contact și a cuplat în marșarier.

Motorul a tușit de două ori, dar nu s-a oprit.

Aș fi putut să pun mâna pe ea și să o scot din mașină, dar ce aș fi făcut cu ea după aceea? Tot ce

am putut face a fost să mă uit cum farurile roșii se îndepărtează în josul dealului.

Apoi am urcat în mașină, zicându-mi că încă nu scăpasem de ghinion.

14

— Îi lași să te calce-n picioare, Easy. Îi lași să te calce-n picioare și nu miști un deget.

— Ce pot să fac?

Am intrat pe Sunset Boulevard și am luat-o la stânga, spre dunga de lumină intensă, portocalie, de la orizont.

— Nu știu, frate, dar trebuie să faci ceva. Dacă treaba merge tot așa, nu mai apuci miercurea viitoare.

— Poate ar trebui să ascult sfatul lui Odell și să plec de-aici.

— Să pleci? Cum să pleci? Să lași de izbeliște singura casă pe care ai avut-o vreodată? Să pleci! a spus el, dezgustat. Mai bine mori decât să pleci.

— Dar ai zis că oricum o să mor. Tot ce am de făcut e să aștept până miercurea viitoare.

— Trebuie să iei atitudine, frate. Nu e-n regulă să-i lași pe oamenii ăștia să te calce în

picioare. Nici să te încurci cu franțuzoaice tinere care nu-s franțuzoaice. Nici să lucrezi pentru un alb care i-ar ucide și pe albii lui dacă nu miros cum trebuie. Trebuie să afli ce s-a întâmplat și să-ndrepți lucrurile.

— Dar ce pot eu să fac când e vorba de poliție, de domnul Albright și chiar și de fata aia?

— Așteaptă momentul potrivit, Easy. Să nu faci ce nu e musai să faci. Așteaptă momentul potrivit și profită de ocazie oricând se poate.

— Ce-ar fi dacă...

— Nu pune întrebări. Lucrurile fie sunt, fie nu-s. „Ce-ar fi dacă" e pentru copii cu caș la gură, Easy. Tu ești bărbat în toată firea.

— Da.

Deodată, m-am simțit mai puternic.

— Nu-s prea mulți cei care se încumetă să doboare un bărbat, Easy. Sunt prea mulți lași și prea puțini în stare de așa ceva.

Aud vocea asta doar în cele mai grele momente, când lucrurile par să meargă atât de rău, că îmi vine să intru cu mașina în primul zid care îmi apare în cale. Atunci aud vocea asta, care îmi dă cele mai bune sfaturi din lume.

Vocea e aspră. Nu îi pasă niciodată dacă sunt speriat sau în pericol. Pur și simplu cântărește toate datele situației și îmi spune ce am de făcut.

Am auzit vocea pentru prima dată când eram în armată.

Când m-am înrolat eram tare mândru, fiindcă dădeam crezare tuturor lucrurilor care se spuneau în ziare și la jurnalele de știri din cinematografe. Credeam că soarta lumii atârnă pe umerii mei. Însă pe urmă am aflat că și în armată se practică segregarea, exact ca în Sud. M-au instruit să fiu infanterist, luptător, după care m-au așezat la o mașină de scris și nici că m-am mai ridicat de acolo în primii trei ani ai stagiului meu în armată. Am străbătut Africa și Italia ca membru al unității

de statistică. Îi urmam pe cei care luptau, consemnându-le traseele și numărându-le morții.

Eram într-o divizie de negri, însă toți ofițerii superiori erau albi. Fusesem instruit să omor oameni, însă albii nu ardeau de nerăbdare să mă vadă cu o armă în mână. Nu voiau să mă vadă vărsând sânge de alb. Spuneau că noi nu avem disciplina și starea de spirit potrivite pentru război, însă de fapt se temeau să nu ni se urce la cap libertatea pe care o guști când împarți moarte în jur.

Dacă un negru voia să lupte, trebuia să se ofere voluntar. Și nici așa nu era sigur că o să ajungă să lupte.

Părerea mea era că negrii care se oferiseră voluntari sunt niște proști.

„De ce-aș vrea să mor într-un război al albilor?”, îmi spuneam.

Apoi, într-o zi, pe când eram în cortul care ținea loc de oficiu poștal, au sosit niște soldați albi care tocmai luptaseră în bătălia de la Monte Cassino. Au zis ceva de soldații negri. Au spus că noi suntem niște lași și că albii sunt cei care salvează Europa. Știam că sunt invidioși pe noi fiindcă stăm în spatele liniilor frontului, avem mâncare bună și agățăm tipe, însă cuvintele lor m-au durut. I-am urât pe acei soldați albi, dar m-am disprețuit și pe mine pentru lașitatea mea.

Ca urmare, m-am oferit voluntar pentru invadarea Normandiei și pe urmă am cerut să fac parte din trupele lui Patton în bătălia din Ardeni. Aliații ajunseseră deja atât de disperați, încât nu își mai permiteau luxul segregării. În plutonul nostru erau albi, negri și chiar câțiva soldați americani de origine japoneză. Și cea mai mare preocupare a noastră era să ucidem germani. Apăreau mereu probleme interrasiale, mai ales când era vorba de femei, dar am învățat să ne respectăm și în privința asta.

Nu mă deranjase niciodată că albii ăia mă urăsc, dar dacă mă luau în batjocură, eram gata să ripostez.

Am auzit vocea pentru prima dată într-o fermă micuță din Normandia. Eram blocat în hambar. Cei doi camarazi ai mei, Anthony Yakimoto și Wenton Niles, erau morți, iar locul în care mă aflam era supravegheat de un lunetist. Vocea mi-a zis: „Mișcă-ți fundul după ce apune soarele și omoară-l pe nenorocitul ăla! Omoară-l și sfâșie-i fața cu baioneta, frate! Nu se poate să-l lași să-ți facă una ca asta. Chiar dacă o să te lase în viață, o să trăiești cu frica-n sân câte zile oi avea. Omoară-l pe nenorocit!” mi-a spus vocea. Și l-am omorât.

Vocea e lipsită de pofte. Nu mi-a spus niciodată să fur sau să violez. Îmi spune doar ce e de făcut dacă vreau să supraviețuiesc. Să supraviețuiesc așa cum supraviețuiește un bărbat.

Când vocea îmi vorbește, o ascult.

15

Când am ajuns acasă, în fața porții mele era parcată o mașină. Un Cadillac alb. Nu era nimeni în el, dar de data asta casa mea era cea care avea ușa de la intrare deschisă.

Manny și Shariff se plimbau agale pe culoar. Shariff mi-a rânjit. Manny își ținea privirea pironită în podea, așa că tot nu am avut cum să-mi dau seama ce e cu ochii lui.

Domnul Albright era în bucătărie. Stătea în picioare și privea pe fereastră spre curtea din spate. În casă se simțea miros de cafea. Când am intrat s-a întors spre mine, ținând o ceașcă de porțelan în căușul palmei. Purta pantaloni albi de bumbac și un jerseu bej, pantofi albi de golf și un chipiu cu cozoroc negru, ca de căpitan de vas.

— Easy...

Zâmbea degajat și prietenos.

— Ce căutați în casa mea?

— Am ceva de vorbit cu tine. Să știi că mă așteptam să fii acasă, a zis el mai departe, iar în vocea lui s-a strecurat, aproape imperceptibil, o nuanță de amenințare. Manny a trebuit să deschidă ușa cu o șurubelniță, ca să ne putem face comozi. Cafeaua e gata.

— Nu aveți nicio scuză că mi-ați intrat așa în casă, domnule Albright. Ce-ați face dacă aș intra și eu așa în casa dumneavoastră?

— Ți-aș smulge capul ăla de cioară de pe umeri.

Zâmbetul nu i se schimbase absolut deloc.

L-am privit îndelung, aproape un minut. Undeva, în mintea mea, o voce mă avertiza: „Așteaptă momentul potrivit, Easy!”

— Bun, ce doriți? l-am întrebat.

M-am dus și mi-am turnat cafea într-o ceașcă.

— Unde ai fost așa de dimineață, Easy?

— Unde am fost n-are nicio legătură cu treburile dumneavoastră.

— Unde?

M-am întors spre el și am spus:

— Am mers și eu la o fată, domnule Albright. Dumneavoastră nu mergeți la fete?

Privirea i s-a înăsprit, iar zâmbetul i s-a șters de pe față. Încercasem să spun ceva care să-l scoată din sărite, dar imediat după aceea mi-a părut rău că o făcusem.

— Nu am venit aici ca să mă joc cu tine, băiete, a spus el cu o voce ternă. Tu te-ai ales cu banii mei, iar eu m-am ales doar cu niște vorbe meșteșugite.

— Ce vreți să spuneți?

Îmi venea să fac un pas în spate, dar m-am abținut.

— Vreau să spun că Frank Green n-a mai dat pe acasă de două zile. Administratorul de la Skyler Arms mi-a zis că a trecut poliția pe la el și i-a pus întrebări despre o negresă care fusese văzută în compania lui Green cu câteva zile înainte să fie

găsită moartă. Vreau să știu, Easy. Vreau să știu unde e fata aia albă.

— Credeți că nu mi-am făcut treaba cum se cuvine? Vă dau banii înapoi, ce naiba!

— E prea târziu, domnule Rawlins. Odată ce mi-ai luat banii, ești al meu.

— Nu sunt al nimănui.

— Toți suntem datori cu câte ceva, Easy. Când ești dator se cheamă că ai ceva de plătit. Când ai ceva de plătit, nu mai poți să fii de capul tău, nu mai poți să faci ce vrei. Asta înseamnă capitalism.

— Am banii dumneavoastră chiar aici, domnule Albright.

Am vârât mâna în buzunar.

— Crezi în Dumnezeu, domnule Rawlins?

— Ce vreți de la mine?

— Vreau să știu dacă crezi în Dumnezeu.

— Astea-s aiureli. Trebuie să mă culc.

M-am prefăcut că-i întorc spatele, dar n-am făcut-o. Nu i-aș fi întors niciodată spatele lui DeWitt Albright.

— Fiindcă, vezi tu, a continuat el, aplecându-se puțin spre mine, dacă un om pe care îl omor crede în Dumnezeu, vreau să mă uit la el cu mare atenție. Vreau să văd dacă moartea e altfel pentru un credincios.

„Așteaptă momentul potrivit!”, mi-a șoptit vocea.

— Am văzut-o, am zis.

M-am îndreptat spre scaunul din sufragerie. M-am așezat și am simțit că mi se ia o mare povară de pe umeri.

Mardeiașii lui Albright s-au apropiat de mine. De-abia așteptau să se năpustească asupra mea, ca niște câini de vânătoare care adulmecă sânge.

— Unde?

DeWitt zâmbea. Ochii lui arătau ca ai unui mort viu.

— M-a sunat. A zis că dacă n-o ajut, o să sune la poliție și-o să le spună de Coretta...

— Coretta?

— O prietenă de-a mea. Acum e moartă. Probabil de ea întreabă poliția. Era cu Frank și cu tipa pe care o căutați. Daphne mi-a dat o adresă de pe Dinker și m-am dus acolo. Pe urmă mi-a cerut să mergem cu mașina în Hollywood Hills, până acasă la un individ.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— De acolo vin acum.

— Ea unde e?

— A șters-o.

— Unde e?

Vocea îi suna de parcă s-ar fi auzit dintr-un puț. Era încărcată de mânie și amenințătoare.

— Nu știu! Când am găsit cadavrul, ea a șters-o cu mașina lui!

— Ce cadavru?

— Individul era mort când am ajuns acolo.

— Cum îl chema?

— Richard.

— Richard și mai cum?

— Ea îi zicea doar Richard.

Nu vedeam de ce i-aș spune că Richard pusese tot felul de întrebări pe la barul lui John.

— Ești sigur că e mort?

— Avea un cuțit înfipt în piept. Pe un ochi îi umbla o muscă, am zis eu. Amintirea scenei îmi întorcea stomacul pe dos. Era sânge peste tot.

— Și ai lăsat-o să plece?

Vocea îi redevenise amenințătoare, așa că m-am ridicat și m-am dus la bucătărie să îmi mai torn niște cafea. Dar eram atât de atent ca nu cumva vreunul dintre ei să mă atace pe la spate, că m-am lovit de tocul ușii.

„Așteaptă momentul potrivit!”, mi-a șoptit din nou vocea.

— Nu m-ați angajat să răpesc pe nimeni. Fata a luat cheile lui Richard și a șters-o. Ce voiați să

fac?

— Ai anunțat poliția?

— M-am străduit cât am putut să nu depășesc viteza legală. Atât am făcut, nimic altceva.

— Acum o să te-ntreb ceva, Easy, a spus el privindu-mă fix în ochi. Și nu vreau să faci vreo greșeală. Nu acum.

— Spuneți.

— A luat ceva de acolo? O geantă sau o valiză?

— Avea o valiză veche, maro. A pus-o în portbagaj.

Ochii lui DeWitt s-au luminat și umerii încordați i s-au destins.

— Ce fel de mașină era?

— Un Studebaker din ’48. Roz.

— Încotro a apucat-o? Nu uita că nu ai voie să-mi ascunzi nimic.

— N-a zis decât c-o să parcheze mașina undeva, dar n-a zis unde anume.

— La ce adresă ați mers?

— La numărul douăzeci și șase...

A făcut din mână un gest de nerăbdare și, spre rușinea mea, am tresărit.

— Scrie-o pe ceva, a spus el.

Am scos niște foi de hârtie din sertarul unui dulăpior.

S-a așezat în fața mea, pe canapea, și s-a uitat cu atenție la bucățica de hârtie pe care i-am întins-o. Își ținea genunchii foarte depărtați unul de celălalt.

— Toarnă-mi niște whisky, Easy.

„Toarnă-ți singur”, a spus vocea.

— Turnați-vă dumneavoastră, am spus. Sticla e în dulap.

DeWitt Albright a ridicat privirea spre mine și pe față i-a apărut un rânjet larg. A izbucnit în râs, s-a plesnit cu palmele peste genunchi și a spus:

— Fir-aș al naibii!

L-am privit fără să mă clintesc. Dacă tot era să mor, măcar să mor luptând.

— Adu-ne ceva de băut, Manny, a spus el, și bărbatul cel mărunțel a pornit de îndată spre dulapul în care țineam băutura. Ești curajos, Easy, n-am ce spune. Și am nevoie de un om curajos care să lucreze pentru mine, a zis el mai departe, și pe măsură ce vorbea, accentul său de sudist devenea tot mai pronunțat. Te-am plătit deja, nu-i așa? a întrebat, iar eu am încuviințat din cap. Eu aș zice că totul se învârte în jurul lui Frank Green. Fata o să-i stea prin preajmă sau, dacă nu, Frank o să afle pe unde umblă. Vreau să mi-l găsești pe gangsterul ăsta. Vreau să-mi aranjezi o întâlnire cu el. Atât. Când o să mă văd cu el o să știu ce trebuie să spun. Găsește-mi-l pe Frank Green și suntem chit.

— Suntem chit?

— Da, *de tot*. Tu păstrezi banii, iar eu nu te mai deranjez.

Nu era o propunere. Ceva îmi spunea că domnul Albright are de gând să mă ucidă. Fie avea să mă ucidă pe loc, fie avea să aștepte până îl găseam pe Frank.

— O să vi-l găsesc, dar îmi mai trebuie o sută de dolari dacă vreți să-mi risc pielea.

— Îmi plac oamenii ca tine, Easy, să știi. Îți dau trei zile să mi-l găsești. Ai grijă să le numeri cum trebuie.

Am golit paharele, în vreme ce Manny și Shariff așteptau la ușă.

Albright a deschis ușa să plece, dar chiar atunci i-a venit o idee. S-a întors spre mine și a zis:

— Nu sunt omul cu care să te joci, domnule Rawlins.

„Nici eu”, mi-am zis în sinea mea.

16

Am dormit toată ziua, până seara târziu. Poate ar fi trebuit să încep să îl caut pe Frank Green, dar tot ce voiam era să dorm.

M-am trezit în toiul nopții. Eram leoarcă de sudoare. Tresăream la fiecare sunet pe care îl auzeam, de teamă că vine cineva să pună mâna pe mine – fie poliția, fie DeWitt Albright, fie Frank Green. Mirosul de sânge pe care îl simțisem în dormitorul lui Richard mă urmărea. La fereastră bâzâiau un milion de muște, muștele pe care le văzusem roind în jurul băieților noștri în Africa de Nord, în Oran.

Nu mi-era frig, dar tremuram. Și voiam să fug la mama sau la cineva care să mă iubească, dar imediat l-am văzut pe Frank Green smulgându-mă din brațele unei femei iubitoare. Avea cuțitul în mână, gata să mi-l înfigă în inimă.

Până la urmă, am sărit din pat și am alergat la telefon. Nu știam ce fac. Nu îl puteam suna pe Joppy, fiindcă nu ar fi înțeles spaima care mă încerca. Nici pe Odell nu puteam să-l sun, fiindcă el ar fi înțeles totul prea bine și mi-ar fi spus să o șterg. Nu-l puteam suna nici pe Dupree, fiindcă era încă în arest. Însă cu el oricum n-aș fi putut vorbi, fiindcă nu puteam să-i spun ce păţise Coretta și eram prea dat peste cap ca să pot să-l mint.

Așa că am sunat la centrală și am cerut să mi se facă legătura cu doamna E. Alexander, care locuia pe strada Claxton, în Houston, în Fifth Ward.

Când a răspuns, am închis ochii și mi-am amintit cum arată. Era o femeie corpolentă, cu pielea de un cafeniu foarte închis și cu ochi de culoarea topazului. Mi-am imaginat cum se încruntă când spune „alo”, fiindcă lui EttaMae nu-i plăcea deloc să vorbească la telefon. Avea ea o vorbă: „Vreau să văd când vin veștile rele, nu să le primesc pe furiș, prin telefon.”

— Alo? a spus ea.

— Etta?

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Easy, Etta.

— Easy Rawlins? a întrebat ea, apoi a început să râdă cu atâta poftă, încât te făcea să vrei să râzi și tu cu ea. Easy, scumpule, unde ești? Vii acasă?

— Sunt în L.A., Etta.

Vocea îmi tremura și eram gâtuit de emoție.

— S-a-ntâmplat ceva, scumpule? Parcă n-ai fi în apele tale.

— Ăăă… Nu, Etta, nu-i nimic. Dar mă bucur să-ți aud vocea. Da, nici că-mi pot închipui ceva mai plăcut.

— Care-i baiul, Easy?

— Știi cum pot să dau de Mouse, Etta?

S-a lăsat tăcerea. Mi-am amintit cum, la orele de științe, ni se spusese că spațiul cosmic e vid,

întunecat și rece. Atunci mi s-a părut că îl simt, deși nu îmi doream deloc asta.

— Să știi că eu și Raymond ne-am despărțit, Easy. Nu mai stă la mine.

Gândul că o întristasem pe Etta era aproape insuportabil.

— Iartă-mă, scumpo. Mă gândeam doar că poate știi cum să dau de el.

— Care-i baiul, Easy?

— Niciunul. Atâta doar că poate Sophie are dreptate.

— Sophie Anderson?

— Știi cum zice ea mereu că orașul ăsta e prea de tot.

Etta a râs în surdină.

— Cum să nu știu?

— S-ar putea să aibă dreptate.

Am izbucnit și eu în râs.

— Easy…

— Zi-i lui Mouse că am sunat, Etta. Zi-i că poate Sophie avea dreptate și că poate California e un loc bun pentru el.

A încercat să schimbe subiectul, dar m-am făcut că nu o aud, mi-am luat la revedere și am închis.

Mi-am pus scaunul în dreptul ferestrei, să pot privi curtea. Am stat acolo multă vreme, frecându-mi palmele și trăgând aer adânc în piept când se întâmpla să-mi aduc aminte. În cele din urmă, spaima mi-a dispărut și am adormit. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că îmi priveam mărul din curte când se crăpa de ziuă.

17

Am pus pe măsuța de toaletă cartea de vizită pe care mi-o dăduse DeWitt Albright. Pe ea scria:

MAXIM BAXTER
Director resurse umane
Lion Investments

În colțul din dreapta jos era o adresă de pe bulevardul La Cienega.

Mi-am pus cel mai bun costum pe care îl aveam și la ora zece deja eram gata de plecare. Mă gândeam că venise vremea să-mi culeg singur informațiile. Cartea de vizită era una dintre cele două piste pe care le aveam, așa că am străbătut iar orașul cu mașina, până la o clădire mică de birouri de pe La Cienega, mai jos de Melrose. Întreaga clădire era ocupată de Lion Investments.

Secretara, o femeie în vârstă, cu păr albăstrui, stătea cu fața îngropată în registrul de pe biroul ei.

Când umbra mea a căzut peste registru, femeia mi s-a adresat:

— Da?

— Îl caut pe domnul Baxter.

— Aveți întâlnire?

— Nu, dar domnul Albright mi-a dat cartea de vizită a domnului Baxter și mi-a spus să trec pe aici când am ocazia.

— Nu cunosc niciun domn Albright, s-a adresat ea din nou umbrei de pe biroul ei. Iar domnul Baxter e foarte ocupat.

— Poate îl cunoaște domnul Baxter pe domnul Albright, de la care am cartea de vizită a dânsului.

Am aruncat cartea de vizită pe pagina pe care o citea și de-abia atunci și-a ridicat privirea spre mine.

Ce a văzut a surprins-o.

— Ah!

I-am răspuns cu un zâmbet.

— Dacă e ocupat, pot să aștept. Mi-am luat liber de la muncă.

— O să… O să văd dacă poate să-și facă puțin timp pentru dumneavoastră, domnule…

— Rawlins.

— Luați loc pe canapea, mă întorc imediat.

A intrat pe o ușă din spatele biroului. Câteva minute mai târziu, pe aceeași ușă a ieșit o doamnă mai în vârstă. S-a uitat la mine cu suspiciune și a început să se ocupe de registrul pe care îl lăsase cealaltă.

Sala de așteptare era destul de frumoasă. O canapea lungă, îmbrăcată în piele neagră, era așezată sub o fereastră care dădea spre Bulevardul La Cienega. Pe fereastră se zărea unul dintre restaurantele la modă, The Angus Steak House. În fața lui stătea un bărbat îmbrăcat în uniforma gărzilor Beefeater[11], gata să le deschidă ușa tuturor acelor oameni drăguți care aveau să lase înăuntru, după patruzeci și cinci de minute, leafa lor pe o zi

întreagă. Omul în uniformă părea fericit. M-am întrebat cât câștigă din bacșișuri.

În fața canapelei era o măsuță de cafea lungă și plină de ziare și reviste de afaceri. Niciuna nu era pentru femei. Și nici pentru bărbații pe care îi interesau sporturile sau divertismentul. După ce m-am plictisit să mă tot uit la Beefeater cum deschide ușa, am început să studiez încăperea.

Pe peretele de lângă canapea era un panou de bronz. În partea de sus ieșea în afară un oval pe care era sculptat un șoim în picaj. Ținea în gheare trei săgeți. Dedesubt stăteau scrise numele tuturor partenerilor și asociaților importanți pe care îi avea Lion Investments. Am recunoscut numele unor persoane faimoase, despre care se scria zilnic în *The Times*. Avocați, bancheri și indivizi care nu se remarcau decât prin faptul că erau bogați. Numele președintelui companiei era scris în partea de jos a panoului, ca și cum, din modestie, omul nu ar fi vrut să ocupe o poziție care să scoată prea tare în evidență faptul că el este șeful. Mi-am zis că probabil domnul Todd Carter nu este dintre cei care să vrea să le apară numele peste tot. Oare ce ar fi spus dacă ar fi știut că o franțuzoaică ciudată, care mergea noaptea să fure mașina unui mort, se folosește de numele lui? Am izbucnit într-un râs atât de zgomotos, încât am făcut-o pe bătrâna din spatele biroului să ridice privirea și să se încrunte.

— Domnule Rawlins, a spus femeia cu care vorbisem la început, apropiindu-se de mine, să știți că domnul Baxter e foarte ocupat. Nu are foarte mult timp la dispoziție…

— Atunci poate ar fi mai bine să mă primească imediat, ca să poată să se întoarcă la treburile lui.

Femeii nu i-a plăcut remarca.

— Pot să vă întreb de ce îl căutați?

— Sigur că puteți, dar nu cred că șefului dumneavoastră i-ar plăcea să discut cu subalternii despre treburile dumnealui.

— Vă asigur, domnule, a zis ea de-abia stăpânindu-și furia, că îmi puteți spune fără nicio problemă orice doriți să îi spuneți domnului Baxter. De altfel, nu poate să vă primească, și eu sunt singura persoană cu care puteți discuta.

— Nu.

— Mă tem că da. Dacă aveți să-i transmiteți vreun mesaj, vă rog să-mi spuneți, ca să pot să mă întorc la treburile mele.

A scos din buzunar un carnețel și un creion galben.

— Doamnă…

Civilizat ar fi fost să se prezinte și ea.

— Ce vreți să-i transmit, domnule?

— Înțeleg, am spus. Ei bine, iată ce vreau să-i transmit. Am vești pentru un anume domn Todd Carter – președintele companiei dumneavoastră, dacă nu mă înșel. Mi s-a dat cartea de vizită a domnului Baxter ca să mă asigur că dânsul o să-i transmită domnului Carter un mesaj despre o treabă pe care domnul DeWitt Albright m-a angajat să o fac.

Apoi am tăcut.

— Despre ce treabă e vorba?

— Sunteți sigură că vreți să știți? am întrebat.

— Despre ce treabă e vorba, domnule?

Nu știu dacă era tulburată. Nu dădea semne că ar fi.

— Domnul Albright m-a angajat s-o găsesc pe iubita domnului Carter, după ce ea l-a părăsit.

S-a oprit din scris și s-a uitat la mine peste rama ochelarilor.

— Glumiți?

— Din câte știu eu, nu, doamnă. Adevărul e că, de când lucrez pentru șeful dumneavoastră, nu prea am avut motive să râd. Absolut niciunul.

— Scuzați-mă, a spus ea.

A trântit carnețelul pe masă atât de puternic, încât femeia care o ajuta a tresărit, apoi a dispărut din nou dincolo de ușa din spatele biroului.

După nici cinci minute, a intrat un bărbat înalt, în costum gri, să stea de vorbă cu mine. Era slab, brunet, avea părul des, iar sprâncenele negre și stufoase îi umbreau ochii și îi făceau să pară adânciți în orbite.

— Domnule Rawlins.

Zâmbetul îi era atât de alb, încât i s-ar fi potrivit perfect și lui DeWitt Albright.

— Domnule Baxter?

M-am ridicat și i-am strâns mâna.

— Vă rog să mă urmați.

Am trecut pe lângă cele două femei încruntate. Eram sigur că, de îndată ce eu și domnul Baxter vom dispărea în încăperea alăturată, o să își apropie capetele și o să înceapă să bârfească.

Am intrat într-un hol îngust. Pe jos era un covor gros, iar pereții erau acoperiți cu un tapet dintr-o țesătură albastră, plușată. În capăt era o ușă elegantă din stejar, în care era săpată o inscripție – „Maxim T. Baxter, vicepreședinte”.

Biroul domnului Baxter era mic și modest. Masa din lemn de frasin era solidă, dar nu era nici mare, nici luxoasă. Podeaua era din lemn de pin, iar fereastra din spatele biroului dădea spre o parcare.

— Nu ați fost prea inspirat să discutați cu secretarele despre treburile domnului Carter, a spus Baxter imediat după ce ne-am așezat.

— Nu vreau să aud nimic de asta, frate.

— Poftim?

Fusese de fapt o întrebare, însă pusă pe un ton de superioritate.

— Nu vreau să aud nimic despre asta, domnule Baxter. Am prea multe pe cap în clipa asta ca să-mi pese ce credeți dumneavoastră că nu-i cum trebuie. Treaba e-n felu’ următor: dacă i-ați fi zis femeii ăleia să-mi dea voie să discut cu dumneavoastră, atunci…

— *Eu* i-am cerut să preia mesajul dumneavoastră, domnule Rawlins. Înțeleg că tocmai căutați ceva de lucru. Aș putea să vă scriu, să fixăm o întâlnire...

— Am venit să discut cu domnul Carter.

— Nu se poate, a spus el.

Apoi s-a ridicat în picioare, de parcă așa ar fi putut să mă intimideze.

Mi-am ridicat privirea spre el și am spus:

— Frate, ce-ar fi să stai jos și să-ți suni șeful?

— Nu știu cine vă credeți, domnule Rawlins. Nici măcar persoanele importante nu dau buzna la domnul Carter. Aveți noroc și că v-am acordat eu câteva momente.

— Cu alte cuvinte, sărmanu' negru ar trebui să zică bogdaproste că maistrul a catadicsit să vină să-l înjure, nu?

În loc să-mi răspundă, domnul Baxter s-a uitat la ceas.

— Am o întâlnire, domnule Rawlins. Vă rog să-mi spuneți mie ce vreți să-i transmiteți domnului Carter și o să vă contacteze dacă o să creadă de cuviință.

— Așa a zis și cucoana aia, și pe urmă vii dumneata și-mi spui că-s obraznic.

— Eu știu în ce situație se află domnul Carter. Doamnele de afară nu știu.

— Vei fi știind ce ți-a spus el, dar habar n-ai ce am eu de spus.

— Și cam ce anume aveți de spus? a întrebat el, așezându-se din nou.

— Tot ce am să-ți zic dumitale e că s-ar putea să conducă firma asta de la pușcărie dacă nu stă de vorbă cu mine cât se poate de iute.

Habar nu aveam ce vorbesc, dar cuvintele mele l-au impresionat îndeajuns pe Baxter cât să dea un telefon.

— Domnule Carter, a spus, agentul domnului Albright e aici și vrea să vă vadă... Albright, omul pe care l-am angajat să se ocupe de afacerea

Monet... Din câte spune el, e urgent, domnule. Poate ar trebui să-l primiți...

Au mai discutat câteva clipe, dar cam asta era esența conversației.

Baxter m-a condus înapoi în hol, dar am luat-o la stânga înainte să ajungem la secretariat. Ne-am oprit în dreptul unei uși din lemn de culoare închisă. Era încuiată. Baxter avea cheia și, când a deschis-o, am văzut că dădea spre un lift micuț, capitonat.

— Urcați, o să vă ducă în biroul lui, a spus Baxter.

Nu simțeam că mă mișc. Auzeam doar huruitul unui motor undeva sub podea. În lift erau o banchetă și o scrumieră. Pereții erau capitonați cu catifea roșie, cu un model în carouri. Pe fiecare pătrat erau desenate siluetele unei perechi de dansatori. Perechile care valsau erau îmbrăcați ca la curtea Franței. Fastul acela mi-a făcut inima să-mi bată mai repede.

Când s-a deschis ușa, am dat nas în nas cu un bărbat mărunțel, roșcat, îmbrăcat într-un costum bej pe care probabil îl luase de la Sears[12] și o cămașă simplă, albă, descheiată la gât. La început am crezut că e servitorul domnului Carter, însă apoi mi-am dat seama că nu suntem decât noi doi în încăpere.

— Domnule Rawlins?

Și-a trecut degetele prin părul rar, care în partea din față începea să lase loc unei chelii, și mi-a strâns mâna atât de slab, de parcă degetele i-ar fi fost de hârtie. Era atât de mărunțel și de tăcut, încât părea mai degrabă copil, nu bărbat.

— Domnule Carter, am venit să vă spun...

Înainte să pot continua, a ridicat o mână și a clătinat din cap. Mi-a făcut semn să îl urmez și am traversat încăperea enormă până la cele două canapele roz din fața biroului său. Biroul era cât un pian de concert. Draperiile grele de brocart din

spatele biroului erau trase în lături și pe fereastră se vedeau munții de dincolo de Sunset Boulevard.

Îmi aduc aminte cum mi-am zis că de la vicepreședinte până în vârful ierarhiei e cale lungă.

Ne-am așezat pe una dintre canapele, fiecare la câte un capăt.

— Ceva de băut?

A arătat cu degetul spre o carafă de cristal plină cu un lichid maroniu, aflată pe măsuța de lângă canapea.

— Ce e?

Glasul îmi suna straniu în încăperea imensă.

— Brandy.

Atunci am gustat pentru prima dată o băutură cu adevărat fină. Mi-a plăcut foarte mult.

— Domnul Baxter mi-a spus că îmi aduceți vești de la Albright.

— Ei bine, domnule, nu chiar.

S-a încruntat când am spus asta. S-a încruntat ca un băiețel, și asta m-a făcut să îl compătimesc.

— Vedeți dumneavoastră, nu prea îmi place felul în care s-au desfășurat lucrurile de când l-am cunoscut pe domnul Albright. Adevărul e că nu îmi place absolut nimic din ce mi s-a întâmplat de când l-am cunoscut.

— Și ce anume s-a întâmplat?

— O femeie, o prietenă de-a mea, a fost ucisă după ce a început să pună întrebări despre domnișoara Monet, iar poliția crede că am un amestec în treaba asta. De-atunci am de-a face numai cu bandiți și cu descreierați, și toate astea fiindcă am pus câteva întrebări despre micuța dumneavoastră prietenă.

— Daphne a pățit ceva?

Părea atât de îngrijorat, încât m-am bucurat că i-am putut spune:

— Ultima dată când am văzut-o nu părea să fi pățit ceva.

— Ați văzut-o?

— Da, alaltăieri-noapte.

Ochii lui spălăciți, ca de copil, s-au umplut de lacrimi.

— Și ce-a zis? m-a întrebat.

— Dăduserăm de bucluc, domnule Carter. Dar, vedeți dumneavoastră, aici e nebunia. Când am cunoscut-o, vorbea de parc-ar fi fost franțuzoaică. Apoi, după ce am găsit cadavrul, ai fi putut jura că e din San Diego sau naiba știe de unde.

— Cadavrul? Ce cadavru?

— Ajung eu și acolo, dar întâi trebuie să cădem la învoială.

— Vreți bani.

— Nu. Am fost plătit deja și oricum cred că banii ăia veneau de la dumneavoastră. Dar vreau să mă ajutați să pricep ce se petrece. Vedeți dumneavoastră, nu am niciun pic de încredere în Albright, omul pe care l-ați angajat. Cât despre poliție, nici nu mai vorbesc. Am un amic, Joppy, dar situația îl depășește. Așa că mi-am zis că doar dumneavoastră mă puteți ajuta. Vreau să văd dacă o vreți pe fată pentru că o iubiți. Dacă m-am înșelat, atunci am pus-o rău de tot.

— O iubesc pe Daphne, a spus el.

Mi-am fost aproape jenă când l-am auzit. Nu încerca absolut deloc să se poarte ca un bărbat. Își ″frământa mâinile și încerca să se abțină să pună întrebări despre ea în vreme ce vorbeam.

— Atunci trebuie să îmi spuneți de ce o caută Albright.

Carter și-a trecut iar degetele peste începutul de chelie și a privit spre munți. A rămas tăcut o clipă, după care a spus:

— Cineva de încredere mi-a spus că domnul Albright se pricepe să rezolve lucruri păstrând confidențialitatea. Nu aș vrea să apară asta în ziare, am motivele mele.

— Sunteți căsătorit?

— Nu. Vreau să mă căsătoresc cu Daphne.

— Nu a furat nimic de la dumneavoastră?

— De ce întrebați?

— Pe domnul Albright par să-l preocupe foarte tare bagajele ei și m-am gândit că o fi având pe acolo vreun lucru pe care îl vreți înapoi.

— Puteți să-i spuneți și furt, domnule Rawlins, pentru mine n-are nicio importanță. A luat niște bani când a plecat, dar nu-mi pasă. Eu pe ea o vreau. Ziceți că era vie și nevătămată când ați văzut-o?

— Câți bani erau?

— Nu văd ce relevanță are.

— Dacă vreți să vă răspund la întrebări, trebuie să-mi dați și dumneavoastră informații.

— Treizeci de mii de dolari, a spus el, ca și cum ar fi vorbit de niște mărunțiș lăsat pe masă. Îi aveam acasă pentru că le ofeream angajaților noștri o jumătate de zi liberă din partea firmei, însă ziua pe care o aleseserăm era zi de plată și banca nu a putut să livreze banii dimineața, așa că am cerut să mi-i trimită acasă.

— Lăsați banca să vă aducă atâția bani acasă?

— S-a întâmplat doar o dată. Și care era probabilitatea să fiu jefuit exact în acea noapte?

— Presupun că era de sută la sută.

A zâmbit.

— Nu mă interesează banii ăia. M-am certat cu Daphne și a luat banii pentru că a crezut că n-o să mai vorbesc niciodată cu ea. S-a înșelat.

— De ce v-ați certat?

— Au încercat s-o șantajeze. Ea a venit și mi-a spus. Au vrut să se folosească de ea ca să ajungă la mine. S-a hotărât să plece ca să mă salveze.

— Cu ce o aveau la mână?

— Prefer să nu spun.

Am lăsat-o baltă și am schimbat subiectul.

— Albright știe de bani?

— Da. Acum v-am răspuns la întrebări și vreau să aflu ce e cu ea. E teafără?

— Ultima dată când am văzut-o era. Își căuta prietenul, pe Frank Green.

Credeam că numele unui bărbat l-ar fi putut șoca, dar Todd Carter parcă nici nu l-ar fi auzit.

— Spuneați ceva despre un cadavru.

— Am mers la un alt prieten de-al ei, Richard, și l-am găsit mort în patul lui.

— Richard McGee?

Vocea lui Carter a devenit ca de gheață.

— Nu știu. Tot ce știu e că-l chema Richard.

— Locuia pe Laurel Canyon Road?

— Da.

— Perfect. Mă bucur că e mort. Mă bucur. Era un individ îngrozitor. Ți-a spus Daphne că tipul racola băieți?

— N-a zis decât că-i e amic.

— Da, asta făcea. Era șantajist și pește de homosexuali. Lucra pentru bogătani cu pofte bolnăvicioase.

— Ei bine, e mort și Daphne i-a luat mașina. Asta a fost alaltăieri-seară. A spus că pleacă din oraș. De atunci n-am mai auzit nimic de ea.

— Cu ce era îmbrăcată?

Ochii îi sclipeau și aștepta încordat.

— O rochie albastră și pantofi albaștri, cu toc.

— Purta ciorapi?

— Cred că da.

Nu voiam să creadă că mă uitasem prea insistent la ea.

— Ce culoare?

— Cred că erau tot albaștri.

A zâmbit larg.

— Ea era. Spuneți-mi, purta o broșă aici, pe piept?

— Da, însă pe partea cealaltă. Era roșie, cu niște pete mici și verzi.

— Mai vreți un pahar, domnule Rawlins?

— Cum să nu?

De data asta mi-a turnat el băutura în pahar.

— E o femeie frumoasă, nu-i așa?

— Dacă n-ar fi, n-ați căuta-o.

— N-am mai cunoscut o femeie care să se parfumeze atât de discret, încât să vrei să te apropii mai mult de ea, ca să îți dai seama ce parfum e.

De săpun Ivory, mi-am zis eu în sinea mea.

M-a întrebat cum era machiată și cum avea strâns părul. Mi-a zis că e din New Orleans și că vine dintr-o veche familie franceză care se trage din Napoleon. Am vorbit despre ochii ei o jumătate de oră. Apoi a început să îmi spună lucruri pe care bărbații nu ar trebui să le spună niciodată despre femeile lor. Nu despre sex, dar mi-a spus cum îl ținea la pieptul ei când lui îi era frică și cum îi lua apărarea când vreun vânzător sau vreun ospătar se lua de el.

Discuția cu domnul Todd Carter a fost o experiență ciudată. Ce vreau să zic e că eu, un negru, stăteam în biroul acelui om bogat și discutam cu el de parcă am fi fost prieteni apropiați sau chiar mai mult decât atât. Îmi era clar că nu îl încercau frica sau disprețul de care dădeau dovadă cei mai mulți albi când aveau de-a face cu mine.

A fost o experiență stranie, dar nu îmi era necunoscută. Domnul Todd Carter era atât de bogat, încât nu mă mai vedea ca pe o ființă umană. Putea să îmi zică orice. Iar eu aș fi putut foarte bine să fiu câinele lui preferat, pe care îl îmbrățișa, îngenunchind lângă el, ori de câte ori era deprimat.

Ăsta e cel mai rău fel de rasism. Faptul că nu vedea diferențele dintre noi doi arăta că nu dă doi bani pe mine. Dar nu aveam răgazul să dau atenție acestui lucru. Mă uitam la el cum îmi vorbește despre iubirea pierdută și, în cele din urmă, a început să mi se pară o ființă stranie. Părea un bebeluș care, ajuns brusc la dimensiunile unui bărbat în toată firea, își terorizează părinții cu forța și stupiditatea lui.

— O iubesc, domnule Rawlins. Aș face orice să o aduc înapoi.

— Ei bine, vă urez mult noroc. Dar ați face bine să-l îndepărtați pe Albright de pe urmele ei. Vrea banii ăia.

— Ați fi de acord s-o căutați? Vă dau o mie de dolari.

— Și cu Albright cum rămâne?

— O să le spun asociaților mei să renunțe la serviciile lui. N-o să îndrăznească să se opună.

— Și dacă o face?

— Sunt un om bogat, domnule Rawlins. Primarul și șeful poliției mereu iau masa la mine acasă.

— Atunci de ce nu v-ar putea ajuta ei?

Când am întrebat asta și-a ferit privirea.

— Găsește-mi-o, a spus.

— Dacă-mi dați un avans, să zicem două sute de dolari, o să-ncerc. Dar nu promit nimic. Cine știe? Poate e deja în New Orleans.

S-a ridicat zâmbitor. Mi-a strâns mâna cu degetele lui ca de hârtie.

— O să-l rog pe domnul Baxter să vă scrie un cec.

— Îmi pare rău, dar îmi trebuie bani gheață.

Și-a scos portofelul și a început să numere banii.

— Am aici cam o sută șaptezeci și ceva de dolari. Pentru restul vă vor completa ei un cec.

— Mă mulțumesc și cu o sută cincizeci.

A luat toți banii pe care îi avea în portofel și mi i-a dat, murmurând:

— Luați-i pe toți, luați-i pe toți!

Și i-am luat.

La un moment dat, pe parcurs, mi se năzărise că nu am cum să scap cu viață din tărășenia în care eram implicat. Singura scăpare era să fug, dar, cum nu puteam să fug, mă hotărâsem să le iau albilor toți banii pe care erau dispuși să mi-i dea.

Banii rezolvau toate problemele. Banii plăteau chiria și hrăneau pisica. Din cauza banilor Coretta era moartă și DeWitt Albright voia să mă

ucidă. Îmi venise din senin ideea că, dacă fac rost de suficienți bani, poate reușesc să îmi răscumpăr viața.[13]

11 Numele dat membrilor corpului Yeomen Warders, care păzesc Turnul Londrei.

12 Lanț american de magazine, fondat de Richard Warren Sears și Alvah Curtis Roebuck la sfârșitul secolului al XIX-lea.

13 Numele desemnează o serie de produse create de compania Procter & Gamble.

18

Trebuia să îl găsesc pe Frank Green.

Cuțitarul era soluția tuturor problemelor mele. Numai el putea să știe unde e fata. Și știa și cine o omorâse pe Coretta. Eram sigur că știe. Și Richard McGee era mort, dar de moartea lui nu îmi păsa, fiindcă poliția nu avea cum să ajungă la mine în acel caz.

Nu vreau să spun că nu îmi părea rău că omul fusese ucis. Mi se pare oribil ca un om să fie ucis și, într-o lume perfectă, ucigașul ar trebui adus în fața justiției.

Însă nu credeam că justiția îi tratează corect pe negri. Poate ar fi făcut-o dacă un negru ar fi avut destui bani ca să dea mită cui trebuie. Nici cu mita nu e absolut sigur, dar în lumea asta puterea banului e întrecută doar de a lui Dumnezeu.

Numai că eu nu aveam bani. Eram sărac și negru și, foarte probabil, numai bun de trimis la

pușcărie dacă nu reușeam să-l fac pe Frank să mă apere de puterea lui DeWitt Albright și a legii.

Așa că am început căutările.

Întâi m-am dus la sala de biliard a lui Ricardo de pe Slauson. Era o speluncă fără geamuri și cu o singură ușă. Nu avea firmă afară – dacă nu știai locul înseamnă că nici n-aveai ce căuta acolo.

Joppy mă dusese acolo de câteva ori după ce plecam de la bar. Era un loc sinistru, populat cu răufăcători cu ochi gălbui, care beau și fumau zdravăn, pândind prilejul de a face vreo ticăloșie.

Ușor puteai fi ucis acolo, dar nu aveam de ce mă teme câtă vreme eram în compania unui tip dur ca Joppy Shag. Însă când Joppy se îndepărta de masa de biliard ca să meargă la toaletă, aproape că simțeam cum ceilalți de-abia își stăpânesc pornirile violente.

Dar ca să dau de Frank Green trebuia să merg în asemenea locuri, fiindcă ocupația lui Frank era violența. Poate pusese cineva mâna pe banii lui sau se luase de femeia lui – dacă Frank ar fi avut nevoie de un pistolar care să îl ajute, la spelunca lui Ricardo s-ar fi dus. Sau poate că pur și simplu avea nevoie de un om care să îl ajute să deturneze un transport de țigări. Oamenii din localul lui Ricardo numai pentru asta trăiau: pentru violență.

Era o încăpere mare, cu patru mese de biliard. Deasupra fiecăreia era câte o lampă cu abajur verde. De-a lungul pereților erau înșiruite scaune cu spătarul drept. Cei mai mulți clienți acolo stăteau, bând din sticle ascunse în pungi de hârtie maronie și fumând la lumina slabă. Unul singur, un tânăr slăbănog, juca biliard. Era Mickey, fiul Rosettei.

Rosetta se ocupa de local de când lui Ricardo îi fuseseră amputate ambele picioare din cauza diabetului. El era undeva la etaj, într-un pat îngust, bând whisky și uitându-se pe pereți.

Când aflasem de boala lui Ricardo, îi spusesem:

— Îmi pare rău să aud asta, Rose.

Fața Rosettei era îndesată și lată. Ochii ca niște mărgele i se afundau în obrajii dolofani. Își mijise ochii, se uitase la mine și zisese:

— A făcut treabă cât doi. Cred că a venit vremea să se mai odihnească și el.

Atât, nimic altceva.

Stătea în fundul încăperii, la singura masă la care puteai să joci cărți. M-am apropiat de ea și am zis:

— Bună seara, Rosetta. Cum îți merge-n seara asta?

— E și Joppy cu tine? a întrebat, uitându-se în jurul meu.

— Nu. Încă lucrează la bar.

Rosetta s-a uitat la mine de parcă aș fi fost o pisică de pe maidan venită să-i fure brânza.

Încăperea era atât de întunecată și de îmbâcsită de fum, încât nu-mi dădeam seama ce face lumea, în afară de Mickey. Și totuși, simțeam cum prin perdeaua de fum mă urmăresc perechi de ochi. Când m-am întors spre Rosetta, am văzut că și ea mă privea lung.

— A vândut cineva whisky bun în ultima vreme, Rose? am întrebat.

Speram să sporovăiesc puțin cu ea înainte să pun întrebarea pe care voiam s-o pun, dar felul în care mă privea mă neliniștea și, pe deasupra, în încăpere era prea multă liniște ca să putem vorbi.

— Ăsta nu e bar, scumpule. Dacă vrei whisky, ai face bine să te duci la amicul tău, Joppy.

Și-a întors privirea spre ușă, ceea ce presupun că ar fi trebuit să îmi dea de înțeles să plec.

— Nu vreau să beau un pahar, Rose. Vreau să cumpăr o ladă sau două. Mă gândeam că poate știi de unde pot să fac rost.

— Da' de ce nu-l întrebi totuși pe amicu' tău? Știe el pe unde crește whisky.

— Joppy m-a trimis aici, Rose. Zice că tu ești aia care știe.

Încă era bănuitoare, dar se vedea clar că nu îi e frică.

— Ai putea să te duci la Frank Green dacă vei să cumperi cu lada.

— Da? Și unde pot să dau de el?

— Nu l-am mai văzut de câteva zile. Ori stă pe la careva, ori își face meseria pe undeva.

Atât a avut de spus Rosetta despre asta. Și-a aprins o țigară și nu mi-a mai dat nicio atenție. I-am mulțumit și am pornit spre Mickey.

— Jucăm un biliard? a întrebat Mickey.

Nu prea conta ce jucam. Am pariat pe cinci dolari și i-am pierdut, apoi am mai pierdut cinci. Mi-a luat cam o jumătate de oră. Când am socotit că plătisem suficient pentru informații, l-am salutat pe panglicarul ″ăla și am ieșit afară, la lumina zilei.

În vreme ce mă îndepărtam de sala de biliard, m-a cuprins o mare bucurie. Nu știu cum să descriu exact ce simțeam. Era ca și cum, pentru prima oară în viață, făceam ceva pe cont propriu. Nu îmi spunea nimeni ce să fac. Acționam de capul meu. Nu-l găsisem pe Frank, dar o făcusem pe Rosetta să-i pomenească numele. Dacă ea ar fi știut unde e, aș fi dat de el chiar în ziua aia.

Pe Isabella Street era o casă mare, chiar în fundătură. Acolo era localul lui Vernie. Mulți slujbași treceau din când în când pe acolo, pe la câte una dintre fetele lui Vernie. Era un loc foarte prietenos, cu trei dormitoare la etajul întâi și trei la al doilea, iar la parter erau o bucătărie și o sufragerie în care erau primiți vizitatorii.

Vernie era o femeie cu pielea foarte deschisă la culoare și cu păr ca aurul alb. Avea cam o sută patruzeci de kilograme. Stătea în bucătărie și gătea întruna, de dimineață până seara. Darcel, fiica ei, care cântărea cât ea, primea clienții în salon și le lua câțiva dolari pentru mâncare și băutură.

Unii, de pildă Odell, se mulțumeau să lenevească acolo, să bea ceva și să asculte muzică la fonograf. Din când în când, Vernie venea din

bucătărie să salute vechi prieteni și să se prezinte nou-veniților.

Dar dacă mergeai acolo să cauți companie, la etaj găseai fete care, dacă nu erau ocupate cu vreun client, ședeau pe scaun în fața ușii. La etaj, în hol stătea proțăpit Huey Barnes. Era o namilă de om, lat în șolduri și osos, cu o privire nevinovată, ca de copil. Și totuși, în ciuda aparențelor, era iute și dur, și prezența lui făcea ca totul să decurgă în liniște în localul lui Vernie.

Când am ajuns acolo, tocmai trecuse de amiază.

— Easy Rawlins! a sărit Darcel, întinzându-mi o mână grăsuță. Credeam că ai murit, ne-ai lăsat aici și te-ai dus în rai!

— Nici vorbă, Darcie. Știi bine că mă păstrez pentru tine.

— Atunci hai să vedem, scumpule! Hai!

M-a luat de mână și m-a condus în sufragerie. Câțiva bărbați ședeau pe scaune, beau și ascultau jazz. Pe măsuța de cafea se afla un bol uriaș plin cu orez Cajun, în jurul căruia erau niște farfurii albe de porțelan.

— Easy Rawlins! a strigat o voce dinspre ușa bucătăriei. Cum o mai duci, scumpule?

Era Vernie, care a venit în grabă spre mine.

— Bine, Vernie, bine.

Uriașa femeie m-a îmbrățișat, făcându-mă să mă simt de parcă aș fi fost înfășurat într-o saltea de puf.

— Vai! a oftat ea, aproape ridicându-mă de pe podea. A trecut prea multă vreme de când nu te-am văzut, scumpule. Prea multă!

— Așa e, așa e, am spus.

Am strâns-o și eu în brațe, apoi m-am așezat pe o canapea.

Vernie mi-a zâmbit.

— Să nu te miști de-aici, Easy. Înainte să urci vreau să-mi zici cum îți merge.

Apoi a dispărut înapoi în bucătărie.

— Salut, Ronald! Ce mai faci? l-am întrebat pe bărbatul de lângă mine.

— Nu cine știe ce, a răspuns Ronald White.

Ronald era instalator la primărie. Oriunde mergea, se îmbrăca întotdeauna cu salopeta de la muncă. Zicea că hainele pe care le porți la muncă sunt singurele haine adevărate pe care le ai.

— I-ai lăsat pe băieți acasă și-ai venit aici, să iei o pauză?

Îmi plăcea să glumesc cu Ronald pe seama familiei lui. Nevastă-sa îi făcea câte un copil la fiecare douăsprezece sau paisprezece luni. Era o femeie foarte credincioasă și nu credea în măsuri contraceptive. La vârsta de treizeci și nouă de ani, Ronald avea deja nouă băieți și încă unul pe drum.

— Tare le mai place să întoarcă toată casa cu fundu-n sus, Easy. Jur! a zis Ronald dând din cap. Dacă s-ar putea ține și n-ar cădea, ar umbla și pe tavan. Să știi că, din cauza lor, a ajuns să-mi fie frică să mă mai duc acasă.

— Haide, frate! Nu poate să fie chiar atât de rău.

Fruntea i s-a încrețit ca o prună uscată.

— Nu te mint, Easy. Când intru pe ușă, năvălesc peste mine ca o armată. Întâi sar pe mine ăia mai mari. Pe urmă ăia care abia pot să umble. Și vin și ăia mici, de-a bușilea, și apare și Mary, așa de slăbită de parcă trage să moară, și ține doi bebeluși în brațe. Easy, nu te mint, dau cincizeci de dolari pe mâncare și după aia mă uit cum o dau gata copiii ăia. Când nu urlă, mănâncă, a zis Ronald cu lacrimi în ochi și cu durere în glas. Jur că nu mai rezist, frate! Jur!

— Darcel! am strigat. Adu-i degrabă ceva de băut lui Ronald! Știi doar că-i prinde bine să bea ceva.

Darcel a adus o sticlă de I.W. Harper și a umplut trei pahare, câte unul pentru fiecare. I-am dat trei dolari pentru toată sticla.

— Da, a spus Curtis Cross, care stătea la masă, cu o farfurie de orez în față. Copiii-s cele mai periculoase creaturi de pe lumea asta. Mai periculoase decât ei îs doar fetele tinere, între cincisprezece și patruzeci și doi de ani.

Auzind asta, până și Ronald a zâmbit.

— Nu știu ce să zic, a zis el. O iubesc pe Mary, da' cred că în curând o să trebuiască s-o șterg. Dacă nu, copiii ăia o să mă omoare cu zile.

— Mai bea un pahar, frate! Darcie, să nu-i lași paharul gol, bine? Ca să mai uite și el de griji.

— Ai plătit deja sticla, Easy. Poți s-o golești cum poftești.

Ca orice femeie de culoare, Darcel nu se bucura prea tare auzind că un bărbat vrea să își părăsească femeia și copiii.

— Costă doar trei dolari și tot îți rămâne profit?

M-am prefăcut surprins.

— Cumpărăm în cantități mari, Easy.

Mi-a zâmbit.

— Aș putea să cumpăr și eu? am întrebat, de parcă atunci auzeam pentru prima dată că poți cumpăra alcool furat.

— Habar n-am, scumpule. Știi bine că eu și mama îl lăsăm pe Huey să se ocupe de asta.

Am priceput că nu mai e cazul să insist. Huey nu era omul căruia să-i pui întrebări despre Frank Green. Huey era ca Junior Fornay: rău și dușmănos. Nu era omul căruia să-i spun cu ce treburi mă ocup.

Pe la nouă, l-am dus pe Ronald acasă cu mașina. Îmi plângea pe umăr când l-am lăsat la ușă.

— Nu mă face să intru acolo, Easy! Ia-mă cu tine, frate!

Încercam să îmi stăpânesc râsul. Mary era deja la ușă, o vedeam din mașină. Era slabă, avea doar burta umflată. Ținea doi bebeluși în brațe. Toți copiii lor se adunaseră în jurul ei, în prag,

îmbulzindu-se ca să ajungă mai în față și să se uite cum se întoarce acasă tatăl lor.

— Haide, Ron! Ai făcut toți copiii ăștia, acum trebuie să dormi cum ți-ai așternut!

Îmi aduc aminte că mi-am zis că, dacă scap viu și nevătămat din tărășenia în care m-am băgat, o să o ″duc binișor. Însă Ronald nu mai avea nicio șansă să fie fericit, asta dacă nu cumva se hotăra să le sfâșie inima soției și copiilor.

A doua zi m-am dus pe la barurile cărora le vindea Frank Green băutură furată și pe străzile lăturalnice pe unde se ducea să joace zaruri. Însă nu i-am pomenit numele. Frank se mișca iute, ca toți gangsterii, și dacă afla că lumea vorbește despre el, devenea agitat. Și dacă era agitat, putea să mă ucidă înainte să apuc să-i spun despre ce e vorba.

Zilele alea două, mai mult decât oricare altele din viața mea, m-au făcut să devin detectiv.

Mă cuprindea o bucurie secretă când intram într-un bar și comandam o bere pe care o plăteam din banii pe care îi primisem de la altcineva. Îl întrebam pe barman cum îl cheamă și discutam cu el vrute și nevrute, însă, dincolo de toată vorbăria aceea amicală, îmi făceam treaba, încercând să îl trag de limbă. Nimeni nu știa ce urmăream, și asta, într-un fel, mă făcea invizibil. Oamenii credeau că mă văd, însă, de fapt, vedeau doar un chip iluzoriu, înșelător.

Nu am apucat să mă plictisesc și nici nu m-a cuprins frustrarea. Nici măcar de DeWitt Albright nu mi-a fost frică în acele zile. În mod prostesc, mă simțeam la adăpost chiar și de violența lui dementă.

19

Pe Zeppo îl găseai întotdeauna la intersecția dintre 49th și McKinley. Era pe jumătate negru, pe jumătate italian și suferea de paralizie. Stătea acolo și se zgâia la lume cum se uită predicatorii ăia slăbănogi și agitați când aud cuvântul Domnului. Tremura, iar chipul i se schimonosea în toate felurile. Uneori se apleca în față, până la pământ și își lipea ambele palme de sol, de parcă strada ar fi încercat să îl înghită, iar el ar fi împins-o înapoi.

Ernest, frizerul, îl lăsa pe Zeppo să cerșească în fața frizeriei pentru că știa că, dacă îl văd în fața vitrinei, puștii din cartier nu o să se ia de el.

— Salut, Zep, ce mai faci? l-am întrebat.

— B-b-bine, Easy.

Uneori își găsea cuvintele fără probleme, dar alteori nu reușea nici măcar să termine o propoziție.

— Ce zi frumoasă, nu-i așa?

— D-d-da, e o z-z-zi b-b-bună, s-a bâlbâit el, ținându-și mâinile în dreptul feței, ca pe niște gheare.

— În regulă, am zis, apoi am intrat în frizerie.

— Salut, Easy! a spus Ernest.

Și-a împăturit ziarul și s-a ridicat de pe scaunul de frizer. M-am așezat în locul lui. M-a acoperit cu pânza albă și apretată și mi-a înnodat-o în jurul gâtului.

— Nu veneai pe aici joia, Ease?

— Omu' nu poate să facă mereu la fel, Ernest. Ne schimbăm și noi odată cu vremurile.

— Vai, Doamne, dă-mi un șapte! a strigat cineva din fundul încăperii înguste.

În fundul frizeriei lui Ernest lumea juca tot timpul zaruri. În spatele celui de-al treilea scaun de frizer, cinci inși stăteau în genunchi, unul lângă altul.

— Și zici că te-ai uitat azi-dimineață în oglindă și ți-ai zis că trebuie să te tunzi? m-a întrebat Ernest.

— Am o claie de păr... Zici că sunt urs!

Ernest a izbucnit în râs și a tăiat de câteva ori aerul cu foarfeca.

Ernest asculta întruna operă italiană la radio. Dacă îl întrebai de ce, îți zicea că îi place lui Zeppo. Însă Zeppo nu putea auzi radioul din stradă, iar Ernest îl lăsa înăuntru doar o dată pe lună, să-l tundă gratis.

Tatăl lui Ernest fusese bețiv. Îi bătea pe sărmanul Ernest și pe mama lui până îi umplea de sânge. Așa că Ernest nu era foarte răbdător cu bețivii. Iar Zeppo era bețiv. Presupun că nu tremura chiar așa de tare când putea trage o dușcă de whisky ieftin. Cerșea până strângea destui bani ca să își cumpere o conservă cu fasole și o sticlă de whisky. Pe urmă se îmbăta.

Ernest nu îl lăsa să intre în frizerie fiindcă Zeppo era întotdeauna fie beat, fie pe cale de a se îmbăta.

O dată l-am întrebat de ce îl lasă pe Zeppo să-și facă veacul în fața frizeriei dacă urăște atât de mult bețivii. „Cândva, s-ar putea ca Domnul să mă întrebe de ce nu am avut grijă de aproapele meu”, zisese el.

Noi doi stăteam la taclale, cei cinci inși dădeau cu zarul și Zeppo tremura în fața vitrinei. La radio se auzea *Don Giovanni*. Voiam să aflu unde pot să dau de Frank Green, însă subiectul trebuia să apară în conversație în mod natural. De obicei, frizerii știu tot ce se întâmplă mai de seamă într-o comunitate. De aceea venisem să mă tund.

Ernest tocmai îmi întindea spuma fierbinte cu pămătuful pe după urechi, când a intrat Jackson Blue.

— Ernest, Ease, care-i treaba?

— Salutare, Jackson! am spus.

— Vezi că e Lenny aici, Blue, l-a avertizat Ernest.

M-am uitat la Lenny. Era un individ mătăhălos. Stătea în genunchi, îmbrăcat într-o salopetă de grădinar. Pe cap purta o șapcă de zugrav. Tot plimba prin gură un muc de trabuc și se uita la Jackson Blue cu ochii mijiți.

— Zi-i afurisitului ăluia de slăbănog s-o șteargă de aici, Ernie. Îl omor pe nenorocit, Nu glumesc! A spus Lenny.

— N-are treabă cu tine, Lenny. Ori te întorci la jocul tău, ori ieși din frizeria mea.

Ce îmi place la frizeri e că au o groază de brice ascuțite, pe care sunt gata să le folosească pentru a păstra ordinea în frizeriile lor.

— Ce-i cu Lenny? am întrebat.

— E un idiot, atâta tot, a spus Ernest. Atâta tot. Și Jackson e tot idiot.

— Ce s-a întâmplat?

Jackson era un ins mărunțel și tuciuriu. Pielea îi era atât de neagră, încât la soare avea sclipiri albăstrui. S-a făcut mic de tot la ușă, uitându-se la noi cu ochii lui mari.

— Iubita lui Lenny – Elba, doar o știi – l-a părăsit din nou, a spus Ernest.

— Da?

Mă întrebam cum să fac să aduc vorba despre Frank Green.

— Și s-a apucat să se dea la Jackson, ca să-l întărâte pe Lenny.

Jackson stătea cu privirea ațintită în podea. Purta un costum albastru, cu dungi, care stătea pe el ca pe gard, și o pălărie maro, de fetru, cu borurile înguste.

— Serios?

— Da, Easy. Și știi bine că Jackson și-ar vârî mădularu' și într-o mașină de tocat carne dacă mașina de tocat carne i-ar face cu ochiu'.

— Nu m-am dat la ea. Numa' i-a zis ea că m-am dat.

Jackson se bosumflase.

— Vrei să zici că fratele meu vitreg e un mincinos?

Lenny se apropiase de noi. Eram ca într-un film de comedie: Jackson, speriat, se ghemuise ca un câine încolțit, iar Lenny, cu burduhanul revărsându-i-se peste curea, era ca un dulău fioros care se pregătea să-l atace.

— Înapoi! a strigat Ernest, băgându-se între ei. Aici intră cine vrea, atâta vreme cât nu sare la bătaie.

— Slăbănogu' ăsta bețiv trebuie să-mi dea socoteală, Ernie.

— Dar nu aici. Dacă vrei să pui mâna pe Jackson, trebuie să treci mai întâi de mine, și știi bine că nu merită să înduri atâta durere pentru amărâtul ăsta.

Atunci mi-am adus aminte ce făcea uneori Jackson ca să facă rost de bani.

Lenny a întins mâna să-l înhațe, dar el s-a ascuns după Ernest, iar Ernest a rămas pe loc, neclintit, și a zis:

— Întoarce-te la jocul tău cât încă mai ai sânge-n vene, frate!

Apoi a scos un brici din buzunarul halatului său albastru.

— N-ai niciun motiv să mă amenințI, Ernie. N-am băgat pe nimeni în belele.

Se tot dădea când la stânga, când la dreapta, încercând să-l vadă pe Jackson, care stătea pitit în spatele frizerului.

Cum stăteam chiar între ei, am început să mă neliniștesc, așa că mi-am dat jos bucata de pânză din jurul gâtului și mi-am șters cu ea spuma de ras.

— Ai văzut, Lenny? Îmi deranjezi clientul, frate, a zis Ernest, îndreptându-și spre pântecele lui Lenny degetul gros cât un șurub din acelea cu care se fixează șinele de cale ferată. Ori te-ntorci la jocul tău, ori te tai. Nu glumesc.

Cine îl cunoștea pe Ernest știa că acela era ultimul avertisment. Trebuia să fii dur ca să fii frizer, fiindcă frizeria ta era locul în care își desfășurau afacerile tot soiul de indivizi. La frizerie se întâlneau pariori, agenți de pariuri și tot felul de alți întreprinzători. Frizeria era ca un fel de club social. Iar în orice club de felul acesta trebuia păstrată ordinea pentru ca el să funcționeze fără probleme.

Lenny și-a lăsat bărbia în piept și a tras câțiva pumni în aer, apoi a făcut încet câțiva pași înapoi.

M-am ridicat de pe scaun și am pus câteva monede pe tejghea.

— Uite banii, Ernie.

Ernest m-a salutat, dar nu voia să-și ia ochii de la Lenny, așa că nu mi-a aruncat nicio privire.

— Ce-ar fi să plecăm? i-am zis lui Jackson, care tremura de frică.

Când Jackson era agitat, își atingea mădularul. Și acum stătea cu mâna pe el.

— Plecăm, Easy. Cred că Ernie are lucrurile sub control.

Am dat imediat colțul, am mers o vreme și la jumătatea străzii am cotit din nou. Dacă Lenny pornea pe urmele noastre, nu avea să-i fie ușor să ne găsească.

Nu a dat de noi, însă, pe când coboram pe Merryweather Lane, cineva a strigat:

— Blue!

Era Zeppo. Se apropia de noi șchiopătând, ca un om care se sprijină în cârje invizibile. La fiecare pas pe care îl făcea, părea că o să cadă lat, dar apoi mai făcea un pas, redresându-se în ultimul moment.

— Salutare, Zep! a spus Jackson.

Privea peste umărul lui Zeppo, să vadă dacă nu cumva se apropie Lenny.

— J-j-jackson, a spus Zeppo.

— Ce vrei, Zeppo?

Voiam și eu ceva de la Jackson și nu aveam nevoie de spectatori.

Zeppo și-a lungit gâtul mai mult decât mi-aș fi putut imagina că e posibil, apoi și-a proptit încheieturile mâinilor în umeri. Arăta ca o pasăre în agonie. Avea un zâmbet ca de mort.

— L-l-lenny e f-f-furios r-r-rău, a zis Zeppo, după care a început să tușească, ceea ce, în cazul lui, însemna că râde. Ai ce-ce-ceva de v-v-vânzare, Blue?

Îmi venea să-l îmbrățișez pe nenorocit.

— Nu, frate, a zis Jackson. Frank a trecut la afaceri în stil mare. Acuma vinde numa' la magazine și numa' cu lada. Zice că nu vrea bani mărunți.

— Nu mai vinzi băutură pentru Frank? l-am întrebat.

— Nu. S-a făcut prea important pentru o cioară ca mine.

— Fir-ar să fie! Tocmai căutam niște whisky. Vreau să dau o petrecere și-mi trebuie niște băutură.

— Poate reușesc să aranjez ceva, Ease.

Lui Jackson începuseră să-i sclipească ochii. Din când în când mai întorcea capul, să vadă dacă nu cumva sosește Lenny.

— Cum ar fi?

— Dacă iei destul de multă băutură, poate că face Frank târgul cu noi.

— Cam câtă?

— Câtă-ți trebuie?

— O ladă sau două de Jim Beam.

Jackson și-a scărpinat bărbia.

— Frank îmi vinde cu lada. Poate cumpăr trei și una o vând cu sticla.

— Când te vezi cu el?

Probabil păream prea nerăbdător, fiindcă în ochii lui Jackson s-a aprins o luminiță, ca și cum ar fi simțit un pericol. După câteva clipe de tăcere, a întrebat:

— Care-i treaba, Easy?

— Ce vrei să zici?

— Vreau să știu de ce-l cauți pe Frank, a zis el.

— Frate, nu știu ce vrei să zici. Treaba e că vin niște oameni pe la mine sâmbătă și n-am nimic de băut în casă. Am ceva bani puși de-o parte, da' m-au dat afară lunea trecută și nu i-aș da pe toți pe whisky.

În tot acest timp, Zeppo tremura lângă noi. Aștepta să vadă dacă discuția noastră o să facă să apară vreo sticlă cu băutură.

— Ei bine, dacă îți trebuie urgent, a spus Jackson, încă bănuitor, ce-ai zice să-ți aranjez târgul cu altcineva?

— Nu-mi pasă. Vreau doar să fac rost de niște whisky ieftin și, din câte știam, tu cu asta te ocupi.

— Asta așa e, Easy. Știi că de obicei cumpăr de la Frank, da' poate mă duc la cineva care cumpără de la el. Te-ar costa un pic mai mult, da' tot ai face economie.

— Cum zici tu, Jackson. Numa' să mă duci la izvor.

— Ș-ș-și pe mine, a zis Zeppo.

20

Ne-am suit în mașina mea și am luat-o pe Central Street până am ajuns la Seventy-sixth Place. Nu îmi plăcea să mă aflu atât de aproape de secția de poliție, dar trebuia neapărat să dau de Frank Green.

Jackson ne-a dus pe mine și pe Zeppo la magazinul de băuturi al lui Abe. Mă bucuram că venise și Zeppo cu noi, pentru că atrăgea toate privirile celor care nu îl cunoșteau. Speram ca astfel nimeni să nu bage de seamă că mă interesez de Frank Green.

Pe drum spre magazinul de băuturi, Jackson mi-a spus povestea proprietarilor.

Abe și Johnny erau cumnați. Veniseră din Polonia, din orașul numit Auschwitz. Erau evrei care scăpaseră cu viață din lagărele de concentrare naziste. În Polonia fuseseră frizeri și tot frizeri fuseseră și la Auschwitz.

În lagăr, Abe făcuse parte din mișcarea clandestină de rezistență și îl salvase pe Johnny de la gazare când Johnny era atât de bolnav, încât gardianul nazist voia să îl trimită la moarte. Abe săpase o gaură în perete, lângă patul său, și îl vârâse acolo, zicându-i gardianului că Johnny a murit și că patrula de seară i-a luat cadavrul să-l ducă la crematoriu. Apoi adunase mâncare de la prietenii lui din rezistență și își hrănise cumnatul suferind printr-o gaură din perete. Făcuse asta vreme de trei luni, până când veniseră rușii și îi eliberaseră.

Soția lui Abe și sora lui, care îi fusese soție lui Johnny, muriseră. Părinții lor, verișorii lor și toți cei pe care îi cunoșteau și cu care erau rude muriseră în lagărele naziste. Abe îl pusese pe Johnny pe o targă și îl târâse după el până la o unitate militară americană, unde făcuseră cerere de emigrare.

Jackson voia să-mi spună și alte povești pe care le auzise el despre lagăre, dar nu voiam să le aud. Mi-i aminteam bine pe evrei. Doar niște schelete care sângerau din anus și cerșeau mâncare. Îmi aminteam cum dădeau din mâini încercând să își păstreze demnitatea, după care cădeau morți sub ochii mei.

Sergentul Vincent LeRoy dăduse peste un băiat de doisprezece ani care era complet chel și cântărea doar douăzeci de kilograme. Băiatul se repezise la Vincent și îl apucase de picior, exact așa cum se agățase băiatul mexican de Matthew Teran. Vincent era un tip dur, artilerist, dar până și el s-a înmuiat când l-a văzut pe băiețel. L-a botezat Șobolan de Copac, pentru că băiatul se cățăra pe el și nu mai voia să-i dea drumul.

În prima zi, în vreme ce evacua supraviețuitorii din lagăr, Vincent l-a cărat pe umeri. În seara aceea l-a trimis cu asistentele medicale la centrul de evacuare, dar băiatul a fugit de acolo și s-a întors în bivuacul nostru.

După aceea, Vincent s-a hotărât să îl țină alături de el. Nu așa cum îl căra Matthew Teran după el pe băiatul acela mexican, ci așa cum face orice bărbat care ține la copii din toată inima.

A doua zi, Copăcel, cum îi ziceam eu, a stat călare pe umerii lui Vincent de dimineață până seara. A mâncat un baton de ciocolată uriaș pe care îl avea Vincent în raniță și alte dulciuri pe care le primise de la ceilalți soldați.

În noaptea aceea ne-au trezit gemetele lui. Stomacul i se umflase și mai tare. Nici măcar nu auzea vorbele noastre de alinare.

Doctorul nostru ne-a spus că de la mâncarea sățioasă pe care i-o dăduserăm i s-a tras moartea.

După ce a murit Șobolan de Copac, Vincent a plâns trei zile la rând. Se învinovățea și presupun că întrucâtva chiar era de vină. Dar nu o să uit niciodată cât m-a uimit faptul că nemții îi făcuseră atâta rău acelui băiat, încât nu mai putuse să mănânce nici măcar ceva bun. Ăsta era motivul pentru care, pe vremea aia, mulți evrei îi înțelegeau pe afro-americani. Evreii erau, de mai bine de o mie de ani, negrii Europei.

Abe și Johnny veniseră în America și, în mai puțin de doi ani, aveau deja un magazin de băuturi. Munceau din greu pentru ce aveau, dar un lucru nu era în regulă: Johnny era sărit de pe fix.

— Nu știu dacă a ajuns așa cât a stat în gaura aia din perete sau așa e el de când se știe, mi-a spus Jackson. A zis că a înnebunit într-o noapte, când el și Abe au fost nevoiți să își tundă nevestele înainte să fie trimise la camera de gazare. Poți să-ți închipui așa ceva? Să-ți tunzi nevasta și după aia să o trimiți la moarte... Oricum, poate în noaptea aia a înnebunit și de atunci e sărit de pe fix.

— Cum adică sărit de pe fix?

— Uite așa, pur și simplu. Într-o seară merg eu acolo cu o fată de liceu, Donna Frank. Îmi pusesem în cap s-o dau gata cu niște băutură. Abe nu era, plecase. Și Johnny se poartă ca și cum nici

n-aș fi acolo și se apucă să-i spună cât de drăguță e și că i-ar plăcea să îi dea ceva.

— Da?

— Îi dă cinci dolari și pe mine mă lasă ca prostu' să stau la casă, în vreme ce el i-o trage chiar acolo, după tejghea!

— Minți!

— Ba nu, Easy. Băiatului ăluia îi lipsește o doagă. Ba nu, chiar mai multe.

— Și atunci ați început să faceți afaceri?

— Nu, ce naiba! Mi-era frică de el. Da' i-am spus lu' Frank ce s-a întâmplat și el a făcut legătura. Vezi tu, Frank mai trecuse o dată pe la Abe, numai că Abe nici nu voise să audă de alcool furat. Da' lui Johnny îi place, numa' alcool furat vinde după ce se duce Abe acasă.

— Frank îi aduce mereu băutură? am întrebat.

— Da.

— Exact ca ăia care livrează marfă, am râs eu. Vine în fiecare miercuri după-amiază cu mașina și descarcă băutura.

— De obicei vine joia, a spus Jackson, dar imediat după aceea s-a încruntat.

Era un magazin mic. În mijlocul încăperii aveau un raft cu prăjituri, chipsuri și șorici. Mai aveau o tejghea lungă, unde vindeau dulciuri, iar în spatele ei erau rafturile cu băutură și casa de marcat. Pe peretele din spate era o vitrină frigorifică, în care țineau sucuri și sifon.

Johnny era un tip înalt, cu părul de culoarea nisipului și ochi căprui, sticloși. Pe față avea întipărită o expresie stranie, de nu știai niciodată dacă zâmbește sau se miră de ceva. Arăta ca un adolescent care o apucase deja pe căi greșite.

— Salutare, Johnny! a spus Jackson. Ăsta-i amicul meu, Easy, iar ăl de colo-i Zeppo.

Zeppo a intrat după noi, mergând chinuit. Când Johnny a dat cu ochii de el, zâmbetul lui a devenit ceva mai aspru. Unora le e frică de paralitici, poate fiindcă se tem că sunt contagioși.

— Bună ziua, domnilor! ne-a spus el.

— Ar trebui să-ncepi să-mi dai și mie un procent, Johnny, la câți clienți îți aduc. Easy vrea să dea o petrecere, iar Zeppo tre' să-și bea lăpticul în fiecare zi.

Johnny a izbucnit în râs, fără să-l scape din ochi pe Zeppo, apoi a întrebat:

— Ce-ți trebuie, Easy?

— Îmi trebuie o ladă de Jim Beam și Jackson mi-a zis că poți să-mi faci rost la un preț mai bun decât cel obișnuit.

— Pot să-ți fac o reducere dacă iei cu lada.

Vorbea cu un accent foarte pronunțat, dar ne înțelegea bine limba.

— Ce reducere îmi faci dacă iau două lăzi?

— Îți dau sticla cu trei dolari. În altă parte o iei cu patru.

— Prețul e bun, dar îmi cam depășește bugetul. Am fost dat afară săptămâna trecută.

— Păcat! a zis Johnny, întorcându-se spre mine. E ziua ta și ăia te dau afară.

— A, nu, e doar o petrecere. Îți dau doi dolari și șaptezeci și cinci de cenți.

Mi-a întins mâna, frecându-și vârfurile degetelor unele de altele.

— La prețul ăsta, e ca și cum ți-aș da băutura de pomană, prietene. Dar știi ce? Două lăzi la trei dolari sticla fac cincizeci și patru de dolari. Ți le dau cu cincizeci.

Ar fi trebuit să mă mai târguiesc, dar de-abia așteptam să plec de acolo. Puteam să îi zic lui Albright că Frank o să fie acolo vineri și că joi închei un târg cu el.

— S-a făcut! am zis. Pot să iau băutura mâine?

— De ce nu să nu rezolvăm de acum? a întrebat el bănuitor.

— N-am cincizeci de dolari la mine, frate. Fac rost de ei până mâine.

— De-abia vineri pot. Vineri îmi mai vine un transport.

— De ce nu mâine? am întrebat eu, ca să-l amețesc de cap.

— Nu-mi pot vinde tot whisky-ul unui singur om, Easy. Mâine primesc două lăzi, dar ce fac dacă vine un client și cere Jim Beam? Dacă n-am, se duce la alt magazin și îmi strică afacerea.

Am bătut înțelegerea în cuie cu un avans de zece dolari. I-am cumpărat lui Zeppo jumătate de halbă de Harpers, iar lui Jackson i-am dat cinci dolari.

— Care-i treaba, Easy? m-a întrebat Jackson după ce a plecat Zeppo.

— Nimic. Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că nu dai nicio petrecere. Și nici nu te tunzi miercurea. Pui tu ceva la cale.

— Vorbești aiurea, frate. Petrecerea o să fie sâmbătă noaptea și poți să vii și tu.

— Mda, a spus el, privindu-mă cu neîncredere. Ce-are asta de-a face cu Frank?

Am înghețat, dar am încercat să îmi ascund reacția.

— Frank Green n-are nicio legătură cu asta. Vreau niște băutură, atâta tot.

— Sună bine. Știi că mă înființez și eu oriunde e rost de petrecere.

— Atunci te aștept, am zis.

Speram doar să mai fiu în viață.

Nu trebuia decât să supraviețuiesc încă douăzeci și patru de ore, până când începea Frank să își facă livrările.

21

Când m-am întors de la magazinul de băuturi, am trecut pe la barul lui Joppy.

Văzându-l cum lustruiește tăblia de marmură, m-am simțit ca acasă. Îl respectasem întotdeauna pe Joppy ca prieten, dar îl și ținusem la distanță, pentru că trebuia să fii în permanență cu băgare de seamă când erai în preajma unui boxer.

Când am ajuns lângă bar, mi-am băgat mâinile în buzunarele hainei mele de bumbac. Aveam atâtea de zis că, pe moment, nu am reușit să scot nicio vorbă.

— La ce te uiți, Easy?

— Nu știu, Jop.

Joppy a izbucnit în râs, mângâindu-și chelia cu palma.

— Cum așa?

— M-a sunat fata aseară.

— Care fată?

— Aia pe care o caută amicul tău.

— Aha, a spus Joppy, apoi a lăsat jos cârpa și și-a pus mâinile pe bar. S-ar zice că ai avut noroc.

— Așa s-ar zice.

Barul era gol. Eu și Joppy ne priveam în ochi, studiindu-ne unul pe celălalt.

— Și totuși, nu cred că a fost noroc.

— Serios?

— Nu, Joppy, tu ai fost la mijloc, nu norocul.

Mușchii brațelor i s-au încordat când și-a încleștat pumnii.

— Adică?

— E singurul răspuns posibil, Joppy. Doar tu și Coretta știați că o caut. Știa și DeWitt Albright, da' el ar fi încercat să pună mâna pe fată dacă ar fi știut unde e. Iar Coretta încă încerca să scoată bani de la mine, așa că n-ar fi vrut să aflu că vorbise cu Daphne. Tu ai fost la mijloc, frate.

— Putea să te găsească în cartea de telefon.

— Nu-s în cartea de telefon, Joppy.

Nu știam sigur dacă am dreptate sau nu. Daphne ar fi putut să afle și altfel numărul meu, dar era puțin probabil.

— De ce, frate? l-am întrebat.

Lui Joppy nu îi puteai citi niciodată gândurile pe chipul împietrit. Însă cred că nici el nu îmi putea citi pe chip că țineam în mâini, în buzunare, două bucăți de țeavă de plumb.

După un minut care părea că nu se mai sfârșește, mi-a zâmbit prietenos și a spus:

— Nu te încinge, frate. Nu e așa grav cum pare.

— Cum adică nu e așa grav cum pare? am strigat eu. Coretta e moartă, Albright, amicul tău, îmi suflă-n ceafă, polițaii deja m-au arestat o dată...

— N-am vrut să se-ntâmple toate astea, Easy, crede-mă!

— Acum Albright m-a pus să îl caut pe Frank Green, am răbufnit eu.

— Pe Frank Green?

Și-a mijit ochii atât de tare, încât păreau aproape închiși.

— Da, pe Frank Green.

— Bine, Easy, uite cum stă treaba. Albright a trecut pe aici. O căuta pe fata aia. Mi-a arătat poza și m-am prins pe loc cine e...

— De ce?

— Uneori, când livra băutură, Frank o aducea cu el. Am crezut că e iubita lui.

— Da' nu i-ai zis nimic lui Albright?

— Nu. Frank îmi face rost de băutură. N-am de gând să mă pun rău cu el. Am așteptat până a mai adus-o pe aici și i-am zis ei, pe furiș, că am niște informații pe care sunt sigur că ar vrea să le afle. M-a sunat și i-am dat informațiile.

— De ce? De ce voiai s-o ajuți?

Joppy mi-a zâmbit timid, dacă se poate zice că un om ca el poate zâmbi timid.

— E o fată drăguță, Easy. Foarte drăguță. Nu m-ar deranja dacă mi-ar fi iubită.

— De ce nu i-ai zis lui Frank?

— Ca să vină după aia pe aici și să scoată cuțitul? Ce naiba? Frank e sărit de pe fix.

Joppy s-a mai destins puțin când a văzut că stau să îl ascult. A luat iar cârpa în mână.

— Da, Easy, credeam că pot să te ajut să câștigi niște bani și să-l pun pe Albright pe o pistă greșită. Totul ar fi mers bine dacă m-ai fi ascultat și n-ai mai fi căutat-o.

— De ce i-ai zis să mă sune?

Joppy a strâns atât de tare din dinți, încât i se vedeau oasele maxilarului.

— M-a sunat și m-a rugat s-o ajut să ajungă undeva, zicea că la un prieten de-al ei. Da' nu voiam să mă amestec. Știi bine că pot să ajut lumea, numa' să nu trebuiască să ies de după tejghea. N-aveam de gând să mă duc nicăieri.

— Dar de ce eu?

— I-am zis să te sune. Voia să știe ce vrea DeWitt, iar tu lucrai pentru el, a zis Joppy strângând din umeri. I-am dat numărul tău. Nu credeam că fac ceva rău.

— Deci m-ai dus de nas și după aia m-ai dat pe mâna ei.

— Nimeni nu te-a obligat să-i iei banii tipului ăluia. Nimeni nu te-a obligat să te-ntâlnești cu fata aia.

Avea dreptate. El mă convinsese să o fac, dar și mie îmi ardea buza să pun mâna pe bani.

— Amicul ei era mort.

— Era alb?

— Da. Și Coretta James e moartă, iar cel care a omorât-o i-a făcut felul și lui Howard Green.

— Așa am auzit și eu, a zis Joppy, apoi a aruncat cârpa sub tejghea și a scos un pahar să-mi toarne niște whisky. N-am vrut să iasă așa, Easy. Încercam doar să vă ajut pe tine și pe fată.

— Fata aia e diavolul, frate, am spus eu. E răul întruchipat.

— Poate ar trebui să lași totul baltă și să te duci undeva în est sau în sud.

— Așa mi-a zis și Odell. Da' n-am de gând să fug, frate.

Știam ce am de făcut. Trebuia să dau de Frank și să-i spun de banii pe care mi-i oferise Carter. Frank avea stofă de om de afaceri. Și, dacă DeWitt Albright voia să îi bage strâmbe, aveam de gând să stau pe tușă și să-i las să își rezolve problemele între ei.

Joppy mi-a mai turnat un pahar. Era un fel de ofrandă, ca să facem pace. Chiar nu încercase să îmi facă rău. Însă mă deranja foarte tare că mințise.

— De ce nu mi-ai zis de fată? l-am întrebat.

— Nu știu, Easy. Ea mi-a cerut să nu zic nimic nimănui și... a zis el, iar trăsăturile i s-au îmblânzit. Voiam ca fata asta să fie... secretul meu. Numai pentru mine, înțelegi?

Am golit paharul și i-am oferit o țigară. Am fumat pipa păcii, ca doi prieteni. Am rămas tăcuți multă vreme.

Apoi Joppy m-a întrebat:

— Cine crezi tu că i-a omorât pe toți oamenii ăștia?

— Nu știu, frate. Odell mi-a zis că poliția crede că e un țicnit. Pe Coretta și pe Howard i-o fi omorât un nebun, da' pe Richard McGee știu cine l-a omorât.

— Cine?

— Nu văd la ce i-ar folosi vreunuia dintre noi dacă ți-aș spune. E mai bine să țin pentru mine.

Astea erau lucrurile care îmi treceau prin cap în vreme ce mergeam prin curte, pe alee, spre ușa casei mele. Abia când mai aveam câțiva pași până la ușă mi-am dat seama că nu găsisem poarta zăvorâtă, cum o lăsa de obicei poștașul.

Înainte să apuc să mă întorc și să verific, parcă mi-a explodat ceva în cap. Am început să cad lent, în lumina amurgului, spre treptele de beton din fața casei. Și totuși, nu știu de ce, nu am ajuns să cad pe scări. Ușa s-a izbit de perete și m-am trezit pe canapea, cu fața în jos. Am încercat să mă ridic, însă n-am reușit, fiindcă în cap îmi răsuna un zgomot puternic, care îmi dădea amețeli.

Apoi cineva m-a întors cu fața în sus.

Era îmbrăcat cu un costum de un bleumarin atât de închis, că ai fi putut jura că e negru. Cămașa îi era neagră. Îi zăream pantoful negru pe pernă, lângă capul meu. Purta o pălărie Stetson neagră, cu boruri înguste. Fața îi era la fel de neagră ca și hainele. Singurul lucru care nu era negru la Frank Green era cravata de culoarea bananei, legată nu foarte strâns în jurul gâtului.

— Salut, Frank!

Cuvintele pe care le-am rostit mi-au trimis fulgere dureroase prin creier.

Din pumnul lui Frank s-a auzit un zvâcnet scurt și deodată a apărut o lamă de zece centimetri,

ca o flacără metalică.

— Am auzit că mă cauți, Easy, a zis, iar eu am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar mi-a împins capul înapoi pe canapea. Am auzit că mă cauți, a spus el din nou.

— Așa e, Frank. Trebuie să stăm de vorbă. Am o afacere pentru tine. Am câștiga cinci sute de dolari.

Pe fața neagră a lui Frank a apărut un rânjet alb. Și-a proptit genunchiul în pieptul meu și mi-a apăsat ușor vârful cuțitului pe gât. Am simțit cum îmi crapă pielea și începe să curgă sânge.

— O să trebuiască să te omor, Easy.

Prima mea reacție a fost să mă uit în jur, să văd dacă găsesc ceva care să mă ajute să scap, dar nu am văzut decât pereți și mobilă. Apoi mi-a sărit în ochi ceva ciudat. Scaunul de lemn cu spătar pe care îl țineam în bucătărie era lângă canapea, ca și cum l-ar fi folosit cineva să își ridice picioarele pe el. Nu știu de ce, m-am concentrat asupra acelui aspect. Era foarte posibil ca Frank să-l fi adus din bucătărie cât încă nu-mi recăpătasem cunoștința.

— Ascultă ce am de spus, am zis.

— Ce?

— S-ar putea să obțin șapte sute cincizeci.

— De unde să facă rost un mecanic de atâția bani?

— Cineva vrea să stea de vorbă cu o fată pe care o cunoști. Un bogătan. E în stare să ne dea atâția bani doar ca să stea de vorbă cu ea.

— Ce fată?

Vocea lui Frank devenise un fel de muget.

— O fată albă. Daphne Monet.

— Ești un om mort, Easy, a spus Frank.

— Frank, ascultă-mă! Nu m-ai înțeles bine.

— Ai tot pus întrebări despre mine. Am aflat. Te-ai dus chiar și pe unde fac afaceri și pe unde mă duc dacă vreau să beau ceva. Am fost și eu plecat puțin cu treburi și, când m-am întors, Daphne o ștersese, iar tu îți vârai nasu' peste tot pe unde am

eu afaceri, a spus Frank, privindu-mă drept în ochi. M-a căutat și poliția, Easy. Cineva a omorât-o pe Coretta și am auzit că înainte să moară ai fost pe la ea.

— Frank...

Mi-a apăsat și mai tare vârful cuțitului pe gât.

— Ești un om mort, Easy, a spus el, proptindu-și umărul mai bine.

Vocea a spus: „Să nu plângi și să nu te milogești, Easy! Să nu-i dai satisfacție afurisitului ăstuia!”

— Bună seara, Frank! a spus cineva pe un ton prietenos.

Nu vorbisem eu. Îmi era clar că într-adevăr se auzise un glas, pentru că Frank încremenise. Continua să mă privească fix, dar atenția îi era deja îndreptată spre ce se întâmpla în spatele lui.

— Cine-i? a mormăit el.

— Nu te-am mai văzut de mult, Frank. Cred că de vreo zece ani.

— Tu ești, Mouse?

— Ai memorie bună, Frank. Îmi plac oamenii cu memorie bună, fiindcă, în nouă cazuri din unsprezece, îs oameni deștepți, care se prind când e o problemă nasoală. Fiindcă știi că am o problemă aici, Frank.

— Care anume?

Chiar în clipa aia a sunat telefonul și să fiu al naibii ″dacă Mouse nu a ridicat receptorul!

— Alo? Da, e aici Easy, da’ e cam ocupat în clipa asta. Da, sigur. Poate să vă sune el? Nu? Bine. Da. Da, încercați peste vreo oră, atunci o să aibă vreme.

Am auzit cum pune receptorul la loc în furcă. Nu vedeam nimic de pieptul lui Frank Green.

— Unde eram? Da. Urma să-ți zic ce problemă am. Vezi tu, Frank, am aici pistolu’ ăsta de calibru’ 41, cu țeavă lungă, îndreptat fix spre ceafa ta. Da’ nu pot să trag, că mă tem c-o să cazi

și o să-i tai gâtu' tovarășului meu. Asta da problemă, nu?

Frank nu-și lua ochii de la mine.

— Ce crezi c-ar trebui să fac, Frank? Știu că de-abia aștepți să-l tai pe sărmanu' Easy, da' nu cred că mai apuci tu clipa aia, frate.

— Nu-i treaba ta, Mouse.

— Știi ce, Frank? Dacă pui cuțitu' ăla uite-aici, pe canapea, te las în viață. Dacă nu, ești mort. N-o să mă apuc să număr până la trei sau alte rahaturi din astea. Peste un minut, încep să trag.

Frank mi-a luat încet cuțitul de la gât și l-a pus pe canapea, la vedere.

— Acum dă-te la o parte și așază-te pe scaunu' ăla.

Frank a făcut ce i s-a spus și atunci l-am zărit pe Mouse în toată splendoarea lui. Zâmbetul îi descoperea dinții sclipitori. Unii erau auriți, alții, îmbrăcați. Unul dintre cei auriți avea încastrat în el o piatră prețioasă de culoare albastră. Purta un costum în carouri, din acelea cu umeri largi și pantaloni mai înguști la gleznă, iar pe pieptul cămășii i se zăreau bretelele late. Purta ghetre peste pantofii de lac și ținea neglijent în mâna stângă cel mai mare pistol pe care îl văzusem vreodată.

Și Frank se holba la pistol, nu numai eu.

Cuțitarul era periculos, nu glumă, dar nu exista om în toate mințile care să-l cunoască pe Mouse și să nu-l respecte.

— Care-i treaba, Easy?

— Mouse, am zis eu.

Pieptul cămășii îmi era plin de sânge și mâinile îmi tremurau.

— Vrei să-l omor, Ease?

— Hei! a strigat Frank. Avem o înțelegere!

— Easy e cel mai vechi tovarăș al meu, frate. Poți să zici tu ce vrei! Îți trag un glonț în mutra aia urâtă de nu te vezi!

— Nu-i nevoie să-l omorâm. Îmi trebuie doar niște răspunsuri.

Îmi dădusem seama că, dacă îl am pe Mouse de partea mea, nu mai am nevoie de Frank.

— Atunci apucă-te să pui întrebări, frate! a zis Mouse, rânjind.

— Unde-i Daphne Monet? l-am întrebat pe Green.

S-a mulțumit să-mi arunce o privire la fel de tăioasă precum cuțitul lui.

— Ai auzit ce-a întrebat, Frank, a zis Mouse. Unde-i?

Frank s-a uitat și la Mouse, dar nu la fel de tăios. Însă tot nu a scos nicio vorbă.

— Vezi că nu-i de glumă, Frank.

Mouse a coborât pistolul, îndreptându-i țeava spre podea. S-a apropiat atât de mult de Cuțitar, încât Frank l-ar fi putut înhăța oricând. Dar nu a făcut-o. Știa că Mouse doar se joacă.

— Zi-ne ce vrem să știm, Frankie, că de nu, te împușc.

Frank a strâns din dinți și ochiul stâng i s-a închis pe jumătate. Se vedea clar că ține atât de mult la Daphne, încât e gata să moară, numai să o știe în siguranță.

Mouse a ridicat pistolul și l-a îndreptat spre grumazul lui Frank.

— Lasă-l să plece, am zis eu.

— Da’ ziceai că ai o afacere de cinci sute de dolari, a zis Mouse.

Abia aștepta să-i facă ceva lui Frank, i se simțea în glas.

— Lasă-l să plece, frate. Nu vreau să fie omorât în casă la mine.

Mi-am zis că poate Mouse o să rezoneze la ideea că mobila nu trebuie stropită cu sânge.

— Atunci dă-mi cheile de la mașină. Îl duc la plimbare, a zis el rânjind malefic. Las’ că-mi zice el ce vreau să aflu.

Fără veste, Mouse l-a lovit pe Frank de trei ori cu pistolul. Fiecare lovitură a răsunat înfundat, sinistru. Frank a căzut în genunchi. Sângele întunecat i se prelingea pe hainele negre.

Când s-a prăbușit pe podea, am sărit între el și Mouse.

— Lasă-l să plece! am strigat.

— Dă-te la o parte, Easy!

Se simțea în glasul lui că abia așteaptă să verse sânge.

Am încercat să-l prind de braț.

— Lasă-l să plece, Raymond!

În clipa următoare, am simțit că Frank mă împinge din spate. M-am izbit de Mouse și am căzut amândoi la podea. L-am luat pe Mouse în brațe, ca să atenuez impactul cu podeaua, dar și ca să-l împiedic să-l împuște pe Frank. Când Mouse a reușit să iasă de sub mine, Frank deja se năpustise pe ușă afară.

— Fir-ar să fie, Easy! a zis el întorcându-se, cu pistolul îndreptat spre mine. Nu mă atinge când am un pistol în mână! Ce, ești nebun?

A alergat la fereastră, dar Frank dispăruse.

M-am ținut deoparte un minut, așteptând să se calmeze.

După câteva clipe, s-a întors cu spatele la geam și și-a privit haina.

— Uite ce-ai făcut, mi-ai umplut haina de sânge! Ce-a fost în capul tău?

— Am nevoie de Frank Green viu. Dacă-l omori, una dintre sursele mele de informație dispare.

— Ce? Ce legătură are una cu alta? a zis el, dându-și jos haina și punându-și-o pe braț. Baia-i acolo? a întrebat, arătând cu degetul spre o ușă.

— Da.

Și-a băgat pistolul după curea și s-a dus la baie cu haina pătată de sânge. Am auzit cum începe să curgă apa.

Când s-a întors, priveam afară pe fereastra din față, printre jaluzelele trase.

— Nu mai dă el pe-aici în noaptea asta, Easy. Un tip dur cum e Frank a văzut prea mulți oameni murind ca să vrea să pățească și el la fel.

— Ce cauți aici, Mouse?

— N-ai sunat-o pe Etta?

— Și?

Mouse m-a privit, a dat din cap și a zâmbit.

— Easy, te-ai schimbat.

— Adică?

— Înainte ți-era frică și de umbra ta. Îți luai slujbe din alea mărunte, de negru – grădinărit, curățenie. Acu' ai casa asta frumoasă și te culci cu gagica unui alb.

— Nu m-am atins de ea, frate.

— Nu încă.

— N-o s-o fac niciodată!

— Fii serios, Easy, ai uitat cu cine vorbești! Dacă o femeie se uită la tine și a doua oară, nu poți s-o refuzi. Știu eu prea bine.

Îmi făcusem de cap cu Etta, fără să știe Mouse, pe vremea când erau logodiți. Aflase, dar nu se supărase. Lui Mouse nu îi păsa niciodată ce face femeia lui. Dar dacă m-aș fi atins de banii lui, m-ar fi ucis pe loc.

— Până la urmă, ce cauți aici? am întrebat, ca să schimb subiectul.

— Întâi de toate, trebuie să mă prind cum să pun mâna pe banii ăia despre care i-ai zis lui Frank.

— Ba nu, Mouse. Nu-i treaba ta.

— Vine aici unu' și vrea să te omoare, Easy. Ai ochiu' umflat cât o farfurie. Pricep de ce m-ai sunat. Chiar ai nevoie de ajutor.

— Da, Raymond, te-am sunat, da' nu eram în apele mele. Mă bucur că mi-ai salvat viața, dar felul ăla de ajutor pe care mi-l poți da tu nu-mi e de folos.

— Haide, Easy! Zi-mi și mie care-i treaba și o să ne alegem amândoi cu ceva din asta.

Îmi spusese exact aceleași vorbe cu opt ani în urmă. Și, după ce se terminase totul, aveam deja doi morți pe conștiință.

— Nu, Raymond.

Mouse m-a privit lung un minut. Avea ochi de un cenușiu spălăcit. Privirii lui părea să nu-i scape nimic.

— Am zis nu, Mouse.

— Zi-mi care-i treaba, Easy, a spus el, lăsându-se pe spătarul scaunului. Altfel nu se poate, frate.

— Cum adică?

— Niciun negru nu poate să se ridice din mocirlă fără puțin ajutor, Easy. Vrei casa asta, vrei bani, vrei să umble tipele albe după tine? Foarte bine. Foarte bine. Da' tot trebuie să aibă cineva grijă de tine, Easy. Albii mint când spun că se descurcă singuri. Întotdeauna are cineva grijă de ei.

— Vreau doar să mi se dea o șansă, am spus.

— Da, Easy. Da, asta-i tot ce trebuie.

— Numai că mi-e frică să am de-a face cu tine, frate.

Mouse mi-a zâmbit, arătându-mi dinții lui auriți.

— Cum așa?

— Îți aduci aminte când ne-am dus la Pariah să-ți iei banii de nuntă?

— Da.

— Tataia Reese și Clifton au murit atunci, Ray. Au murit din cauza ta.

Când zâmbetul a pierit de pe chipul lui Mouse, parcă a scăzut lumina în încăpere. Dintr-odată, nu îl mai interesau decât afacerile. Doar se jucase cu Frank Green, nimic mai mult.

— Ce vrei să zici?

— I-ai omorât, frate! Noi doi i-am omorât! Clifton a venit pe la mine cu două seri înainte să

moară. Voia să-i zic ce să facă. Mi-a povestit cum plănuiseși să te folosești de el, am zis, încercând să îmi stăpânesc lacrimile. Dar nu i-am zis nimic. L-am lăsat pe băiatul ăla să moară. Acum toată lumea crede că el l-a omorât pe Reese, dar eu știu că tu ai făcut-o. Și mă doare, frate.

Mouse s-a frecat la gură cu mâna, fără să clipească.

— Încă te mai frământă chestia asta?

Părea surprins.

— Da.

— Au trecut atâția ani de atunci, Easy, și nici măcar nu ai fost de față.

— Vinovăția nu dispare odată cu trecerea timpului.

— Vinovăție? s-a mirat, de parcă pentru el cuvântul n-ar fi avut niciun înțeles. Vrei să zici că te simți vinovat pentru ce-am făcut *eu*?

— Da.

— Atunci știi ce? a zis el cu mâna la piept. Bagă-mă și pe mine în afacerea asta pe care o învârți tu acum și te las să hotărăști tu cum facem.

— Cum adică?

— Am să fac numa' ce-mi spui și nimic altceva.

— Ai să faci tot ce-ți spun?

— Tot ce-mi spui, Easy. Poate-mi arăți cum poate să trăiască un om sărac fără să verse sânge.

Nici nu ne-am atins de whisky.

I-am spus lui Mouse tot ce știam. Nu știam mare lucru. I-am zis că DeWitt Albright este pus pe rele. I-am zis că pot să capăt o mie de dolari dacă obțin informații despre Daphne Monet, pentru că se pusese un preț pe capul ei.

Când m-a întrebat ce făcuse Daphne, l-am privit drept în ochi și i-am spus:

— Nu știu.

Mouse mă asculta pufăind dintr-o țigară.

— Dacă se întoarce Frank aici, s-ar putea să nu mai ieși viu din casă, a zis după ce terminasem

de vorbit.

— N-o să ne găsească aici. Plecăm amândoi dimineață, să dăm de capătul poveștii ăsteia.

I-am zis cum să îl găsească pe DeWitt Albright și cum să ia legătura cu Odell Jones și cu Joppy dacă are nevoie de ajutor. Planul era ca Mouse să îl urmărească pe Frank Green, iar eu să merg prin locurile pe unde o văzusem pe Daphne. În primul rând trebuia să dăm de tipă. Apoi mai vedeam noi ce e de făcut.

Faptul că ripostam mă făcea să mă simt bine. Mouse știa să fie un soldat bun, atâta doar că mă temeam că nu va urma ordinele. Și, dacă puneam totul la cale cum trebuie, aveam să ieșim amândoi în câștig. Eu aveam să rămân în viață și n-aveam să-mi pierd casa.

Mouse a adormit pe canapeaua din sufragerie. Întotdeauna dormea buștean, de puteai să tai și lemne pe el. Cândva îmi zisese că, dacă o să fie executat, o să trebuiască să tragă de el să-l trezească din somn, fiindcă „dacă Mouse trebuie să-și facă somnul de frumusețe, și-l face”.

22

Nu-i spusesem chiar totul lui Mouse.

Nu-i spusesem despre banii pe care îi furase Daphne, și nici numele albului bogat nu i-l dădusem, ba nu-i zisesem nici măcar că îi știu numele. Probabil Mouse chiar avea de gând să se țină de cuvânt. Cu puțin efort, putea să se abțină și să nu ucidă pe nimeni. Dar dacă prindea gustul celor treizeci de mii de dolari, știam bine că nimic nu l-ar mai fi putut opri. Pentru banii ăștia m-ar fi ucis până și pe mine.

— Tot ce ai de făcut e să vezi de Frank, i-am zis. Află pe unde umblă. Dacă te duce la tipă, ne-am aranjat. Să fim înțeleși, Raymond: vreau doar s-o găsesc pe tipă. Nu avem niciun motiv să-i facem vreun rău lui Frank.

Mouse mi-a zâmbit.

— Fii pe pace, Ease! M-am înfuriat când am văzut că te călărește în halul ăla, atâta tot. Tare

aveam poftă să-i dau o lecție!

— Să fii atent, i-am zis. Nimeni nu mânuiește cuțitul mai bine ca el.

— Ei, pe dracu'! a zis Mouse și a scuipat pe jos. M-am născut cu cuțitu' între dinți.

La opt dimineața, pe când ieșeam amândoi din casă, am dat nas în nas cu poliția.

— Fir-ar să fie!

— Domnule Rawlins, a spus Miller, am venit să-ți mai punem niște întrebări.

Mason rânjea.

— Pa, Easy, eu cre' că mă duc să-mi văd de ale mele, a spus Mouse.

Mason și-a proptit palma umflată în pieptul lui Mouse.

— Cine ești? a întrebat.

— Mă cheamă Navrochet, a spus Mouse. Am trecut pe la el să-mi plătească o datorie, atâta tot.

— Ce datorie?

— Niște bani pe care i i-am împrumutat acu' mai bine de un an.

Mouse a scos din buzunar un teanc de bancnote. Cea de deasupra era de douăzeci de dolari.

Pe fața lui Mason a apărut un rânjet larg, care nu îi ajuta deloc la frumusețe.

— Și tocmai a făcut rost de ei?

— Bine că a făcut, a zis Mouse. Altfel ați fi venit să mă căutați pe mine.

Cei doi polițiști s-au uitat unul la celălalt cu subînțeles.

— Unde locuiești, domnule Navrochet? a întrebat Miller, scoțând din buzunar un carnețel și un stilou.

— La 2732B, pe Florence. E la etaj, în spate, a mințit Mouse.

— S-ar putea să-ți punem niște întrebări mai încolo, l-a informat Miller în vreme ce își nota adresa. Așa că ai face bine să rămâi în oraș.

— Cum spuneți voi, băieți. Lucrez la spălătoria de mașini de pe Crenshaw. Dacă nu-s acasă, acolo mă găsiți. Pe curând, Easy!

Mouse a plecat, legănându-și brațele și fluierând. Niciodată n-am înțeles cum de cunoștea străzile așa de bine încât să poată minți în halul ăla.

— Intrăm? a întrebat Miller, făcând semn cu mâna spre casă.

M-au trântit pe scaun și s-au aplecat deasupra mea, fioroși.

— Ce știi despre Richard McGee? m-a întrebat Miller.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut că îmi cerceta cu atenție chipul, să vadă dacă mint.

— Cine mai e și ăsta? am întrebat.

— Ai auzit ce-am zis, a spus Miller.

— Nu știu la cine vă referiți.

Trăgeam de timp, ca să văd cât de multe știu. Mason și-a lăsat apăsat mâna pe umărul meu.

— Azi-noapte, poliția din Los Angeles a găsit un ins mort la el în casă, un anume Laurel Canyon, mi-a spus Miller. Richard McGee. Avea pe masă un bilețel scris de mână.

Miller mi-a întins peticul de hârtie, pe care era mâzgălit un nume – „C. James”.

— Îți sună cunoscut? m-a întrebat Miller.

Am încercat să fac pe prostul. Nu era foarte greu.

— Dar pe Howard Green îl cunoști?

Miller și-a pus un picior pe masă și s-a aplecat înainte atât de mult, încât fața osoasă îi era doar la câțiva centimetri de a mea.

— Nu.

— Nu? Umblă prin barul ăla de negri în care ați fost tu și Coretta James. Locul ăla e așa de mic, că n-ai cum să treci neobservat.

— Ei bine, poate l-aș recunoaște dacă mi l-ați arăta, am zis.

— Ar fi cam greu, a mormăit Mason. E mort și are fața făcută piftie.

— Pe Matthew Teran îl cunoști, Ezekiel? a întrebat Miller.

— Cum să nu. Până acum câteva săptămâni candida la primărie. Da' ce naiba facem aici?

M-am ridicat, prefăcându-mă scârbit.

— Teran ne-a sunat în noaptea în care te-am arestat, a zis Miller. Ne-a întrebat dacă știm cine l-a ucis pe Howard Green, șoferul lui.

M-am uitat la el ca și cum n-aș înțelege ce spune.

— I-am zis că nu, a zis Miller mai departe. Dar mai avusese loc o crimă: fusese omorâtă și Coretta James, la fel de violent. Omul părea foarte interesat, Easy. Voia să afle totul despre tine. Ba mai mult, a venit la secție și ne-a zis că el și noul lui șofer vor să te vadă.

Mi-am amintit de vizorul ușii.

— Nici măcar nu-l cunosc, am spus.

— Nu? a întrebat Miller. Cadavrul lui Teran a fost găsit azi-dimineață în biroul lui din centru. Avea în inimă o gaură de glonț de toată frumusețea.

Am simțit o durere fulgerătoare în creier și m-am prăbușit la loc pe scaun.

— Nu credem că ai avut vreun amestec, Ezekiel. Cel puțin nu putem să dovedim că ai fi avut. Dar nu se poate să nu știi ceva... Și avem la dispoziție toată ziua ca să-ți punem întrebări.

Rânjetul de pe fața lui Mason era atât de larg, încât îi vedeam gingiile sângerii.

— Nu știu despre ce vorbiți. Poate că-l știu pe individul ăsta, pe Howard Green. Dacă merge pe la barul lui John, probabil îl știu din vedere. Dar altceva nu știu.

— Eu cred că știi, Ezekiel. Și dacă știi, dar nu ne spui, o s-o pățești. Rău de tot.

— Frate, nu știu absolut nimic. Oamenii ăia care au fost omorâți n-au nimic de-a face cu mine.

M-ați arestat. Știți că n-am cazier. Am băut și eu un păhărel cu Dupree și Coretta, atâta tot. Nu puteți să mă spânzurați pentru atâta lucru.

— Ba pot, dacă dovedesc că ai fost acasă la McGee.

Am băgat de seamă că Miller are o cicatrice mică, în formă de semilună, sub ochiul drept. Mi se părea că o știu de mult. Era ca și cum, în același timp, știam și nu știam.

— N-am fost acolo.

— Unde? a întrebat Miller nerăbdător.

— N-am fost acasă la niciun mort.

— Este o amprentă foarte clară pe cuțit, Ezekiel. Dacă e a ta, te-ai ars.

Mason mi-a luat haina de pe un scaun și mi-a întins-o, cum ar face un valet. Credea că mă are la mână și că de aceea își poate permite să fie politicos.

M-au dus iar la secție, să îmi ia amprentele, apoi le-au trimis la sediul central, să fie comparate cu cele găsite pe cuțit.

Pe urmă m-au dus din nou în încăperea aceea mică, să îmi mai pună niște întrebări.

M-au întrebat aceleași lucruri, din nou și din nou. Îl cunoșteam pe Howard Green? Îl cunoșteam pe Richard McGee? Miller mă tot amenința că o să se ducă la barul lui John și o să găsească acolo pe cineva care să declare că avusesem de-a face cu Green, dar știam și eu, și el că merge la cacealma. Pe atunci, niciun negru n-ar fi stat de vorbă cu poliția. Iar cei care o făceau cel mai probabil mințeau. În plus, clienții lui John erau foarte solidari unii cu alții, așa că eram în siguranță, cel puțin în privința mărturiilor depuse de prieteni.

Însă amprenta aceea mă îngrijora.

Știam că nu atinsesem cuțitul, dar nu știam ce pun la cale polițiștii. Dacă voiau într-adevăr să-l prindă pe cel care comisese crimele, aveau să fie corecți. Aveau să îmi compare amprentele cu cea de pe cuțit și apoi mi-ar fi dat drumul. Dar poate

aveau nevoie de un țap ispășitor. Poate nu voiau decât să închidă cazul, fiindcă ″nu avuseseră prea multe succese anul acela. Când era vorba de polițiști și de negri, nu puteai fi sigur niciodată. Polițiștilor nu le păsa de crimele din cartierele negrilor. Pe unii, care erau mai sensibili, îi deranja când vreun individ își ucidea soția ori își bătea copilul. Însă tipul acela de violență la care recurgea Frank Green, violența legată de afaceri, nu îngrijora pe nimeni. Ziarele scriau rar despre vreun negru care fusese omorât, iar când o făceau, știrea apărea pe ultimele pagini.

Așadar, dacă voiau să mă înfunde pentru uciderea lui Howard Green sau a Corettei, era foarte probabil să îmi însceneze ceva, ca să scape de birocrație. Cel puțin așa credeam în momentul acela.

Numai că muriseră și doi albi. Uciderea unui alb era o crimă adevărată. Speram din tot sufletul că Miller și Mason chiar vor să-l găsească pe ucigaș.

În după-amiaza aceea eram încă la interogatoriu când un tânăr îmbrăcat într-un costum larg și cafeniu a intrat în cămăruță. Avea în mână un plic mare, maroniu, pe care i l-a dat lui Miller. I-a și șoptit ceva la ureche, iar Miller a încuviințat din cap, cu un aer grav, de parcă ar fi auzit ceva foarte important. Tânărul a ieșit, iar Miller s-a întors spre mine. Atunci a fost singura dată când l-am văzut zâmbind.

— Am rezultatul de la analiza amprentelor chiar aici, în plicul ăsta, Ezekiel, a spus el rânjind.

— Atunci presupun că pot să plec.

— Nu încă.

— Ce scrie?

Mason se agita de colo-colo, ca un câine bucuros că s-a întors stăpânul acasă.

— Se pare că am găsit ucigașul.

Inima îmi bătea atât de tare, încât îmi zvâcneau timpanele.

— Nu, frate. N-am fost acolo.

L-am privit pe Miller drept în ochi, nelăsând câtuși de puțin să se vadă că îmi e frică. Mă uitam la el și mă gândeam la toți nemții pe care îi omorâsem. Nu mă speria el pe mine, și nici nu aveam de gând să mă las umilit.

Miller a scos din plic o foaie albă și a citit-o cu atenție. S-a uitat la mine. Pe urmă iarăși s-a uitat la foaia de hârtie.

— Poți să pleci, domnule Rawlins, a spus el după un minut de tăcere. Dar tot punem noi mâna pe tine. Tot te prindem noi cu ceva, Ezekiel, poți să fii sigur.

— Easy! Easy, aici! a strigat Mouse din mașina mea, care era parcată pe cealaltă parte a străzii.

— De unde ai luat cheile? l-am întrebat în vreme ce urcam pe locul din dreapta.

— Care chei? Cred că glumești! N-ai nevoie decât de două bețe de chibrit ca să pornești rabla asta.

Din contact atârna un snop de fire înfășurate în bandă adezivă. Cu altă ocazie, poate m-aș fi enervat, dar atunci tot ce am putut să fac a fost să izbucnesc în râs.

— Începeam să cred c-o să trebuiască să intru după tine, Ease, a spus Mouse.

A lovit ușor cu palma pistolul care se afla pe scaun, între noi.

— Încă n-au destule dovezi ca să mă rețină. Dar dacă nu află ceva cât de curând, s-ar putea să le treacă prin cap să nu mai caute pe nimeni și să mă umfle pe mine.

— Ei bine, a zis Mouse, am aflat unde-i bârlogu' lui Dupree. Hai să mergem să stăm la el și vedem după aia ce mai avem de făcut.

Aș fi vrut să stau de vorbă cu Dupree, dar altceva era mai important.

— Ne ducem acolo mai târziu, mai avem un drum de făcut înainte de asta.

— Unde?

— Du-te până la colț și ia-o la stânga, am spus.

23

Portland Court era o stradă în formă de potcoavă, cu apartamente minuscule, aflată nu departe de barul lui Joppy, aproape de intersecția dintre 107th și Central. Șaisprezece verande cu șaisprezece uși erau înghesuite în semicerc în jurul unei curți mici, în care, în niște ghivece mari de lut ars, creșteau șapte magnolii pipernicite. De-abia se înserase, iar chiriașii, în mare parte oameni în vârstă, stăteau în spatele ușilor cu plase de țânțari, luând cina la măsuțe pliante de aluminiu. Din fiecare casă se auzea câte un radio. Eu și Mouse le-am făcut oamenilor cu mâna și i-am salutat în vreme ce ne îndreptam spre casa de la numărul opt.

Ușa era închisă.

Am ciocănit o dată, apoi încă o dată. Câteva minute mai târziu, am auzit o izbitură, apoi niște pași greoi apropiindu-se de ușă.

— Cine e? s-a auzit o voce mânioasă, care parcă trăda și un pic de teamă.

— Easy! am strigat.

Ușa s-a deschis și în prag a apărut Junior Fornay, dincolo de griul ca o ceață al plasei de țânțari. Purta pantaloni scurți, albaștri și un tricou alb.

— Ce vrei?

— Vreau să vorbim despre telefonul pe care l-ai dat noaptea trecută, Junior. Am câteva lucruri să te întreb.

Am întins mâna să deschid ușa, dar Junior a tras zăvorul pe dinăuntru.

— Dacă aveai de gând să vorbești cu mine, trebuia s-o faci atunci. Acu' tre' să dorm.

— Ce-ar fi să deschizi ușa, Junior, înainte s-o deschid eu cu câteva gloanțe? a zis Mouse.

Stătuse într-o parte, ferit de privirea lui Junior, dar acum a venit în dreptul ușii, unde putea fi văzut foarte bine.

— Mouse, a strigat Junior.

Mă întrebam dacă încă o mai fi nerăbdător să-mi revadă prietenul.

— Deschide, Junior! Hai, că n-avem toată noaptea la dispoziție.

Am intrat. Junior ne zâmbea, de parcă ar fi vrut să ne facă să ne simțim ca acasă.

— Vreți o bere, băieți? Am câteva în frigider.

Ne-am luat ceva de băut și am aprins țigările pe care ni le-a oferit Junior. Am luat loc pe niște scaune pliante, pe care le așezase în jurul unei mese de joc.

— Ce vreți să știți? a întrebat el după o vreme.

Am scos o batistă din buzunar. Era aceeași batistă pe care o folosisem acasă la Richard McGee, ca să iau ceva de pe podea.

— Recunoști chestia asta? l-am întrebat pe Junior, despăturind batista și punând-o pe masă.

— Un muc de țigară. Ce mă privește?

— E al tău, Junior. E o țigară Zapatas. În afară de tine, nu mai știu pe nimeni atât de zgârcit, încât să fumeze porcăriile alea. Cineva a aruncat-o pe podea și a lăsat-o să ardă. Vezi cum s-a pârlit hârtia în partea de jos, dar nu s-a făcut scrum?

— Și ce dacă? Și ce dacă-i a mea?

— Am găsit-o în casa unui tip care a murit. Îl chema Richard McGee. Cineva tocmai îi dăduse numele Corettei James; cineva care știa că ea, Coretta, e cu tipa aia albă.

— Și ce dacă?

Ca prin minune, pe fruntea lui Junior apăruseră broboane de sudoare.

— De ce l-ai omorât pe Richard McGee?

— Poftim?

— N-am vreme de prostii, Junior. Știu că tu l-ai omorât.

— Ce-i cu Easy, Mouse? L-a lovit cineva în cap?

— N-am chef de glume, Junior. Știu că tu l-ai omorât și vreau să știu de ce.

— Ești nebun, Easy. Nebun!

Junior a sărit în picioare și s-a prefăcut că dă să plece.

— Stai jos, Junior! a spus Mouse.

Junior s-a așezat.

— Zi-mi ce s-a întâmplat, Junior.

— Nu știu ce tot spui, frate. Habar n-am nici ce vrei să zici, nici despre cine vorbești.

— Bine, am spus, oprindu-l cu un gest. Dar dacă mă duc la poliție, poliția o să afle că amprenta pe care au găsit-o pe cuțit e a ta.

— Care cuțit?

Ochii lui Junior se făcuseră mari și rotunzi, ca două luni pline.

— Junior, bagă bine la cap: am problemele mele acum și n-am vreme să-mi fac griji și pentru tine. În noaptea în care am fost la barul lui John, albul ăla era acolo. Hattie te-a pus să-l duci până

acasă și după aia cred că el ți-a dat bani ca să-i spui numele Corettei. Atunci l-ai omorât.

— N-am omorât pe nimeni.

— Amprenta aia o să arate că nu-i cum zici.

— Fir-ar să fie!

Știam că am dreptate, dar asta nu mă ajuta cu nimic dacă el se încăpățâna să nege. Problema era că Junior nu se temea de mine. Nu se temea de niciun om pe care știa că ar fi putut să-l bată. Chiar dacă aveam informația care putea să-i probeze vinovăția, nu-și făcea griji din simplul motiv că, dacă ne-am fi luptat, aș fi fost mai slab decât el.

— Omoară-l, Raymond! am spus.

Mouse a rânjit și s-a ridicat în picioare. Deja avea pistolul în mână.

— Stai puțin, frate! Ce crezi că faci? a zis Junior.

— L-ai omorât pe Richard McGee, Junior. Iar în noaptea următoare m-ai sunat, pentru că la mijloc era tipa aia pe care o căutam eu. Ai vrut să vezi ce știu, te-ai lămurit că nu-ți spun nimic și ai închis. Dar tu l-ai omorât și o să-mi zici de ce, că de nu, Mouse de-abia așteaptă să-ți găurească pielea.

Junior s-a lins pe buze și s-a foit pe scaun ca un copil răzgâiat.

— De ce vii să te iei de mine, frate? Ce ți-am făcut?

— Povestește-mi totul așa cum s-a întâmplat, Junior. Povestește-mi totul și poate o să uit ce știu.

Junior s-a mai foit un pic pe scaun. În cele din urmă a zis:

— Tipu' era la bar în seara în care ai venit tu.

— Și?

— Hattie nu voia să-l vadă pe acolo, așa că i-a zis să plece. Da' cred că era deja beat, fiindcă a leșinat pe stradă. Atunci Hattie mi-a zis să mă duc să văd ce-i cu el, că nu voia să aibă probleme din cauza lui. Așa că am ieșit să-l ajut să se urce în mașină.

Junior a tăcut, ca să ia o gură de bere, dar apoi nu a mai zis nimic și a început să se uite afară pe fereastră.

— Hai, Junior, a spus Mouse în cele din urmă, semn că se săturase.

— Zice că-mi dă douăzeci de dolari dacă-i zic ce știu despre tipa aia de care întrebai tu, Easy. A zis că-mi dă o sută dacă-l duc până acasă cu mașina și-i zic cum să dea de tipa aia albă.

— Știu că ai acceptat, a spus Mouse, care își curăța dinții cu o scobitoare.

— Îs mulți bani, a zâmbit Junior plin de speranță, văzând cu câtă căldură vorbește Mouse. Da, l-am dus acasă cu mașina. Și i-am zis că pe tipa pe care o caută am văzut-o cu Coretta James. Era o tipă albă, nici măcar n-o cunoșteam. De ce mi-ar fi păsat de ea?

— Atunci de ce l-ai omorât? am întrebat eu.

— A vrut să-i transmit un mesaj lu' Frank Green. A zis că-mi dă banii după aia.

— Și?

— I-am zis să se ducă dracului! Am făcut ce mi-a zis și, dacă mai voia ceva, puteam discuta după ce mă plătea, a spus Junior, iar în ochi i s-au aprins sclipiri de furie. Mi-a zis că în cazul ăsta n-am decât să iau cei douăzeci de dolari și să plec. Pe urmă s-a mai rățoit un pic la mine și a trecut în camera cealaltă. La dracu'! De unde să știu eu că nu are un pistol acolo? Am luat un cuțit din chiuvetă și m-am dus după el. Putea să aibă un pistol acolo, nu-i așa, Raymond?

Din când în când, Mouse mai trăgea câte o dușcă, fără să-și ia ochii de la Junior.

— Ce voia să-i zici lui Frank? l-am întrebat.

— Mi-a zis să-i spun că el și prietenu' lui o au la mână cu ceva pe tipa aia.

— Pe Daphne?

— Da, a spus Junior. A zis că o au la mână cu ceva și ar fi bine să se adune toți și să stea de vorbă.

— Altceva?

— Nimic.

— L-ai omorât numa’ fiindcă se putea să aibă o armă?

— N-ai nici un motiv să le zici ceva polițiștilor, frate, a spus Junior.

Se prăbușise pe scaun, ca un om bătrân. Mă dezgusta. Când era vorba să se ia de cineva mai slab decât el sau să înjunghie un om beat, găsea întotdeauna curaj, numai să nu-l pui să dea socoteală pentru faptele lui.

„Nu merită să trăiască”, mi-a șoptit vocea.

— Să mergem! i-am zis lui Mouse.

24

Dupree era acasă la sora lui, dincolo de Watts, în Compton. Bula lucra noaptea ca asistentă medicală la spitalul Temple, așa că Dupree a fost cel care ne-a deschis ușa când am bătut.

— Easy! a zis el în șoaptă. Mouse!

— Pete! a răspuns Mouse cu veselie. Miroase a coadă de porc?

— Da. A gătit Bula azi-dimineață. A făcut și fasole.

— Nu-i nevoie să-mi arăți unde e, mă iau după miros.

Mouse l-a ocolit pe Dupree și s-a dus în direcția de unde venea mirosul. Noi doi am rămas în ușă, uitându-ne unul la altul fără să ne privim în ochi. Încă eram pe jumătate afară. Din tufele de trandafiri plantate de Bula se auzeau doi greieri.

— Îmi pare rău pentru Coretta, Pete. Îmi pare rău.

— Vreau doar să știu de ce, Easy. De ce-ar fi vrut cineva s-o omoare?

Când Dupree a ridicat privirea spre mine, am văzut că ambii ochi îi erau umflați și învinețiți. Nu l-am întrebat ce s-a întâmplat, dar știam că vânătăile alea le căpătase când fusese interogat la poliție.

— Nu știu, frate. Să iei viața unui om! Nu pricep de ce ar face cineva una ca asta.

Lacrimi se prelingeau pe obrajii lui Dupree.

— Eu i-aș face așa ceva ăluia care i-a făcut asta ei, a spus, privindu-mă în ochi. Ascultă la mine, Easy: când o să aflu cine e, îl omor. Oricine ar fi.

— Băieți, ați face bine să intrați, a spus Mouse din capătul holului. Mâncarea e pe masă.

Bula avea niște rachiu de secară în dulap. Mouse și Dupree l-au băut. Dupree fusese trist și plânsese toată seara. I-am pus niște întrebări, dar nu știa nimic. Ne-a spus cum îl interogaseră la poliție și că îl reținuseră acolo două zile fără să îi spună nimic. Însă, în cele din urmă, când îi spuseseră de Coretta, făcuse o criză, și așa își dăduseră ei seama că nu el e făptașul.

Cât ne-a povestit toate acestea, Dupree a băut fără întrerupere. S-a îmbătat atât de tare, încât până la urmă a adormit pe canapea.

— Dupree ăsta e un băiat de treabă, a bolborosit Mouse. Atâta că nu rezistă la băutură.

— Și tu ești destul de afumat, Raymond.

— Vrei să zici că-s beat?

— Tot ce vreau să zic e că ai băut cot la cot cu el și că poți să fii sigur că și tu ai încurca-o dacă ai sufla în fiolă.

— Dacă aș fi beat, aș putea să fac asta?

Cu o viteză uluitoare, Mouse și-a vârât mâna în haina lui elegantă și a scos pistolul cu țeavă lungă. ″Gura țevii s-a oprit la doar câțiva centimetri de fruntea mea.

— Nu e om în Texas care să scoată pistolul mai iute decât mine!

— Lasă-l jos, Raymond, am spus eu cât mai calm.

— Haide! m-a provocat Mouse, punându-și pistolul la loc în tocul de la subsuoară. Încearcă să scoți pistolul! Să vedem cine o mierlește!

Îmi țineam mâinile pe genunchi. Știam că, dacă aș fi făcut vreo mișcare, Mouse m-ar fi ucis.

— N-am pistol, Raymond. Știi prea bine.

— Dacă ești destul de nesăbuit să umbli fără armă la tine, atunci cred că o cauți cu lumânarea.

Ochii îi erau împăienjeniți și eram sigur că nici nu mă vede. Pe cineva tot vedea – cine știe ce demon plăsmuit de închipuirea lui.

A scos iar pistolul. De data asta a ridicat trăgaciul.

— Spune-ți rugăciunile, cioară, că te trimit de unde-ai venit!

— Lasă-l în pace, Raymond. Și-a învățat lecția. Dacă-l omori, atunci degeaba și-a învățat-o.

Vorbeam aiurea, doar ca să zic ceva.

— Ce prostănac, mă provoacă și nici măcar n-are pistol! Îl omor pe fraier!

— Lasă-l în viață, Ray, și o să se teamă de tine ori de câte ori te vede intrând pe ușă.

— Ar face bine să se teamă! Îl omor pe fraier! Îl omor!

Mouse picotea. A lăsat pistolul în poală. Capul i-a căzut în piept și a adormit cât ai clipi.

Am luat pistolul și l-am pus pe masa din bucătărie.

Mouse avea întotdeauna două pistoale mai mici în geantă. Știam asta de pe vremuri. Am luat unul dintre ele și am lăsat un bilețel pentru el și Dupree. Le-am scris că plec acasă și că iau cu mine unul dintre pistoalele lui Mouse. Știam că nu o să se supere, cu condiția să-i spun că-l iau.

Am trecut cu mașina pe strada mea de două ori, ca să mă asigur că nu mă așteaptă nimeni în

zonă. Apoi am parcat pe strada alăturată, în așa fel încât oricine ar fi venit pe la mine să creadă că sunt plecat.

Chiar când răsuceam cheia în broască, a început să sune telefonul. Sunase deja de șapte ori când am ridicat receptorul.

— Easy?

Glasul ei era mai plăcut ca niciodată.

— Da, eu sunt. Credeam că ești deja aproape în New Orleans.

— Te-am sunat toată seara. Unde ai fost?

— M-am distrat. Mi-am făcut o groază de prieteni noi. Cei de la poliție vor să mă mut la ei la secție.

A luat în serios gluma referitoare la noii mei prieteni.

— Ești singur acum?

— Ce vrei, Daphne?

— Vreau să stau de vorbă cu tine, Easy.

— Dă-i drumul, vorbește!

— Nu așa. Trebuie să ne vedem. Mi-e frică.

— Te cred. Eu doar stau de vorbă cu tine la telefon și deja mi-e frică. Dar trebuie să discutăm. Vreau să aflu niște lucruri.

— Hai să ne vedem și o să-ți spun tot ce vrei să afli.

— Bine. Unde ești?

— Ești singur? Nu vreau să mai știe și altcineva unde sunt.

— Vrei să zici că nu vrei să afle Joppy, iubitul tău, unde te ascunzi?

Nu știu dacă a fost surprinsă că știam de treaba cu Joppy. Oricum, nu a arătat că ar fi.

— În afară de tine, nu vreau să mai știe *nimeni* unde sunt. Nici Joppy, nici amicul ăla al tău, de care ziceai că a venit în vizită.

— Mouse?

— Nimeni! Ori îmi promiți, ori închid în clipa asta.

— Bine, promit. Acum m-am întors acasă, și Mouse nu e aici. Zi-mi unde ești și vin să te iau.

— Nu m-ai minți, nu-i așa, Easy?

— Nu. Vreau doar să stăm de vorbă, cum vrei și tu.

Mi-a dat adresa unui motel din partea de sud a Los Angelesului.

— Grăbește-te, Easy! Am nevoie de tine, a spus, apoi a închis grăbită, uitând să-mi spună numărul camerei.

Am scris un bilețel la repezeală, făcându-mi și un plan în minte în timpul ăsta. I-am scris lui Mouse că mă găsește acasă la Primo, un amic de-al meu. În partea de sus a bilețelului am scris, cu litere mari, Raymond Alexander, fiindcă singurele cuvinte pe care Mouse știa să le citească erau numele și prenumele lui. Speram ca Mouse să vină cu Dupree, care îi putea citi bilețelul și îi putea spune unde locuiește Primo.

Apoi am plecat în grabă.

Eram din nou la volan, conducând prin noapte. Înspre vale, cerul avea culoarea coralului și era presărat cu nori negri, subțiri. Nu știam de ce mă duc singur după tipa aia în rochie albastră. Însă, pentru prima dată după multă vreme, eram destul de fericit și aveam așteptări mari.

25

Motelul Sunridge era mic, zugrăvit în roz și alcătuit din două clădiri dreptunghiulare dispuse în formă de L într-o parcare asfaltată. În zonă locuiau mai ales mexicani, iar femeia de la biroul administrației era tot mexicană – o indiancă în toată puterea cuvântului: scundă, cu ochi migdalați, cu ten măsliniu, aproape roșu. Avea ochii de un căprui foarte intens și părul negru, în afară de patru șuvițe cărunte, care îmi arătau că e mai în vârstă decât pare.

M-a privit întrebător.

— Caut o prietenă, am spus.

A mijit și mai tare ochii, iar la colțurile pleoapelor i-au apărut încrețituri.

— Numele ei de familie e Monet. E franțuzoaică.

— Nu au voie să aducă bărbați în camere.

— Trebuie doar să discut cu ea. Pot să o scot la o cafea dacă nu e voie să stăm de vorbă aici.

Și-a mutat privirea de la mine, ca pentru a-mi da de înțeles că nu mai avem ce discuta.

— Nu vreau să fiu lipsit de respect, doamnă, dar fata asta trebuie să-mi dea înapoi niște bani și sunt gata să bat la toate ușile, pe rând, până dau de ea.

S-a întors spre ușa din spate, dar înainte să apuce să strige, am spus:

— Doamnă, sunt în stare să mă bat cu tot neamul dumneavoastră, numai ca să pot sta de vorbă cu femeia asta. Nu vreau să-i fac niciun rău, și nici dumneavoastră, dar trebuie să discut cu ea.

M-a măsurat din cap până în picioare, cu nasul în aer, ca un câine care, prudent, îl adulmecă pe poștaș, apoi a estimat distanța care ne despărțea de ușa din spate.

— La numărul unsprezece, în capăt, a zis ea în cele din urmă.

Am alergat până în celălalt capăt al clădirii.

Am bătut la ușa cu numărul unsprezece, uitându-mă tot timpul peste umăr.

Purta un halat gri de bumbac, iar pe cap își înfășurase un prosop, ca pe un turban. În clipa aceea ochii ei păreau verzi și a zâmbit când m-a văzut. Avea o grămadă de probleme și poate venisem și eu cu altele pe deasupra, dar ea zâmbea, de parcă aș fi fost un prieten care venise să o scoată în oraș.

— Am crezut că ești camerista, a spus.

— Nu, am murmurat. În halatul acela lung, părea și mai frumoasă decât înainte. Ar trebui să plecăm de aici.

Privea peste umărul meu.

— Ar fi bine să discutăm cu administratoarea întâi.

Femeia cea scundă se apropia de noi, însoțită de doi mexicani burtoși. Unul dintre ei legăna un baston de polițist. S-au oprit la o jumătate de metru

de mine. Daphne a tras puțin ușa, să se ascundă de privirile lor.

— Omul ăsta vă deranjează, domnișoară? a întrebat administratoarea.

— Nici vorbă, doamnă Guitierra. Domnul Rawlins îmi e prieten. Mă scoate la cină.

Situația o amuza.

— Nu vreau să intre bărbați în camere, a spus femeia.

— Sunt sigură că n-o să-l deranjeze să mă aștepte în mașină. Nu-i așa, Easy?

— Absolut deloc.

— Lăsați-ne doar să ne terminăm discuția, doamnă Guitierra. După aceea domnul va avea politețea să meargă să mă aștepte în mașină.

Unul dintre însoțitorii doamnei Guitierra îmi arunca niște priviri de parcă ar fi vrut să îmi crape capul cu bastonul. Celălalt se uita la Daphne și era clar că și el își dorește ceva.

Când au pornit înapoi spre birou, continuând să se uite lung la noi, i-am spus lui Daphne:

— Ascultă. Ai vrut să vin aici singur și iată-mă. Acum am nevoie să faci și tu la fel, vreau să vii cu mine undeva.

— De unde să știu eu că nu mă duci la omul ăla pe care l-a angajat Carter?

I se citea în ochi că îi vine să râdă.

— Nu, nu vreau să am de-a face cu el... Am discutat cu iubitul tău, domnul Carter.

Replica i-a șters zâmbetul de pe față.

— Serios? Când?

— Acum două sau trei zile. Te vrea înapoi, iar Albright vrea cele treizeci de mii de dolari.

— Nu mă întorc la el, a spus ea, și am fost sigur că nu minte.

— Mai vorbim noi despre asta cu altă ocazie. Acum trebuie să pleci de aici.

— Unde?

— Știu eu un loc. Trebuie să te pui la adăpost de oamenii care te caută și la fel trebuie să fac și

eu. O să te duc undeva unde o să fii în siguranță și apoi o să vedem ce avem de făcut.

— Nu pot să plec din L.A., nu înainte să vorbesc cu Frank. Ar fi trebuit să se întoarcă deja, dar îl tot sun și nu e acasă.

— Poliția a făcut legătura între el și Coretta. Probabil stă ascuns pe undeva.

— Trebuie să stau de vorbă cu Frank.

— Bine, dar deocamdată trebuie să plecăm de aici.

— Așteaptă o clipă, a spus ea.

A intrat în cameră, apoi s-a întors și mi-a dat un teanc de bancnote învelit într-o bucată de hârtie.

— Du-te și plătește-mi chiria, Easy. Ca să nu ne ″mai deranjeze când o să vadă că ieșim cu bagajele mele.

Toți proprietarii, fără discuție, sunt topiți după bani. După ce am plătit chiria lui Daphne, cei doi bărbați s-au făcut nevăzuți, iar femeia mai-mai că mi-a zâmbit.

Daphne avea trei valize, dar niciuna dintre ele nu era cea veche și ponosită pe care o avea în seara când ne cunoscuserăm.

Am mers cale lungă cu mașina. Voiam să fiu cât mai departe de Watts și de Compton, așa că ne-am dus în partea de est a orașului, în zona care azi se numește El Barrio[14]. Pe atunci, era doar unul dintre cartierele evreiești invadate nu cu multă vreme în urmă de mexicani.

Am trecut pe lângă sute de case sărăcăcioase, pe lângă palmieri piperniciți și pe lângă mii de copii care se jucau și țipau pe străzi.

În cele din urmă am ajuns la o casă veche și dărăpănată, care fusese cândva conac. Avea o verandă uriașă de beton, cu acoperiș verde, și câte două ferestre imense la fiecare dintre cele trei caturi. Două dintre ferestre erau sparte și fuseseră astupate cu hârtie și cârpe. Trei câini stăteau tolăniți în fața casei, iar în curte, pe argila roșiatică, sub crengile unui stejar bătrân și

scorburos, se aflau opt mașini vechi. Printre acele epave se jucau șase sau șapte copilași. Pe trunchiul stejarului era bătută în cuie o plăcuță pe care scria „camere”.

Un bătrân cu părul grizonat, în salopetă și tricou, ședea pe un scaun de aluminiu, în dreptul scărilor.

— Salut, Primo! am zis eu făcându-i cu mâna.

— Easy! a strigat el. Te-ai rătăcit pe aici?

— Nu, frate. Voiam doar să nu mă deranjeze nimeni și am zis să încerc să stau la tine.

Primo era mexican get-beget, născut și crescut în Mexic. Eram în 1948, când mexicanii și negrii încă nu începuseră să se urască unii pe alții. Pe vremea aceea, când nu se dădea nicio importanță genealogiei, negrii și mexicanii se considerau la fel, adică doar niște pârliți născuți fără noroc.

Îl cunoscusem pe Primo pe vremea când, temporar, mă ocupasem cu grădinăritul. Lucraserăm împreună, într-o echipă numeroasă, care se ocupa de grădinile mari din Beverly Hills și Brentwood. Amenajaserăm și câteva din centru, de dincolo de Sixth.

Primo era un tip de treabă și îi plăcea să își petreacă vremea cu mine și cu prietenii mei. Ne spusese că își cumpărase casa aceea mare ca să o transforme în hotel. Se ruga tot timpul de noi să mergem să închiriem camere de la el sau să ne trimitem prietenii acolo.

S-a ridicat să mă întâmpine. Era scund, de-abia îmi ajungea până la piept.

— Adică?

— Ai ceva unde să nu fiu deranjat?

— Am în spate o căsuță în care poți să stai cu *señorita*[15].

S-a aplecat să o vadă pe Daphne prin geamul mașinii, iar ea i-a zâmbit frumos.

— Cât costă?

— Cinci dolari pe noapte.

— Poftim?

— E o casă întreagă, Easy. E făcută pentru dragoste.

Mi-a făcut cu ochiul.

Aș fi putut să mă târguiesc cu el și să scot un preț mai bun, fie și numai ca să mă distrez, dar aveam altele pe cap.

— Bine.

I-am dat o bancnotă de zece dolari, iar el ne-a condus pe aleea care ocolea casa cea mare și ducea la căsuța din spate. A dat să ne însoțească, dar l-am oprit.

— Primo, frate, i-am zis, am să vin eu mâine pe la tine, să dăm pe gât niște tequila. Bine?

A zâmbit și, înainte să se întoarcă și să plece, m-a bătut pe braț. Măcar de-ar mai fi fost viața mea atât de simplă în clipa aia, încât să nu vreau decât să petrec o noapte fierbinte cu o tipă albă!

Înainte de toate, ne-au sărit în ochi tufele de caprifoi și de gura-leului, printre care se ițeau vrejuri de floarea-pasiunii. În încâlceala de tufe era decupată o spărtură, de mărimea unui om, cu margini neregulate. Dincolo de ea se zărea o clădire micuță, care probabil fusese adăpost pentru trăsuri sau casa de serviciu a grădinarului moșiei. Pe trei laturi ale casei, de sus până jos, erau uși franțuzești. Toate se puteau deschide în afară, spre curtea betonată care înconjura casa pe trei laturi. Erau închise toate trei. Ușa din față era din lemn și vopsită în verde.

La toate ferestrele erau perdele lungi, albe.

Dincolo de ușă era o singură încăpere mare, cu un pat cu arcuri uzat într-o parte și o sobă cu gaz cu două arzătoare în cealaltă. Pe masa din mijloc, înconjurată de patru scaune șubrede, se afla un prăjitor de pâine. Mai era și o canapea lungă și bombată, căptușită cu o pânză maro-închis, pe care erau cusute flori galbene, uriașe.

— Ce frumos e! a exclamat Daphne.

Probabil a citit pe fața mea că o credeam nebună, pentru că a roșit un pic și a adăugat:

— Ar mai trebui depus ceva efort, dar cred că am putea să o aranjăm foarte frumos.

— Da, poate dacă am dărâma-o...

Daphne a izbucnit în râs, ceea ce mi-a plăcut. Cum am mai spus, era ca un copil, iar bucuria ei copilărească mă mișca.

— Chiar e frumoasă, a spus. N-o fi ea luxoasă, dar e liniștită și retrasă. Aici nu ne vede nimeni.

I-am pus bagajele pe jos, lângă canapea.

— Trebuie să plec puțin, am spus.

Odată ce o văzusem instalată, trebuia să pun lucrurile în mișcare.

— Rămâi!

— Trebuie să plec, Daphne. Doi tipi foarte periculoși și poliția din L.A. sunt pe urmele mele.

— Ce indivizi periculoși?

S-a așezat pe marginea patului, picior peste picior. La hotel se îmbrăcase cu o rochie galbenă de vară, și i se vedeau umerii bronzați.

— Omul pe care l-a angajat amicul tău și Frank Green, celălalt amic al tău.

— Ce treabă are Frankie cu tine?

M-am îndreptat spre ea, iar ea s-a ridicat în picioare, să mă întâmpine. Mi-am tras gulerul în jos, i-am arătat rana de pe gât și am spus:

— Uite ce i-a făcut *Frankie* lui Easy!

— Vai, scumpule!

Mi-a atins ușor gâtul.

Poate că m-a aținat atingerea aceea de femeie ori poate că, în sfârșit, îmi dădusem seama ce mi se întâmplase în acea săptămână. Nu știu.

— Uite-aici! Asta mi-au făcut polițiștii! am spus arătându-i vânătaia pe care o aveam la ochi. Am fost arestat de două ori, învinovățit de patru crime, amenințat de inși pe care mi-aș dori să nu-i fi cunoscut niciodată și...

Simțeam că explodez de furie.

— Sărmanul de tine! a spus ea luându-mă de braț și ducându-mă spre baie.

M-a ținut strâns de braț cât a dat drumul apei să curgă în cadă. Era foarte aproape de mine. Îmi desfăcea nasturii de la cămașă și îmi dădea jos pantalonii.

Stăteam acolo, pe veceu, gol-pușcă, și mă uitam cum scotocește prin dulăpiorul cu medicamente cu uși acoperite de oglinzi. Am simțit ceva în străfundurile ființei mele, ceva întunecat ca jazzul când îți aduce aminte că moartea te așteaptă.

„Moarte”, spunea răgușit saxofonul. Însă mie nu îmi păsa.

14 „Cartierul” (sp. în original).

15 „Domnișoară” (sp. în original).

26

Daphne Monet, o femeie pe care nu o cunoșteam absolut deloc, m-a pus să mă întind pe spate în cada adâncă de porțelan, apoi m-a spălat cu grijă între degetele de la picioare și pe urmă pe picioare în sus. Mădularul în erecție îmi stătea culcat pe burtă și respiram încet, ca un băiețel care stă la pândă să prindă un fluture. Din când în când, ea spunea:

— Șșșt, scumpule, e în regulă.

Și, nu știu de ce, vorbele ei îmi provocau durere.

După ce a terminat de spălat picioarele, mi-a spălat tot trupul cu un prosop mic și aspru și o bucată de săpun cu spumă-de-mare.

Niciodată nu m-a atras vreo femeie așa cum m-a atras Daphne Monet. Cele mai multe femei frumoase mă fac să vreau să le ating, să fie ale mele. Însă Daphne mă făcea să privesc înlăuntrul

meu. Spunea câte o vorbă de alint, și eu mă simțeam transportat înapoi în momentul în care simțisem pentru prima dată cum e să iubești și să pierzi pe cineva. Când Daphne a ajuns la pântec, deja îmi aminteam cum, când aveam opt ani, o pierdusem pe mama. Când mi-a ridicat mădularul erect, să mă spele dedesubt, mi-am ținut răsuflarea. M-a privit drept în ochi, cu ochii ei care, deasupra reflexiilor apei, deveniseră albaștri, și și-a mișcat de două ori mâna în sus și în jos pe mădularul meu. A zâmbit când a terminat și mi l-a apăsat înapoi pe piele.

Nu puteam scoate o vorbă.

S-a îndepărtat de cadă, și-a tras rochia peste umeri dintr-o singură mișcare prelungă, apoi a aruncat-o în apă, peste mine, și și-a dat jos chiloții. S-a așezat pe veceu și a urinat atât de zgomotos, încât părea că o face mai degrabă un bărbat.

— Dă-mi hârtia, Easy!

Rola de hârtie igienică era lângă cadă.

S-a ridicat în picioare deasupra căzii, cu pelvisul împins înainte, și a privit în jos spre mine.

— Dacă păsărica mea ar fi ca mădularul unui bărbat, ar fi cât capul tău de mare, Easy.

M-am ridicat din cadă și am lăsat-o să îmi cuprindă testiculele în palmă. În drum spre dormitor, mi-a tot șoptit vorbe obscene la ureche. Lucrurile pe care le spunea mă făceau să mă rușinez. Nu cunoșteam niciun bărbat care să fie în stare să spună vorbe atât de îndrăznețe cum erau acelea pe care mi le spunea Daphne Monet.

Nu îmi plăcea când femeile vorbeau așa. Mi se părea o chestie masculină. Însă, dincolo de vorbele ei îndrăznețe, Daphne părea să îmi ceară ceva. Și tot ce îmi doream era să caut adânc în sufletul meu și să găsesc ce îmi cere.

Am țipat, am urlat și ne-am luptat toată noaptea. O dată, după ce adormisem, m-am trezit și am văzut că îmi freca un cub de gheață pe piept. Apoi, pe la ora trei, m-a scos în curtea betonată, în

spatele tufișurilor, și a făcut dragoste cu mine în vreme ce eu stăteam rezemat de coaja aspră a unui copac.

După ce a răsărit soarele, s-a cuibărit lângă mine în pat și a întrebat:

— Te doare, Easy?

— Ce?

— Mădularul. Te doare?

— Da.

— E inflamat?

— Simt că-mi plesnesc vasele de sânge.

M-a apucat de penis.

— Te doare când mă iubești, Easy?

— Da.

M-a strâns mai tare.

— Îmi place foarte mult când te doare, Easy. Când suferi pentru noi doi.

— Și mie, am spus.

— O simți?

— Da, o simt.

Mi-a dat drumul.

— Nu la durere mă refer, ci la casa asta. La noi doi aici, de parcă nu am fi cine vor ei să fim.

— Cine sunt ei?

— Nu au nume. Sunt cei care nu vor să ne lase să fim noi înșine. Nu vor să ne simțim atât de bine cum ne simțim acum sau atât de apropiați. De-asta am vrut să plec cu tine.

— *Eu* am venit la tine.

A întins iar mâna.

— Dar eu am fost cea care te-a chemat, Easy. Eu te-am adus la mine.

Când îmi amintesc noaptea aceea, nu știu ce să cred. Aș putea să spun că Daphne era nebună, dar pentru asta ar fi trebuit să fi fost eu destul de sănătos la minte ca să pot spune așa ceva, și nu eram. Dacă voia să simt durere, aș fi simțit-o cu plăcere, iar dacă ar fi vrut să sângerez, mi-aș fi tăiat o venă. Daphne era ca o ușă care până atunci fusese închisă și care, deodată, se deschisese ca să

pot să intru. Mi se umplea inima de drag când o vedeam pe femeia asta.

Dar nu pot să spun că era nebună. Daphne era ca un cameleon. Se schimba pentru bărbatul ei. Dacă era un alb molâu, căruia îi era frică să i se plângă ospătarului, îl strângea la piept și îl mângâia. Dacă bărbatul ei era un negru sărac, care strânsese în el durere și furie toată viața, îi spăla rănile cu o cârpă aspră și îi lingea sângele până i se închideau.

Era deja trecut de amiază când am simțit că nu mai pot. Stătuserăm îmbrățișați întruna. Nu mă mai gândeam la polițiști, la Mouse, și nici măcar la DeWitt Albright. Îmi păsa doar de durerea pe care o simțeam iubind-o pe femeia aceea albă. Însă, în cele din urmă, m-am smuls din brațele ei și i-am spus:

— Trebuie să stăm de vorbă, Daphne.

Poate că era doar o iluzie, dar mi s-a părut că, pentru prima dată de la scena din baie, ochii ei au căpătat sclipiri verzui.

— Ei bine, ce e?

S-a ridicat în capul oaselor în pat, învelindu-se. Știam că încep să o pierd, dar eram prea satisfăcut ca să îmi pese.

— Au murit mulți oameni, Daphne, iar poliția vrea să mă scoată pe mine vinovat. Mai sunt și cei treizeci de mii de dolari furați de tine de la domnul Carter, pentru care DeWitt Albright e pe urmele mele.

— Banii ăia ne privesc doar pe mine și pe Todd și n-am nimic de-a face cu niciun mort, și nici cu acest Albright. Absolut nimic.

— Poate tu nu crezi că ai de-a face cu el, dar Albright are un talent nemaipomenit de a îi face pe alții să aibă de-a face cu el...

— Bun, zi ce vrei de la mine.

— De ce a fost omorât Howard Green?

S-a uitat prin mine de parcă aș fi fost doar o iluzie optică.

— Cine?

— Haide!

Și-a ferit privirea, apoi a oftat.

— Howard lucra pentru un bogătan pe nume Matthew Teran. Era șoferul lui Teran. Teran voia să candideze la primărie, dar printre ei regula e că trebuie să ceri voie. Todd nu voia ca Teran să candideze.

— Cum așa?

— L-am cunoscut pe Teran cu ceva vreme în urmă, tocmai cumpăra un băiețel mexican de la Richard.

— Tipul pe care l-am găsit noi?

A încuviințat din cap.

— Și el cine era?

— Eu și Richard eram... A ezitat o clipă, apoi a spus: Eram prieteni.

— Iubiți?

A încuviințat din cap, cu o mișcare aproape imperceptibilă.

— Înainte să-l cunosc pe Todd, am stat o vreme cu el.

— În noaptea în care am început să te caut, m-am întâlnit cu Richard în fața la John. Venise după tine?

— Se prea poate. Nu voia să mă lase să plec, așa că s-a înțeles cu Matthew Teran și Howard Green să-mi facă probleme, ca să-l sâcâie pe Todd.

— Ce fel de probleme? am întrebat.

— Howard știa ceva. Ceva despre mine.

— Ce?

N-a vrut să răspundă la întrebare.

— Cine l-a omorât pe Howard? am întrebat.

Nu a răspuns imediat. Se juca întruna cu pătura, lăsând-o să-i cadă de pe sâni.

— Joppy, a zis ea în cele din urmă, fără să mă privească în ochi.

— Joppy! am strigat eu. De ce ar fi făcut una ca asta?

Dar îmi dădusem seama, chiar dinainte să apuc să pun întrebarea, că e adevărat. Trebuia să fii violent așa cum era Joppy ca să poți omorî pe cineva în bătaie.

— Și pe Coretta?

Daphne a încuviințat din cap. În clipa aia, goliciunea ei îmi provoca scârbă.

— De ce?

— Uneori mă duceam la barul lui Joppy cu Frank, pur și simplu fiindcă lui Frank îi plăcea să mă vadă lumea cu el. Ultima dată când am fost acolo, Joppy mi-a spus la ureche că se interesează cineva de mine și că ar fi bine să-l sun mai târziu, ca să aflu cine. Atunci am auzit prima oară de Albright.

— Și cum rămâne cu Howard și Coretta?

— Howard Green deja venise la mine și îmi spusese că, dacă nu fac ce îmi spun el și șeful lui, o să mă distrugă. I-am zis lui Joppy că îi dau o mie de dolari dacă se asigură că Albright n-o să dea de mine și dacă discută cu Howard.

— Și l-a omorât pe Howard?

— Cred că din greșeală. Howard era rău de gură. Joppy pur și simplu și-a ieșit din sărite.

— Și Coretta?

— După ce a venit la mine, i-am zis lui Joppy. I-am zis că pui tot felul de întrebări, iar el... Daphne a șovăit puțin, apoi a spus: A omorât-o. I se făcuse frică. Deja omorâse un om.

— Pe tine de ce nu te-a omorât?

Și-a ridicat capul și și-a dat părul pe spate.

— Încă nu îi dădusem banii. Încă aștepta de la mine mia de dolari. Oricum, credea că sunt iubita lui Frank. Cei mai mulți îl respectă pe Frank.

— Ce înseamnă Frank pentru tine?

— Ceva ce n-ai înțelege niciodată, Easy.

— Crezi că știe cine l-a omorât pe Matthew Teran?

— Nu știu, Easy. Eu una n-am omorât pe nimeni.

— Unde-s banii?

— Undeva. Nu aici. Nu undeva unde să-i poți găsi.

— Banii ăia o să-ți aducă moartea, fetițo.

— Ba nu, tu îmi aduci moartea, Easy.

A întins mâna să îmi atingă genunchiul.

M-am ridicat în picioare.

— Daphne, trebuie să stau de vorbă cu domnul Carter.

— N-o să mă întorc la el. Niciodată.

— Vrea doar să stea de vorbă cu tine. Nu trebuie să fii îndrăgostită de el ca să stai de vorbă cu el.

— Nu înțelegi. Tocmai pentru că îl iubesc nu mai pot să dau ochii cu el.

Îi dăduseră lacrimile.

— Hai, Daphne nu-mi pune bețe în roate.

A întins iar mâna spre mine.

— Termină odată!

— Cât îți dă Todd pentru mine?

— O mie.

— Du-mă la Frank și o să-ți dau două mii.

— Frank a încercat să mă omoare.

— N-o să-ți facă nimic dacă sunt eu acolo.

— Zâmbetul tău nu e de ajuns ca să-l oprească pe Frank.

— Du-mă la el, Easy. Doar așa o să-ți capeți banii.

— Dar cum rămâne cu domnul Carter și cu Albright?

— Ei mă vor pe mine, Easy. Lasă asta în seama mea și a lui Frank.

— Ce înseamnă Frank pentru tine? am întrebat din nou.

Mi-a zâmbit. Ochii i-au devenit albaștri și s-a sprijinit cu spatele de perete.

— Ce zici, mă ajuți?

— Nu știu. Trebuie s-o șterg de aici.

— De ce?

— Pur și simplu e prea mult, am spus, aducându-mi aminte de Sophie. Am nevoie de aer, simt că mă sufoc.

— Am putea să rămânem aici, scumpule. E singurul loc potrivit pentru noi.

— Te înșeli, Daphne. Nu trebuie să asculți ce spun ei. Dacă ne iubim, putem să fim împreună. Nimeni nu poate să ne oprească.

A zâmbit cu tristețe.

— Nu înțelegi.

— Adică de la mine nu vrei decât sex. Să te tăvălești un pic cu un negru, apoi să-ți netezești hainele și să te dai cu ruj, de parcă n-ai fi simțit nimic.

A întins mâna să mă atingă, dar m-am ferit.

— Ai înțeles greșit, Easy.

— Să mergem să mâncăm ceva, am zis, ferindu-mi privirea. E un restaurant chinezesc la câteva străzi de aici. Putem s-o luăm prin spate, pe o scurtătură.

— Când o să ne întoarcem n-o să mai fie nimic între noi, a spus ea.

Mi-am închipuit că le spusese asta multor bărbați și că mulți bărbați preferaseră să rămână, ca să nu o piardă.

Ne-am îmbrăcat în tăcere.

Când eram gata să ieșim, mi-a venit o idee.

— Daphne?

— Da, Easy?

Părea plictisită.

— Aș vrea să știu ceva.

— Ce?

— De ce m-ai sunat ieri?

Când m-a privit, ochii îi erau verzi.

— Te iubesc, Easy. Am știut-o chiar din clipa în care ne-am cunoscut.

27

Chow's Chow era un fel de restaurant chinezesc foarte răspândit în Los Angeles în anii '40 și '50. Nu existau mese, doar o tejghea lungă cu douăsprezece scaune. Domnul Ling stătea în spatele tejghelei, în fața unui cuptor lung, negru, pe care prepara trei feluri de mâncare: orez prăjit, ouă *fu yung*[16] și *chow mein*[17]. La fiecare fel puteai să comanzi carne de pui sau de porc, creveți, carne de vită sau, în zilele de duminică, homar.

Domnul Ling era un om mărunțel, care purta întotdeauna pantaloni subțiri, albi și un tricou tot alb. Avea un tatuaj cu un șarpe care îi pornea din stânga, după guler, i se încolăcea pe după gât și îi ajungea până în mijlocul obrazului drept. Șarpele avea doi colți lungi și o limbă roșie, lungă.

— Ce doriți? a strigat domnul Ling la mine.

Mai fusesem pe acolo de cel puțin douăzeci de ori, dar domnul Ling nu mă recunoștea

niciodată. Nu își recunoștea niciun client.

— Orez prăjit, a spus Daphne cu glas domol.

— De care? a strigat domnul Ling, după care, înainte ca ea să apuce să răspundă, a zis: Porc, pui, creveți, vită?

— Vreau cu pui și creveți, vă rog.

— Costă mai mult!

— E în regulă, domnule.

Eu am comandat ouă *fu yung* cu porc.

Daphne părea să se mai fi liniștit. Aveam impresia că, dacă reușesc să o fac să mi se destăinuie, aș putea să o fac să-i vină mintea la cap. Nu voiam să o oblig să îl vadă pe Carter. Dacă aș fi obligat-o, aș fi putut fi arestat pentru răpire și nici nu știam cum ar fi reacționat Carter dacă aș fi bruscat-o. Și poate că o și iubeam nițel atunci. Arăta drăguț în rochia aceea albastră.

— Nu știu ce să zic, Daphne. Nu vreau să-ți impun nimic. Având în vedere ce simt acum pentru tine, nu m-ar deranja câtuși de puțin dacă n-ar mai trebui să-l săruți pe Carter în veci.

I-am simțit zâmbetul în piept și în alte părți ale trupului.

— Ia spune, Easy, ai fost vreodată la grădina zoologică?

— Nu.

— Serios?

Părea uluită.

— Nu văd de ce te-ai duce să te uiți la animale ținute în cuști. N-au cu ce să mă ajute și nici eu n-am cum să le ajut pe ele.

— Dar poți să înveți de la ele, Easy. Animalele de la grădina zoologică pot să te învețe niște lucruri.

— Ce să mă învețe?

S-a lăsat pe spate, cu privirea ațintită la aburii care se ridicau de pe cuptorul domnului Ling. Privea înapoi în timp, privea într-un vis.

— Tata m-a dus prima dată la grădina zoologică în New Orleans, unde m-am născut, a

spus, începând să tărăgăneze vorbele, cu un accent din Sud. Ne-am dus la cușca maimuțelor și îmi aduc aminte că mi-am zis că acolo miroase a moarte. O maimuță-păianjen se legăna înainte și înapoi, agățată de plasele care atârnau din tavanul cuștii. Oricine putea să-și dea seama că înnebunise stând închisă atâția ani. Dar adulții și copiii își dădeau coate și se hlizeau la sărmana creatură. M-am simțit exact ca maimuța aia. Mă izbeam cu furie de pereți, prefăcându-mă că am de mers undeva, când de fapt viața mă ținea captivă, exact ca pe maimuța aia. Am izbucnit în plâns și tata m-a luat de acolo. Credea că mă impresionase sărmana vietate. Dar mie nu-mi păsa de cine știe ce animal idiot. De-atunci încolo, ne-am dus doar la cuștile în care animalele aveau mai multă libertate. Ne-am uitat mai ales la păsări. Bâtlani, cocori, pelicani și păuni. Doar păsările mă interesau, nimic altceva. Erau atât de frumoase, cu penele și puful lor fin! Păunii își etalau coada în evantai și o scuturau spre păunițe când voiau să se împerecheze. Tata m-a mințit, spunându-mi că e doar un joc, dar în sinea mea știam ce fac. Apoi, aproape de ora închiderii, am trecut pe la zebre. Nu era nimeni prin preajmă, iar tata mă ținea de mână. Două zebre alergau de colo-colo. Una încerca să scape de cealaltă, care, agresivă, îi tot tăia calea. I-am strigat tatei să le facă să înceteze, fiindcă mă temeam să nu se bată.

Era atât de emoționată, încât m-a apucat strâns de mână. Fără să îmi dau seama de ce, m-a cuprins îngrijorarea.

— Erau chiar lângă noi, a spus ea. Erau chiar lângă gard când masculul s-a urcat pe femelă. Mădularul lui lung intra în ea, cu mișcări de piston. De două ori, a ieșit complet din ea și a împroșcat-o cu spermă pe coaste. Eu și tata ne strângeam atât de tare de mână, încât mă durea, dar nu m-am plâns. După ce ne-am întors la mașină, m-a sărutat. Întâi doar pe obraz, apoi pe buze, cum fac amanții, a spus Daphne cu un

zâmbet pierdut. După ce a încetat să mă sărute, a început să plângă. Și-a pus capul în poala mea și a trebuit să-l mângâi îndelung pe păr și să-i spun că totul e în regulă. De-abia pe urmă a fost în stare să-și ridice privirea spre mine, a continuat ea și probabil mi se citea deja dezgustul pe chip, căci a spus: Ți se pare că ce am făcut atunci era bolnăvicios. Dar tata mă iubea. De atunci încolo, tot anul m-a dus la grădina zoologică și în parc. Aveam paisprezece ani. De fiecare dată, la început mă săruta cum își sărută un tată fetița, dar pe urmă ne retrăgeam undeva și ne purtam ca doi amanți. Și de fiecare dată, la sfârșit, plângea înduioșător și mă implora să-l iert. Îmi cumpăra cadouri și îmi dădea bani, dar eu îl iubeam chiar și fără astea.

Aș fi vrut să fug de ea, dar aveam prea multe probleme ca să îmi permit să fac ce îmi spunea inima, așa că am încercat să schimb subiectul.

— Ce-are asta de-a face cu o posibilă întâlnire dintre tine și Carter? am întrebat.

— După ce s-a încheiat anul acela, tata nu m-a mai dus nicăieri. În primăvara următoare, ne-a părăsit pe mine și pe mama și de atunci nu l-am mai văzut. Nimeni nu știa ce se petrecuse între noi. Dar eu știam. Știam că de-aia plecase. Mă iubise foarte tare în ziua aceea, la grădina zoologică și mă cunoscuse pe mine, cea adevărată. Când ajungi să cunoști pe cineva atât de bine, trebuie să pleci de lângă el.

— De ce? De ce trebuie să părăsești pe cineva exact când te apropii foarte mult de el?

— Nu e vorba doar de apropiere, Easy. E mai mult de-atât.

— Așa ceva a fost între tine și Carter?

— Mă cunoaște mai bine decât oricare alt bărbat.

În clipa aia l-am urât pe Carter. Voiam să o cunosc pe Daphne așa cum o cunoștea el.

O voiam pe ea, chiar dacă, ajungând să o cunosc, nu aș mai fi putut să o am.

Am apucat-o cu Daphne spre căsuță, pe poteca din spate, printre tufișuri. Totul era bine.

I-am deschis ușa. Nu mai avea nimic de spus după povestea aceea despre ce se petrecuse la grădina zoologică. Nu știu de ce, dar nici eu nu mai aveam nimic de spus. Poate fiindcă nu o credeam. Credeam că ea e convinsă că povestea e adevărată sau că măcar vrea să creadă asta, dar ceva nu era în regulă cu toată tărășenia aia.

Undeva între *fu yung* și nota de plată, m-am hotărât să încerc să îmi reduc pierderile. Daphne avea prea multe învelișuri, nu era potrivită pentru mine. Aveam să fac în așa fel încât să îl sun pe Carter și să îi spun unde e Daphne. Voiam să mă spăl pe mâini de toată afacerea. Îmi tot ziceam că, la urma urmei, m-am băgat în treaba asta doar pentru bani.

Eram atât de cufundat în gânduri, încât nu mi-a trecut prin cap să verific dacă totul e în regulă înainte să intrăm. La urma urmei, de ce ar fi trebuit să îmi fac griji? Așadar, când Daphne a icnit, am fost surprins să îl văd pe DeWitt Albright stând în picioare lângă sobă.

— Bună seara, Easy, a spus el tărăgănat.

Am dat să-mi scot pistolul de la curea, dar, înainte să apuc, m-a izbit ceva în cap. Îmi aduc aminte cum podeaua mi se apropia vertiginos de față. Apoi mi-am pierdut cunoștința pentru o vreme.

16 Omletă cu legume în bucătăria chinezească.

17 Tăiței prăjiți cu legume și carne de porc.

28

Eram pe o navă de luptă, în toiul celei mai aprige bătălii din istoria tuturor războaielor. Tunurile erau încinse, iar eu și echipajul încărcam obuzele. Avioanele mitraliau puntea și gloanțele îmi străpungeau pieptul și brațele, dar am continuat să ridic obuze și să i le dau celui din fața mea. Era seară sau foarte devreme și eram animat de forța războiului.

Atunci Mouse s-a apropiat de mine și m-a tras deoparte.

— Easy, trebuie să o ștergem de aici, frate! N-are nici un rost să murim într-un război al albilor!

— Dar lupt pentru libertate! i-am strigat.

— N-o să te lase să pleci, Easy. Dacă-l câștigați pe ăsta, nici n-o să vină bine Ziua Muncii, că o să te și trimită înapoi pe plantație.

L-am crezut pe loc, dar, înainte să apuc să fug, o bombă a zguduit nava și am început să ne

scufundăm. Am fost aruncat de pe punte în oceanul rece ca gheața. Apa îmi intra în gură și în nas. Am încercat să strig, dar eram sub apă. Mă înecam.

Când m-am trezit, eram ud leoarcă, fiindcă Primo aruncase o găleată de apă peste mine. Îmi intrase în ochi și în gâtlej.

— Ce s-a întâmplat, *amigo*[18]?? Te-ai bătut cu amicii tăi?

— Care amici? am întrebat eu bănuitor.

În clipa aia aveam impresia că Primo mă lovise în cap.

— Cu Joppy și cu albul ăla în costum alb.

— Un alb?

Primo m-a ajutat să mă ridic în capul oaselor. Eram pe jos, chiar în fața căsuței. Gândurile au început să mi se limpezească.

— Da. Ești teafăr, Easy?

— Care-i treaba cu albul? Când au ajuns aici el și cu Joppy?

— Acum două sau trei ore.

— Acum două sau trei ore?

— Da. Joppy m-a întrebat unde ești și, după ce i-am spus, a ocolit casa cu mașina și s-a dus în spate. La scurtă vreme după aia, au plecat.

— Era și tipa cu ei?

— N-am văzut nicio tipă.

M-am ridicat în picioare și am început să caut prin casă, cu Primo după mine.

Nici urmă de ea.

Am ieșit în spate și m-am uitat după ea, dar nu era nici acolo. Primo a ieșit după mine.

— V-ați bătut?

— Nu foarte tare. Pot să dau un telefon de la tine?

— Sigur. E înăuntru.

Am sunat-o pe sora lui Dupree, care mi-a spus că Dupree și Mouse plecaseră dis-de-

dimineață. Fără Mouse, nu știam ce să fac. Am urcat în mașină și am pornit spre Watts.

Era o noapte fără lună, iar stelele nu se vedeau de norii groși. La fiecare colț de stradă era câte un felinar care ardea deasupra capului, în întuneric, dar fără să lumineze nimic.

„Haide, Easy, vino-ți în fire!”

Nu spusesem nimic cu voce tare.

„Trebuie s-o găsești pe tipa aia și să îndrepți lucrurile.”

„Ia mai du-te naibii!”

„Nu, Easy, asta nu te face curajos. Curajos ești dacă îi găsești pe alb și pe prietenul tău. Curajos ești dacă nu-i lași să-ți facă porcării din astea.”

„Și ce pot să fac?”

„Ai un pistol, nu? Crezi că oamenii ăia-s mai tari decât gloanțele?”

„Și ei au arme, amândoi.”

„Trebuie doar să te asiguri că nu te văd când te apropii. Ca în război, frate. Trebuie să te topești în întuneric.”

„Și cum dau de ei, ca să pot să-i iau prin surprindere? Ce vrei să fac? Să caut în cartea de telefon?”

„Știi unde stă Joppy, nu? Să mergem să aruncăm o privire. Dacă nu-s acolo, știi bine că trebuie să fie cu Albright.”

La Joppy acasă erau stinse luminile, iar barul era încuiat cu lacăt pe dinafară. Paznicul de noapte de la locuința lui Albright, un ins gras și roșu la față, mi-a spus că Albright se mutase de acolo.

M-am hotărât să sun la informații în toate orașele aflate la nord de Santa Monica. Am avut noroc și am dat de DeWitt Albright din prima încercare. Locuia în Malibu Hills, pe Route 9.

18 „Prieten” (sp. în original).

29

Am trecut de Santa Monica, am ajuns în Malibu și am intrat pe Route 9. Era un simplu drum neasfaltat, în pantă. Am găsit trei cutii poștale, pe care scria: „Miller”, „Korn”, „Albright”. Am trecut de primele două case și am condus cale de cincisprezece minute înainte să ajung la casa lui Albright. Era atât de izolată, încât strigătele unui om rănit de moarte n-ar fi fost auzite de nimeni.

Era o casă simplă, în stilul locuințelor de la ferme, și nu era foarte mare. Afară nu ardea niciun bec, în afară de cel de pe verandă, așa că nu am putut distinge în ce culoare era văruită. Voiam să știu ce culoare are casa. Voiam să știu cum de zboară avioanele cu reacție și cât trăiesc rechinii. Erau multe lucruri pe care voiam să le aflu înainte să mor.

Încă dinainte să ajung la fereastră, am auzit voci zgomotoase de bărbați și glasul unei femei care implora.

Pe fereastră am văzut o încăpere cu podea de lemn și tavan foarte înalt. În fața șemineului în care ardea focul era o canapea mare, acoperită cu ceva care semăna cu o blană de urs. Daphne stătea întinsă pe canapea, goală-pușcă, iar bărbații, DeWitt și Joppy, erau aplecați deasupra ei. Albright era îmbrăcat cu costumul lui de in, însă Joppy era la bustul gol. Burta lui uriașă arăta obscen așa, atârnând deasupra ei, și cu greu m-am stăpânit să nu-l împușc pe loc.

— Nu mai vrei, nu-i așa, scumpo? a întrebat-o Albright. Daphne l-a scuipat, iar el a apucat-o de gât. Dacă nu văd banii, poți să fii sigură c-o să mă aleg măcar cu plăcerea de a te omorî, fetițo!

Îmi place să cred că sunt un om inteligent, dar uneori mă las condus de sentimente. Când l-am văzut pe albul ăla strângând-o de gât pe Daphne, am ridicat ușor rama ferestrei și m-am strecurat în încăpere. Stăteam acolo, cu pistolul în mână, dar DeWitt și-a dat seama înainte să apuc să fac ceva. S-a răsucit spre mine, ținând-o pe Daphne în față. Când m-a văzut, a împins-o la o parte și a sărit în spatele canapelei. Am dat să trag, dar Joppy a țâșnit spre ușa din spate, lucru care mi-a distras atenția și am avut o clipă de ezitare. Chiar atunci, geamul din spatele meu s-a spart și a răsunat o împușcătură, tare ca bubuitul unui tun. În vreme ce săream în spatele unui fotoliu, să mă adăpostesc, am văzut că DeWitt Albright își scoate pistolul.

Alte două gloanțe s-au înfipt în spătarul fotoliului. Dacă nu m-aș fi dat la o parte și nu m-aș fi lăsat mai jos, de data aceea m-ar fi nimerit.

O auzeam pe Daphne plângând, dar nu puteam să fac nimic ca să o ajut. Cel mai tare mă temeam că Joppy o să ocolească pe afară casa și o să mă atace pe la spate. Așa că m-am târât într-un colț, sperând că, în continuare, Albright nu poate

să mă vadă. Am ajuns într-un loc de unde l-aș fi putut vedea pe Joppy dacă și-ar fi băgat capul pe fereastră.

— Easy? a spus DeWitt.

N-am scos o vorbă. Până și vocea era tăcută.

Am așteptat două sau trei minute, care păreau că nu se mai termină. Joppy nu a apărut la fereastră, ceea ce nu-mi plăcea deloc, și mă întrebam pe unde altundeva ar fi putut intra. Dar, exact când am început să cercetez încăperea din priviri, am auzit un zgomot care îmi spunea că DeWitt se ridicase. S-a auzit o plesnitură surdă și fotoliul s-a răsturnat spre mine. DeWitt aruncase cu o veioză în spătar. Lampa s-a spart și, chiar când trăgeam un glonț înspre locul în care credeam că e DeWitt, l-am văzut ridicându-se la vreo jumătate de metru mai încolo, cu pistolul îndreptat spre mine.

Am auzit împușcătura și apoi încă ceva, ceva care părea aproape imposibil. DeWitt Albright a gemut.

Atunci l-am zărit pe Mouse, cu pistolul fumegând în mână!

Intrase pe ușa pe care o ștersese Joppy.

S-au mai auzit câteva împușcături. Daphne a țipat. Am sărit să o acopăr cu trupul meu. Din perete au sărit așchii de lemn și, în celălalt capăt al încăperii, l-am văzut pe Albright cum sare afară pe fereastră.

Mouse a ochit, dar pistolul nu s-a descărcat. A tras o înjurătură, l-a aruncat pe jos și a scos din buzunar altul, cu țeavă scurtă. S-a năpustit spre fereastră, dar chiar atunci am auzit motorul Caddy-ului pornind. Înainte ca Mouse să apuce să tragă, cauciucurile scrâșneau deja pe drumul neasfaltat.

— *La dracu'!* a strigat Mouse. *La dracu', la dracu', la dracu'!*

Un curent de aer rece, intrat pe fereastra spartă, ne-a învăluit pe mine și pe Daphne.

— Măi să fie! L-am nimerit, Easy!

Zâmbea cu toți dinții ăia de aur ai lui, aplecat deasupra mea.

— Mouse, am spus.

Altceva nu eram în stare să zic.

— Nu-i așa că te bucuri că mă vezi, Ease?

M-am ridicat și l-am strâns în brațe pe piticul de Mouse. L-am îmbrățișat așa cum îmbrățișezi o femeie.

— Mouse, am zis din nou.

— Hai, frate, trebuie să-l aranjăm și pe celălalt!

A făcut un semn din cap spre ușa pe care intrase.

Joppy era întins pe podeaua bucătăriei. Mâinile și picioarele îi erau legate la spate cu un prelungitor. Din creștetul capului chel îi curgea un sânge gros.

— Să-l ducem în camera cealaltă! a spus Mouse.

L-am așezat pe scaun și Mouse l-a legat fedeleș. Daphne s-a învelit într-o pătură și s-a ghemuit la capătul canapelei. Arăta ca o mâță speriată, care își trăiește prima zi de Patru Iulie.

Deodată, Joppy a deschis ochii și a strigat:

— Dezleagă-mă!

Mouse a zâmbit.

Pe Joppy îl treceau toate nădușelile. Sângera și se uita la noi cu ochii căscați. Daphne stătea cu privirea pironită în podea.

— Dă-mi drumul! a scâncit Joppy.

— Taci odată! a spus Mouse și Joppy a tăcut.

— Îmi dați hainele? a întrebat Daphne cu glas răgușit.

— Sigur, scumpo, a spus Mouse. După ce rezolvăm o treabă.

— Ce anume? am întrebat.

Mouse s-a aplecat și și-a pus palma pe genunchiul meu. Era plăcut să simt că sunt viu, să simt atingerea altui om.

— Cred că noi doi meritǎm ceva pentru toatǎ porcǎria asta, nu-i așa, Easy?

— Îți dau jumătate din tot ce-am câștigat, Ray.

— Nu, frate, a spus el, nu vreau banii tăi. Vreau o parte din bănetul pe care-l are micuța Ruby.

Nu știam de ce îi zice Ruby, dar m-am fǎcut cǎ nu aud.

— Frate, ăia-s bani furați.

— Ăia-s cei mai buni, Easy, a zis el, apoi s-a întors către ea. Ce zici, scumpo?

— E tot ce avem eu și Frank. Nu renunț la ei.

Aș fi crezut-o dacă n-ar fi discutat cu Mouse, ci cu altcineva.

— Frank e mort.

Fața lui Mouse era impasibilă.

Daphne s-a uitat la el o clipă, apoi s-a boțit toată, ca o foaie de hârtie, și a început să tremure.

— Joppy a fǎcut-o, eu așa cred, a zis Mouse mai departe. L-au găsit mort pe o alee de lângă barul lui Joppy. Cineva l-a bătut până l-a lăsat lat.

Când Daphne a ridicat capul, ochii îi erau încărcați de ură. Ură era și în glasul ei când a spus:

— Așa e, Raymond?

Se schimbase, era cu totul altă femeie.

— Te-aș minți eu pe tine, Ruby? Frate-tău e mort.

O singură dată în viață fusesem martor la un cutremur. Senzația era aceeași: pământul părea să îmi fugă de sub picioare. Am privit-o, încercând să văd care e adevărul, dar nu am reușit. Obrajii, nasul și tenul îi erau ca ale albilor. Daphne era albă. Până și părul pubian îi era aproape drept, nu creț.

Mouse a spus:

— Ascultă ce-ți spun, Ruby. Joppy l-a omorât pe Frank.

— Nu l-am omorât eu pe Frank! a strigat Joppy.

— De ce-i tot zici așa? am întrebat eu.

— Eu și Frank ne știm de multă vreme, Ease, dinainte să te cunosc pe tine. Pe Ruby o știu de când era în scutece. Soră vitregă. Acu' s-a mai împlinit la trup, da' io nu uit niciodată fețele oamenilor, a spus Mouse scoțându-și o țigară. Să știi că ai mare noroc, Easy. Mi-am zis să-l urmăresc pe ticălosu' ăsta când l-am văzut ieșind de la tine de acasă azi după-amiază. Te căutam și l-am văzut pe el. Luasem mașina lui Dupree, așa că am putut să-l urmăresc până în centru, unde s-a întâlnit cu albu' ăla. După ce-am văzut cum stau lucrurile, nu l-am mai scăpat din ochi.

M-am uitat la Joppy. Avea ochii căscați și era leoarcă de transpirație. De pe bărbie i se prelingea sudoare amestecată cu sânge.

— Nu l-am omorât pe Frank, frate. N-aveam de ce. De ce să-l omor pe Frank? Ascultă, Easy, te-am vârât în treaba asta numa' ca să faci rost de niște bani pentru casa aia a ta.

— Atunci cum se face că acum ești de partea lui Albright?

— Femeia asta a mințit, frate. Albright a venit la mine și mi-a zis de banii pe care îi are ea. Ea a mințit! A zis că n-are bani!

— Gata, ajunge cu vorbăria, a spus Mouse. Nu vreau să te sperii, Ruby, dar am de gând să pun mâna pe banii ăia.

— Nu mă sperii, Ray, a spus ea scurt.

Mouse s-a încruntat, dar doar o secundă, ca și cum un nor mic ar fi trecut iute pe cer într-o zi însorită. Apoi a zâmbit.

— Ruby, scumpo, acum trebuie să-ți porți singură de grijă. Știi că lumea e în stare de orice când vine vorba despre bani...

Fără să-și termine fraza, Mouse și-a scos pistolul de la curea.

S-a întors nonșalant spre dreapta și l-a împușcat pe Joppy în burtă. Joppy a căscat ochii și a început să gâgâie ca o focă. S-a legănat înainte și

înapoi, încercând să-și acopere rana cu mâinile, dar legăturile îl țintuiau de scaun. Câteva secunde mai târziu, Mouse a ridicat pistolul și l-a împușcat pe Joppy în cap. Până atunci Joppy avusese ochii căscați, dar acum în locul celui stâng avea o gaură sângerândă, cu marginile zdrențuite. Forța celui de-al doilea glonț l-a trântit la podea. După aceea, vreme de câteva minute, a mișcat spasmodic din mâini și din picioare. Mă lăsa rece. Joppy îmi fusese prieten, dar văzusem mulți oameni murind și ținusem și la Coretta.

Mouse s-a ridicat în picioare și a spus:

— Să mergem după banii ăia, scumpo!

I-a luat hainele de după canapea și i le-a aruncat grămadă în poală. Apoi a ieșit pe ușa din față.

— Ajută-mă, Easy! a spus ea, aruncându-mi o privire în care se citeau și promisiuni, și teamă. E nebun. Încă mai ai pistolul.

— Nu pot, am spus.

— Atunci dă-mi-l mie! O s-o fac eu.

Nicicând nu cred că a fost Mouse mai aproape de o moarte în chinuri ca în clipa aceea.

— Nu.

— E sânge pe stradă, a spus Mouse când s-a întors. Ți-am zis eu că l-am nimerit. Nu știu cât de grav e rănit, da' sigur o să mă țină minte.

În glas i se citea o bucurie copilărească.

Cât vorbea el, am dezlegat cadavrul lui Joppy. Am luat pistolul care i se blocase lui Mouse și i l-am pus lui Joppy în mână.

— Ce faci, Easy? a întrebat Mouse.

— Nu știu, Ray. Cred că încerc doar să dau poliției piste false.

Daphne a urcat cu mine în mașină. Mouse venea după noi, cu mașina lui Dupree. După câțiva kilometri, am aruncat într-un șanț cablul de prelungitor cu care fusese legat Joppy.

— Tu l-ai omorât pe Teran? am întrebat după ce am intrat pe Sunset Boulevard.

— Presupun că da, a spus ea atât de încet, încât a trebuit să ciulesc urechile ca să o aud.

— Presupui? Nu știi sigur?

— Am apăsat pe trăgaci și el a murit. De fapt, s-a sinucis. M-am dus la el să-i cer să mă lase în pace. I-am oferit toți banii mei, dar a râs. Își ținea mâna în chiloții băiețelului ăluia și râdea, a pufnit Daphne. Nu știu dacă era un hohot de râs sau un semn de dezgust. Așa că l-am omorât.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul?

— L-am dus la mine. S-a cuibărit într-un colț și n-a mai vrut să se miște de acolo.

Daphne își încuiase geanta într-un dulăpior de la Asociația Tinerelor Creștine.

După ce ne-am întors în East L.A., Mouse a numărat câte zece mii pentru fiecare dintre noi. I-a dat voie lui Daphne să păstreze geanta.

Daphne a chemat un taxi. M-am dus să aștept cu ea lângă bordură, sub felinar.

— Rămâi cu mine, i-am spus.

În jurul nostru, în sfera de lumină, zburau molii, atrase de lumina felinarului.

— Nu pot, Easy. Nu pot să rămân cu tine.

— De ce?

— Pur și simplu nu pot.

Am întins mâna spre ea, dar s-a îndepărtat zicând:

— Nu mă atinge!

— Am făcut chiar mai mult decât să te ating, scumpo.

— Nu eram eu.

— Ce vrei să zici? Dacă nu erai tu, atunci cine era?

M-am apropiat de ea, dar a pus geanta între noi.

— O să stau de vorbă cu tine, Easy. O să stau de vorbă cu tine până vine taxiul, dar să nu mă atingi. Nu mă atinge, că țip!

— Care-i problema?

— Știi care-i problema. Știi cine sunt, ce sunt.

— Nu ești altfel decât mine. Suntem amândoi oameni și atâta tot, Daphne. Asta suntem.

— Nu sunt Daphne. Mă cheamă Ruby Hanks și m-am născut în Lake Charles, Louisiana. Sunt altfel decât tine pentru că sunt de fapt două persoane. Sunt și ea, și eu. Eu nu m-am dus niciodată la grădina aia zoologică. Ea s-a dus. Ea a fost acolo, și acolo și-a pierdut tatăl. Eu am avut un altfel de tată. Venea acasă și se întindea în patul meu aproape le fel de des ca în patul mamei. Asta până când, într-o noapte, Frank l-a omorât.

Când a ridicat privirea, mi s-a părut că vrea să întindă mâinile spre mine, nu din dragoste sau împinsă de pasiune, ci ca să mă implore.

— Îngroapă-l pe Frank, a spus ea.

— Bine. Dar ai putea să rămâi aici, cu mine, și l-am îngropa împreună.

— Nu pot. Îmi mai faci un serviciu?

— Spune.

— Fă ceva cu băiatul ăla.

De fapt, nu voiam să rămână. Daphne Monet era moartea însăși. Mă bucuram că pleacă.

Dar aș fi primit-o pe loc, fără să clipesc, dacă mi-ar fi cerut-o.

Șoferul de taxi și-a dat seama că ceva nu e în regulă. Se tot uita în jur, de parcă s-ar fi așteptat să fie atacat în orice clipă. Daphne l-a rugat să îi urce geanta în mașină. I-a atins brațul în semn de mulțumire, dar cu mine nici măcar nu a dat mâna să-și ia adio.

— De ce l-ai omorât, Mouse?

— Pe cine?

— Pe Joppy!

Mouse fluiera și își împacheta banii în niște pungi de hârtie maro.

— Din cauza lui ai suferit atâta, Easy. Și, oricum, trebuia să îi arăt tipei ăleia că vorbesc serios.

— Dar ea deja îl ura pentru că-l omorâse pe Frank. Puteai să te folosești de asta.

— Eu l-am omorât pe Frank, a zis el.

De data asta, Mouse îmi amintea de DeWitt Albright.

— Tu l-ai omorât?

— Și ce dacă? El ce crezi că voia să-ți facă ție? Crezi că nu te-ar fi omorât?

— Asta nu înseamnă că trebuia să-l omor eu pe el!

— Nu pe dracu'!

Mouse mi-a aruncat o privire mânioasă.

Era vorba de o crimă și trebuia să mă împac cu gândul.

— Ești la fel ca Ruby, a spus Mouse.

— Ce-ai zis?

— Vrea să fie albă. De ani de zile îi tot zice lumea că are piele albă și-i foarte frumoasă, dar ea a știut dintotdeauna că nu poate să aibă ce au albii. Așa că s-a prefăcut și apoi a pierdut totul. Ea poate să iubească un alb, da' albul ăla o poate iubi doar pe tipa albă care crede el că e ea.

— Ce-are asta de-a face cu mine?

— Așa ești și tu, Easy. Înveți tot felul de chestii și gândești ca albii. Crezi că tot ce e bun pentru ei e bun și pentru tine. Ea arată de parcă ar fi albă, tu gândești de parcă ai fi alb. Da' nu vă dați seama că amândoi sunteți doar niște amărâți de negri. Niciun negru nu poate fi fericit până nu se acceptă pe el așa cum e cu adevărat.[19]

19 Young Women's Christian Association, o rețea globală a femeilor care promovează drepturile omului și militează pentru schimbări sociale și economice în întreaga lume.

30

Pe DeWitt Albright l-au găsit prăbușit pe volanul mașinii lui, la nord de Santa Barbara. De-abia acolo murise din cauza hemoragiei. Nu-mi venea să cred. Un om ca DeWitt Albright nu moare, nu poate să moară. Mă speriam numai și când mă gândeam la o lume în care un om ca el poate fi omorât. Ce aș fi putut păți eu într-o astfel de lume?

Am auzit totul la radio a doua zi dimineață, în vreme ce îl duceam pe Mouse cu mașina până la stația de unde urma să ia autobuzul. Mă bucuram să-l văd că pleacă.

— O să-i dau toți banii ăia Ettei, Easy. Poate o să mă primească înapoi acum, că ți-am salvat pielea și mă întorc bogat.

Mouse mi-a zâmbit și a urcat în autobuz. Nu aveam nicio îndoială că o să-l mai văd și nu știam prea bine dacă gândul ăsta mă bucură sau nu.

În aceeași dimineață, m-am dus la apartamentul lui Daphne, unde l-am găsit pe băiețel. Era foarte murdar. Nu i se mai schimbase lenjeria de câteva săptămâni, iar fața îi era plină de muci uscați. Nu a scos o vorbă. Când am ajuns, stătea pe podea, în bucătărie, și mânca dintr-o pungă cu făină. Când m-am apropiat de el și i-am întins mâna, mi-a apucat-o și m-a urmat la baie. După ce l-am spălat, l-am dus la Primo.

— Nu cred că știe engleză, i-am spus lui Primo. Poate scoți tu ceva de la el.

Primo era făcut să fie tată. Avea la fel de mulți copii ca Ronald White[20] și îi iubea pe toți foarte mult.

— Aș putea să tocmesc o *mamacita*[21], să-i dau câteva sute de dolari să aibă grijă de el un an sau doi, am spus.

— O să văd, a răspuns Primo, care deja îl ținea pe copil în poală. Poate cunosc eu pe cineva.

Apoi m-am dus la domnul Carter. Când i-am spus că Daphne a dispărut mi-a aruncat o privire glacială. I-am spus că am aflat de la Albright despre crimele comise de Joppy și de Frank. I-am spus că Frank e mort și că Joppy a dispărut.

Însă cel mai tare s-a tulburat când i-am spus că știu că Daphne e neagră. I-am zis că îmi ceruse să-i spun că îl iubește și că vrea să fie cu el, dar că, atâta timp cât ei doi sunt împreună, ea nu poate să-și găsească liniștea. Am cam exagerat, dar i-a plăcut ce a auzit.

I-am povestit despre rochia ei de vară și, în vreme ce îi vorbeam, îmi aminteam cum făcusem dragoste cu ea câtă vreme încă era albă. Lui Carter i se citea extazul pe chip. Sentimentele care mă încercau pe mine erau mai întunecate, dar la fel de intense, însă nu le lăsam să se vadă.

— Numai că am o problemă, domnule Carter, și o aveți și dumneavoastră.

— Da? a spus el, încă prins în mrejele amintirii. Care anume?

— Sunt singurul suspect pe care îl are poliția. Și dacă nu se-ntâmplă ceva repede, o să trebuiască să le zic totul despre Daphne. Și știți c-o să vă urască dacă îi apare numele în ziare. S-ar putea chiar să se omoare.

Nu credeam că e o minciună.

— Și ce pot să fac?

— V-ați tot lăudat că aveți pile la primărie.

— Și?

— Atunci dați niște telefoane. Am eu o poveste să le spun, da' trebuie să mă susțineți și dumneavoastră. Fiindcă, dacă mă duc la ei de unu' singur, știți bine că o să mă frece până o să le spun despre Daphne.

— De ce v-aș ajuta, domnule Rawlins? Mi-am pierdut și banii, și logodnica. Nu m-ați ajutat cu absolut nimic.

— Am salvat-o. Am lăsat-o să plece cu banii dumneavoastră și în viață. Oricare altul dintre cei cu care a avut de-a face ar fi omorât-o.

Chiar în după-amiaza aceea, ne-am dus la primărie și ne-am întâlnit cu adjunctul șefului poliției și cu Lawrence Wrightsmith, viceprimarul. Polițistul era scund și îndesat. Înainte să spună ceva, chiar înainte să salute, s-a uitat la viceprimar. Viceprimarul purta un costum gri și avea o alură distinsă. Tăia aerul cu mâna în vreme ce vorbea și fuma Pall Mall. Avea părul argintiu și o clipă m-am gândit că arată așa cum îmi închipuiam eu în copilărie că arată președintele.

Mason și Miller, cei doi polițiști, au fost convocați de îndată ce le-am pomenit numele.

Eram cu toții în biroul domnului Wrightsmith. El ședea la birou, iar adjunctul șefului poliției stătea în spatele lui. Eu și Carter stăteam în fața viceprimarului, de cealaltă parte a biroului, iar în spatele nostru era avocatul lui Carter. Mason și Miller stăteau la o parte, pe o canapea.

— Ei bine, domnule Rawlins, a spus domnul Wrightsmith, aveți să ne spuneți ceva despre toate aceste crime care au avut loc?

— Da, domnule.

— Domnul Carter spune că lucrați pentru el.

— Într-un fel, domnule.

— În care fel?

— Am fost angajat de DeWitt Albright, printr-un prieten comun, Joppy Shag. Domnul Albright l-a angajat pe Joppy să dea de Frank și de Howard Green. Iar pe urmă Joppy l-a convins să mă angajeze pe mine.

— Frank și Howard, ziceți? Sunt frați?

— Mi s-a spus că sunt veri mai îndepărtați, dar n-aș băga mâna-n foc. Domnul Albright voia să-l găsesc pe Frank pentru că îl căuta domnul Carter. Dar nu mi-a spus de ce îl căuta, doar că era vorba de niște afaceri.

— Era vorba de banii de care ți-am povestit, Larry, a spus Carter. Știi.

— I-ați găsit? m-a întrebat zâmbind domnul Wrightsmith.

— Joppy dăduse deja de Howard Green. Atunci a aflat de bani.

— Și ce anume a aflat de fapt, domnule Rawlins?

— Howard lucra pentru un tip putred de bogat, Matthew Teran. Iar domnul Teran era furios pentru că domnul Carter îi stricase planurile de a candida pentru postul de primar, am spus zâmbind. Cred că voia să vă fie șef.

A zâmbit și domnul Wrightsmith.

— Teran voia ca Howard și Frank să-l omoare pe domnul Carter și să facă în așa fel încât să pară că a fost un jaf. Dar când au intrat în casă și au găsit cele treizeci de mii de dolari, s-au pierdut cu firea și au fugit fără să mai termine ce aveau de făcut.

— Care treizeci de mii de dolari? a întrebat Mason.

— Mai târziu, a spus Wrightsmith. Joppy l-a ucis pe Howard Green?

— Acum așa cred. Vedeți dumneavoastră, eu m-am băgat în treaba asta abia după ce au început să-l caute pe Frank. DeWitt îl verifica pe Teran pentru că Teran îi trezea suspiciuni domnului Carter. Howard a pomenit numele lui Frank. DeWitt avea nevoie de cineva care să-l caute pe Frank în barurile ilegale din Watts și din împrejurimi.

— De ce îl căutau pe Frank?

— DeWitt îl căuta pentru că Frank era pe urmele banilor domnului Carter, iar Joppy îl căuta fiindcă voia să pună el mâna pe cele treizeci de mii de dolari.

Lumina soarelui pătrundea pe fereastră și cădea pe sugativa verde de pe biroul domnului Wrightsmith, dar eu transpiram de parcă eu aș fi fost în bătaia soarelui.

— Cum ai aflat toate lucrurile astea, Easy? a întrebat Miller.

— De la Albright. A intrat la bănuieli când Howard a fost găsit mort. După ce a fost omorâtă și Coretta James, n-a mai avut nicio îndoială.

— De ce? a întrebat Wrightsmith.

Toți cei din încăpere mă priveau cu privirea. Nu fusesem niciodată dat în judecată, dar atunci mă simțeam de parcă aș fi fost în fața juraților.

— Fiindcă o căutau și pe Coretta. Ea petrecea multă vreme în compania lui Frank și a lui Howard Green.

— Tu de ce n-ai intrat la bănuieli, Easy? a întrebat Miller. De ce nu ne-ai spus nimic despre asta atunci când te-am dus la secție?

— Nu știam nimic despre toate astea când ați vorbit cu mine. Albright și Joppy mă puseseră să-l caut pe Frank Green. Howard Green era deja mort atunci și despre Coretta ce era să știu?

— Continuați, domnule Rawlins, a spus Wrightsmith.

— Nu am reușit să dau de Frank. Nu știa nimeni unde e. Dar am prins un zvon. Lumea zicea că e furios că fusese omorât vărul lui și că vrea să se răzbune. Cred că a pornit pe urmele lui Teran. Despre Joppy nu știa nimic.

— Deci credeți că Frank Green l-a ucis pe Matthew Teran?

Miller nu și-a putut ascunde dezgustul.

— Iar Joppy i-a omorât pe Frank Green și pe DeWitt Albright?

— Tot ce știu v-am spus deja, am zis eu încercând să par cât se poate de nevinovat.

— Dar Richard McGee? S-a înjunghiat singur? a întrebat Miller ridicându-se de pe scaun.

— Despre el nu știu nimic.

Au continuat cu întrebările vreo câteva ore. Însă povestea nu s-a schimbat. Joppy comisese cele mai multe dintre crime. O făcuse din lăcomie. Eu mă dusesem la domnul Carter când aflasem despre moartea lui DeWitt, iar el luase decizia să discutăm cu poliția.

Când am terminat, Wrightsmith a spus:

— Vă mulțumesc, domnule Rawlins. Acum vă rog să ne scuzați.

Mason și Miller, Jerome Duffy, avocatul lui Carter, și cu mine trebuia să părăsim încăperea.

Duffy mi-a strâns mâna și mi-a zâmbit.

— Ne vedem la ancheta oficială, domnule Rawlins.

— Cum adică?

— E doar o formalitate. Când se comite o crimă, vor să pună câteva întrebări înainte să închidă cazul.

După felul în care o spusese, nu părea ceva mai grav decât o amendă pentru parcare neregulamentară.

A urcat în lift, să plece, iar Mason și Miller l-au urmat.

Eu am luat-o pe scări. Mi-am zis că poate o să merg pe jos până acasă. Aveam salariul pe doi ani

îngropat în curtea din spate și eram liber. Nu era nimeni pe urmele mele și nu aveam nicio grijă. Se întâmplaseră niște lucruri grave, dar așa era viața în vremurile acelea, dură, și trebuia să faci față tuturor relelor pentru a supraviețui.

Când coboram scările de granit ale primăriei, Miller s-a apropiat de mine.

— Salutare, Ezekiel...

— Domnule polițist...

— Văd că ai un prieten foarte influent.

— Nu știu la ce vă referiți, am spus, dar bineînțeles că știam.

— Crezi tu c-o să vină Carter să te scoată de la pârnaie de fiecare dată când o să te arestăm pentru că ai trecut strada pe roșu, pentru că ai scuipat pe stradă și așa, pur și simplu, pentru că ești zurbagiu de felul tău? Crezi tu c-o să-ți răspundă la telefon?

— De ce ar trebui să-mi fac griji în privința asta?

— Trebuie să-ți faci griji, Ezekiel, a spus Miller, apropiindu-și foarte tare fața osoasă de a mea. Mirosea a bourbon, a mentă și a sudoare. N-ai încotro, pentru că și eu trebuie să-mi fac griji.

— De ce trebuie să vă faceți griji?

— Pentru că am un procuror care-mi suflă-n ceafă, Ezekiel, și procurorul ăsta are o amprentă care nu e a nimănui.

— Poate e a lui Joppy. Poate când o să-l găsiți o să se lămurească și chestiunea asta.

— Poate. Dar Joppy e boxer. De ce ar fi renunțat la pumni ca să folosească un cuțit?

Nu am știut ce să zic.

— Spune-mi totul, fiule. Spune-mi totul și te fac scăpat. O să uit de *coincidența* că ești implicat în toate astea și o să uit că ai băut cu Coretta în seara dinainte să fie omorâtă. Dar dacă te pui cu mine, pușcăria te mănâncă.

— Ați putea să verificați dacă amprenta aia nu e cumva a lui Junior Fornay.

— A cui?

— E paznic la barul lui John. S-ar putea să fie a lui.

Poate că ultima mea clipă de libertate s-a scurs în vreme ce coboram scările primăriei. Încă îmi amintesc vitraliile și lumina blândă.

20 Ronald White (1939-1995), muzician american, unul dintre fondatorii trupei The Miracles; a avut trei copii.

21 „Mămică” (sp. în original).

31

— Aș zice că totul s-a terminat cu bine, nu-i așa, Easy?

— Poftim? am întrebat.

Îmi udam daliile. M-am oprit și m-am întors spre cel care mi se adresase. Era Odell, care ținea drăgăstos în brațe o cutie de bere.

— Dupree e teafăr și poliția a pus mâna pe ucigași.

— Da.

— Dar să știi că e ceva care nu-mi dă pace.

— Ce anume, Odell?

— Ei bine, Easy, de trei luni nu ai o slujbă și, din câte văd, nici nu-ți cauți vreuna.

Coama munților San Bernardino arată cel mai frumos toamna. Vânturile care bat la înălțime împrăștie tot smogul, iar cerul îți taie răsuflarea.

— Dar lucrez.

— Lucrezi în tura de noapte?

— Doar câteodată.

— Cum adică doar câteodată?

— Acum lucrez pe cont propriu, Odell. Și am două slujbe.

— Da?

— Mi-am cumpărat o casă scoasă la licitație fiindcă proprietarul nu plătise taxele. O închiriez și...

— De unde ai avut atâția bani?

— Am primit compensații când m-au dat afară de la Champion. Iar taxele alea nu erau foarte mari.

— Și ce altă slujbă mai ai?

— Pe aia o fac din când în când, dacă am nevoie de câțiva dolari. Detectiv particular.

— Nu te cred!

— Serios.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru oameni pe care îi cunosc și pentru cunoscuți de-ai lor.

— Cum ar fi??

— Mary White e una dintre ei.

— Și ce lucrezi pentru ea?

— Ronald a părăsit-o în urmă cu două luni. Am dat de el în Seattle și i-am dat lui Mary adresa lui. Familia ei l-a adus înapoi.

— Și altceva?

— I-am găsit lui Ricardo sora în Galveston și i-am zis ce îi face Rosetta. Mi-a dat câțiva dolari când a venit și l-a eliberat pe bietul om.

— Fir-ar să fie! A fost singura dată când l-am auzit pe Odell înjurând. Pare periculos, frate!

— Presupun că așa și este. Dar poți muri și traversând strada. Măcar așa pot să zic că am meritat-o.

În seara aceea am pregătit ceva pentru cină și l-am invitat pe Odell la masă. Stăteam afară, în fața casei, fiindcă încă era arșiță în L.A.

— Odell?

— Spune, Easy.

— Dacă știi că un om nu a făcut ce trebuie, dacă știi că a făcut o faptă rea, dar nu-l dai pe mâna legii, fiindcă ți-e prieten, crezi că ăsta-i un lucru bun?

— Prietenii sunt tot ce ai pe lumea asta, Easy.

— Dar dacă mai știi pe cineva care a făcut o faptă rea, nu așa de rea ca a celui dintâi, iar pe ăsta îl dai pe mâna poliției?

— Păi cred că îți zici că ăstălalt a avut ghinion.

Am râs amândoi o bună bucată de vreme.

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

Table of Contents

1 8
2 14
3 19
4 32
5 44
6 49
7 53
8 60
9 71
10 78
11 87
12 95
13 101
14 110
15 114
16 120
17 123
18 137
19 145
20 153
21 159
22 173
23 181
24 187
25 192
26 200
27 208

28	213
29	216
30	226
31	234